

உ
சி வ ம ய ம்.

திருச்சுழியற் புராணம்.

திருச்சுழியல்

ஆ ரா வ மு தா சா ரி ய ர்

இயற்றியது.

இ ஃ து

திருச்சுழியற் கோயிற் திருப்பணி செய்யும்

தேவி கோட்டை

இ னை யா ற்று க் கு டி க் கோ யி ல்

பெருமரபூர் வகுப்பு

ராம. தீ. அ. வகையார் வேண்டுகோளின்படி

யாழ்ப்பாணத்து வட்டுக்கோட்டைச்

சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலைப் பிரதிஷ்டாபகர்களாகிய

திருநெல்வேலி வாசிகள்

அம்பலவாண நாவலரவர்கள்

மு ன் னி லே யி ல்

முன்னிருந்த பிரதிக்கணக்கப்

பரிசோதித்து,

மேற்படி அவ்வகையாரால்

சென்னப்பட்டனும்

கலாரத்தா கரயந்திரசாலையில்

அச்சிற் பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

பிலவனா துலாசலி.

சிவமயம். விக்கியாபனம்.

. திருச்சுழியலிலே ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் சேரமான் பெருமானையனாரோடு வந்து சுவாமிதரிசனஞ்செய்து திருப்பதிகம்பாடித் திருமடத்திலெழுந்தருளியிருக்குங்காலத்தில், ஒருநாளிரவு திருமேனிப்பெருமான் திருக்கையிற் பொற்செண்டுத் திருமுடியிற் சுழியமுமுடனே எங்குமில்லாத் திருவேடமாகக் காளையார்வடிவுகொண்டு அச்சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளுக்குக் கனவிலே காட்சிதந்தருளிக் “காஷுப்பேர்நாமிருப்பது” என்று சொல்லி மறைந்தருள, உடனே சுவாமிகள் கனவுநனவாக விழித்தெழுந்து “எம்பெருமான் திருவருளிருந்தபடி யென்னை” என்றுபாராட்டித், தாங்கனவிற்கண்டபேற்றைச் சேரமான் பெருமானையனுக்கு ஓரத்தருளித் திருமேனிப்பெருமானே வணங்கி அருள்பெற்று, அங்கிருந்தே “தொண்ட ரடித்தொழுவஞ் சோதியிளம்பிறையும்” என்னுந் திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு திருக்கானம்பேருக்கு எழுந்தருளினார்.

திருச்சுழியலிலே சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளுக்குத் திருமேனிப்பெருமான் காளையாராகிக் காட்சிதந்தருளிய ஸ்தலம் “காளையார்கோயில்” என்றும், சோதிவனம் என்றும் வழங்குவதாயிற்று. அப்படியே அங்கே காளையார்கோயிலென்னு மாலயமும் இருக்கின்றது.

இந்தச் சரித்திரம் திருச்சுழியற்புராணதூலாசிரியர் பாடாதுவிட்டமையால் அதனைப்பாடித்தருகவென்று திருச்சுழியற்பணியாளர்களாகிய ராம. தீ. அ. வகையார், வேண்டிக் கொண்டபடி, யா. வ. திருநெல்வேலி நிவாசிகள் ஸ்ரீமத் அம் பலவாணநாவலரவர்களால் “காளையார்காட்சிச்சருக்கம்” எனப்பாடி இன்னுமுடிபிற்சேர்க்கப்பெற்றது.

உ

சிவமயம்.

சூ சீ ப த் தி ர ம்.

படலம்	பக்கம்.
கடவுள்வாழ்த்து ...	க
பாயிரம் ...	ச
தலவிசேடச்சுருக்கம் ...	எ
பூமிதேவிபூசைச்சுருக்கம் ...	கஉ
பாண்டியன் பிரமகத்திரீர்த்தசுருக்கம் ...	கஎ
முத்திமாநகரச்சுருக்கம் ...	உஉ
திரிசூலபுரச்சுருக்கம் ...	உஎ
பிரளயஞ்சுழித்தசுருக்கம் ...	௩௦
பாவகரிநதிச்சுருக்கம் ...	௩௬
கௌதமச்சுருக்கம் ...	௪௪
மாலினிக்கு வேதாளசங்கைதீர்த்தசுருக்கம் ...	௫௫
பன்னகச்சுருக்கம் ...	௬௨
சித்திரத்துவசன் சாபந்தீர்த்தசுருக்கம் ...	௬௫
சித்திரபஞ்சாபந்தீர்த்தசுருக்கம் ...	௭௦
அட்டலிங்கச்சுருக்கம் ...	௭௫
அட்டதீர்த்தச்சுருக்கம் ...	௭௮
காளையார் காட்சிச்சுருக்கம் ..	௮௦

சிவமயம்.

திருச்சுழியல் தேவாரம்.

—o—o—o—

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்

பண் - நடந்தாகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஊழையிர் புகலாயக விடமாய்முதில் பொழியும்
வானுவரு மதியாய்விதி வருவானிடம் பொழிவின்
மேனாதரித் திசைவண்டின மிழற்றுந்திருச் சுழிய
னாவித் தினைவார்தமை நலியார்நமன் தமரே. (க)

தண்டேர்மழுப் படையான்மழ விடையானெழு கடனஞ்
சுண்டேபுர மெரியச்சிலை வளைத்தானிமை யவர்க்காத்
திண்டேர்மிசை நின்றனவ னுறையுந்திருச் சுழியற்
றொண்டேசெய வல்லாரவார் நல்லார்துய ரிலரே. (உ)

கவ்வைக்கடல் சுதறிக்கொணர் முத்தங்கரைக் கேற்றக்
கொவ்வைத்துவர் வாயார்குடைந் தாடுந்திருச் சுழியற்
றெய்வத்தினை வழிபாடுசெய் தெழுவாரடி தொழுவா
ரவ்வத்திசைக் கரசாகுவ ரலராள்பிரி யாளே. (ங)

மலையான்மகண் மடமாதிட மாகத்தவண் மற்றுக்
கொலையானையி னுரிபோர்த்தவெம் பெருமான்றிருச் சுழிய
லலையார்சடை யுடையானடி தொழுவார்பழு துள்ள
நிலையார்திகழ் புகழானெடு வானத்துயர் வாரே. (ச)

உற்றானமக் குயரும்மதிச் சடையான்புல னைந்துஞ்
செற்றூர்திரு மேனிப்பெரு மானூர்திருச் சுழியல்
பெற்றானினி துறையத்திறம் பாமைத்திரு நாமம்
உற்றரவர் கதியுட்செல்வ ரேத்தும்மது கடனே. (ரு)

மலந்தாங்கிய பூசப்பிறப் பறப்பீர்துறைக் கங்கைச்
சலந்தாங்கிய முடியானமர்ந் திடமார்திருச் சுழிய
னிலந்தாங்கிய மலராற்கொழும் புகையாளினைந் தேத்தூந்
தலந்தாங்கிய புகழான்மிகு தவமாஞ்சது ராமே. (சு)

சைவத்தசெவ் வருவன்றிரு நீற்றன்னுரு மேற்றன்
கைவைத்தொரு சிலையாலான் மூன்றும்மெரி செய்தான்
றெய்வத்தவர் தொழுதேத்திய குழகன்றிருச் சுழியன்
மெய்வைத்தடி நினைவார்வினை தீர்தல்லெளி தன்மே. (எ)

பூவேந்திய பீடத்தவன் றானும்மட லரியுங்
கோவேந்திய வினயத்தொடு குறுகப்புக லறியார்
சேவேந்திய கொடியானவ னுறையுந்திருச் சுழியன்
மாவேந்திய கரத்தானெம சிரத்தான்றன தடியே. (அ)

கொண்டாடுதல் புரியாவரு தக்கன்பெரு வேள்விச்
செண்டாடுதல் புரிந்தான்றிருச் சுழியற்பெரு மாணக்
குண்டாடிய சமணதர்கள் குடைச்சாக்கிய ரறியா
மிண்டாடிய வதுசெய்தது வாழல்வரு விதியே. (க)

நீருந்தரு நிமலன்றிரு மலையார்க்கய லருகே
தேருந்தரு மரக்கன்சிர நெரித்தான்றிருச் சுழியல்
பேருரென வுறைவானடி பெயர்நாவலர் கோமா
னாரான தமிழ்மலைபத் தறிவார்துய ரிலரே. (க0)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுவாமி திருநாமம் - திருமேனிநாதர்.
தேவி திருநாமம் - (சகாயவல்லி) துணைமலை.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருநாட்டுத்தொகை
சு - வது திருப்பாட்டு.

பண் - இந்தளம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தென்னூர்கைமைத் திருச்சுழியற் றிருக்கானப்பேர்
பன்னூர்புக்குறையும் பரமர்க்கிடம் பாய்ஞல
மென்னூரெங்கள் பிரானுறையுந்திருத் தேவனூர்
பொன்னூர்நாட்டுப் பொன்னூர்புரிசைநாட்டுப் புரிசையே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ
சிவமயம்.
கானப்பேரென்னும்
காணையாரீகோளில்
தேவாரப்பதிகங்கள்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

பண் - புறநீர்மை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தொண்டரடித்தொழுவஞ்சோதியிளம்பிறையுஞ்
சூதனமென்முலையாள்பாகமுமாகிவரும்
புண்டரிகப்பரிசாமேனியும்வானவர்கள்

பூசலிடக்கடனஞ்சண்டகருத்தமருங்
கொண்டலெனத்திகழுங்கண்டமுமெண்டோனூங்
கோலநறுஞ்சடைமேல்வண்ணமங்கண்குளிரக்
கண்டிதொழப்பெறுவதென்றுகொலோவடியேன்
கார்வயல்குழ்கான்பேருறைகாணையே.

(க)

கூதலிடுஞ்சடையுங்கோளரவுள்விரவுங்
கொக்கிறகுங்குளிர்மாமத்தமுமொத்துனதா
ளோதலுணர்ந்தடியாருன்பெருமைக்குறினைந்
துள்ளுருகாவிரசுமோசையைப்பாடலுநீ
யாதலுணர்ந்தவரோடன்புடெருத்தடியே

னக்கையின்மாமலர்கொண்டென்கணதல்லல்கெடக்
காதலுறத்தெழுவுதென்றுகொலோவடியேன்
கார்வயல்குழ்கான்பேருறைகாணையே.

(உ)

காணுடைமாடெனவேநன்மைதரும்பரணை
நற்பதமென்றுணர்வார்சொற்பதமார்கிவனைத்
தேனிடையின்னமுதைமற்றதனிற்றெளியைத்

தேவர்களுயகனைப்பூவுடர்சென்னிடனை
வானிடையாமதியைமாசறுசோதியனை

மாருதமுட்பனலும்மண்டலமும்மாய
கானிடையாநுடனென்றெய்துவதென்றுகொலோ
கார்வயல்குழ்கான்பேருறைகாணையே.

(ங)

செற்றவர்முப்புரமன்றட்டசிலைத்தொழிலார்
சேவகமுந்நினைவார்பாவகமுந்நெறியுங்
சூற்றயிறன்னடியார்கூறுமிசைப்பரிசுங்
கோசிகமும்மரையிற்கோவணமும்மதனூ

மற்றிகழ்தின்புயமுமார்பிடைநீறுததை
 மாமலைமங்கையுமைசேர்சுவரீம்புகழக்
 கற்றனவும்பரவிக்கைதொழலென்றுகொலோ
 கார்வயல்குழ்கான்பேருறைகாணையையே.

(ச)

கொல்லெவிடைக்கழுகுக்கோலநறுஞ்சடையிற்
 கொத்தலரும்மிதழித்தொத்துமதனருகே
 மூல்லைபடைத்தநகைமெல்லியலாளொருபான்
 மோகமிகுத்திலகுக்கூறுசெயொப்பரிசுந்
 தில்லைநகர்ப்பொதுவுற்றமுயசீர்நடமூந்
 தின்மழுவுங்கையிசைக்கூரெரியும்மடியார்
 கல்லவடப்பரிசுங்காணுவதென்றுகொலோ
 கார்வயல்குழ்கான்பேருறைகாணையையே.

(சு)

பண்ணுதலைப்பயனாற்பாடலுநீடுதலும்
 பங்கயமாதனையார்பத்தியுமுத்தியளித்
 தெண்ணுதலைப்பெருமானென்றெழுவாரவர்த
 மேசறவும்மிறையாமெந்தையையும்விரவி
 கண்ணுதலைப்படுமாறெங்கனமென்றயலே
 நைகிறவென்னேமதித்துய்யும்வணம்மருளும்
 கண்ணுதலைக்கனியைக்காண்பதுமென்றுகொலோ
 கார்வயல்குழ்கான்பேருறைகாணையையே.

(சு)

மாவையுரித்ததன்கொண்டங்கமணிந்தவனை
 வஞ்சமனத்திறையுநெஞ்சணுகாதவனை
 மூவருருத்தனதாமூலமுதற்கருவை
 மூசுடுமால்விடையின்பாகனையாகமுறப்
 பாவகமின்றிமெய்யேபற்றுமவர்க்கமுதைப்
 பானுநெய்தயிரைந்தாடுபரம்பரனைக்
 காவலெனக்கிறையென்றெய்துவதென்றுகொலோ
 கார்வயல்குழ்கான்பேருறைகாணையையே.

(எ)

தொண்டர் தமக்கெளியசோதியைவேதியனைத்
 தூயமறைப்பொருளாநீதியைவார்கடனஞ்
 சண்டதனுக்கிறவாதென்றுமிருந்தவனை
 பூழிபடைத்தவனோடொள்ளரியும்முணரா
 வண்டனையண்டர் தமக்காகமனான்மொழியு
 மாதியைமேதகுசீரொதியைவானவர்தங்
 கண்டனையன்பொடுசென்றெய்துவதென்றுகொலோ
 கார்வயல்குழ்கான்பேருறைகாணையையே.

(அ)

•நாதனைநாதமிசுத்தோசையதானவனை

ஞானவிளக்கொளியாமுனுயிரப்பயிரை
மாதனைமேதகுதன்பத்தர்மனத்திறையும்
பற்றுவிடாதவனைக்குற்றமில்லொள்கையனைத்
னாதனையென்றனையாடோழனைநாயகனைத்
தாழ்மகரக்குழையுந்தோடுமணிந்ததிருச்
காதனைநாயடியேனெய்துவதென்றுகொலோ
கார்வயல்குழ்கானப்பேருறைகானையே.

(௩)

கன்னலையின்னமுதைக்கார்வயல்குழ்கானப

•பேருறைகானையொண்ணுதைதண்டமிழா
லுன்னிமனத்தயராவுள்ளுருகிப்பரவு
மொண்பொழிவொலர்கோனாகியவாருந்
பன்னுமிசைக்கிளவிபத்திவைபாடவல்லார்
பத்தர்குணத்தினராயெத்திசையும்புகழ்
மன்னியிருப்பவர்கள்வானினிழந்திடினு
மண்டலநாயகராய்வாழ்வதரிச்சயமே.
திருச்சிற்றம்பலம்.

(௧௦)

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்.

பண் - கொல்லி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பிடியெலாம்பின்செலப்பெருக்கைமாமலர்த்தழிஇ
விடியலேதடமூழ்கிவிதியினுல்வழிபடுங்
கடியுலாம்பூம்பொழிற்கானப்பேரண்ணனின்
னடியலாலடைசரணுடையரோவடியரே.

(௧)

நுண்ணிடைப்பேரல்குணாபுரமெல்லடிப்
பெண்ணினல்லானையோர்பாகமாப்பேணிநான்
கண்ணுடைநெற்றியான்கருகியகானப்பேர்
விண்ணிடைவேட்கையார்விரும்புதல்கருமமே.

(௨)

வாவிவரீய்த்தக்கியநுண்சிறைவண்டினங்
காவிவாய்ப்பண்செயுங்கானப்பேரண்ணலை
நீவிவாய்ச்சாந்துளும்புவுளுநானநீர்
துவிவாய்ப்பெய்துநின்றாட்டுவார்தொண்டரே.

(௩)

நிறையுடைகெஞ்சுஞரீருளும்பூவுளும்
பறையுடைமுழவுளும்பலியுளும்பாட்டுளுங்
கறையுடைமிடற்றண்ணல்கருதியகானப்பேர்
குறையுடையவர்க்கலாற்கலைகிலார்குற்றமே. (ச)

ஏனப்புண்மார்பின்மேலென்புபூண்மறிலா
ஞானப்பேராயிரம்பேரினாண்ணிய
கானப்பேரூர்தொழுங்காதலார்தீதிலர்
வானப்பேரூர்புகும்வண்ணமும்வல்லரே. (ரு)

பள்ளமேபடர்சடைப்பாற்படப்பாய்ந்தநீர்
வெள்ளமேதாங்கினுவெண்மதிசூழினான்
கள்ளமேசெய்கிலார்கருதியகானப்பே
ருள்ளமேகோயிலாவுள்குமென்னுள்ளமே. (க்)

மானமாமடப்பிழுவன்கையாலலகிடக்
கானமார்கடகரிவழிபடுங்கானப்பே
ருனமாமுடம்பினிலுறுபிணிகெடவெண்ணின்
ஞானமாமலர்கொடுநனுகுதன்மையே. (எ)

வாளினுவேலினுன்மால்வரையெடுத்ததின்
டோளினுனெடுமுடிதொலையவேயூன்றிய
தாளினுன்கானப்பேர்தலையினுல்வணங்குவார்
நாளுநாளுயர்வதோர்நன்மையைப்பெறுவரே. (அ)

சிலையினுன்முப்புரந்தீயெழச்செற்றவ
னிலையிலாவ்ருவரைநிலைமைகண்டோங்கினான்
கலையினுர்புறவிற்றேன்கமழ்தருகானப்பேர்
தலையினுல்வணங்குவார்தவமுடையார்களே. (க)

உறித்தலைச்சுரையொடுகுண்டிகைபிடித்துச்சி
பறித்தலும்போர்த்தலும்பயனிலைபாவிகாண்
மறித்தலைமடப்பிழுவளரிளங்கொழுங்கொடி
கறித்தெழுகானப்பேர்கைதொழல்கருமமே. (க0)

காட்டகத்தாடலான்கருதியகானப்பேர்
கோட்டகத்திளவரால்குதிக்கொளுங்காழியா
னாட்டகத்தோங்குசீர்ஞானசம்பந்தன
பாட்டகத்திவைவலார்க்கில்லையாம்பாவமே. (க1)
திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருச்சுழியற்புரணம்.

கடவுள் வாழ்த்து.

காப்பு.

நீதிக் குஞ்சர நீர்மை யசரமாய்ப்
பேதிக் குஞ்சர வாய்ப்புக்கும் பேறதாஞ்
சோதிக் குஞ்சரக் கண்ணுமைக் குஞ்சுதப்
போதிக் குஞ்சரம் பொன்னடி போற்றுவாம்.

வாழ்த்து.

திங்கண்மும் மாரி பெய்க புரவலர் செங்கோ லோக்க
மங்கையர் கற்பு நீட மாரிலஞ் செழித்து வாழ்க
புங்கவர் கருணை கூர்க பூசரர் சுருதி பொங்க
சங்கரன் றிருவெண் ணீறுஞ் சைவமுந் தழைக்க மாதோ. (க)

தூற்பயன்.

சிவனுமைக் கருளிச் செய்த திருச்சுழிப் புரணந் தன்னைக்
கவனமற் றின்றிக் கேட்போர் கருத்துறப் படிப்போ ரெல்லாம்
புலனபோ கங்க மீய்த்துப் புண்ணிய புருட ராகி
யவமிருத் தின்றிக் காலன் றனைக்கடந் தடைவார் முத்தி. (உ)

திருச்சுழி நாதர்.

திருச்சுழி யெனுமவர்க் குறுதி செந்திருத்
திருச்சுழி தனைநினைப் பவர்க்குத் தீங்கிலை
திருச்சுழி கண்டவர் தேவ ராதலாற்
திருச்சுழி யரனடிக் கன்பு செய்துமால். (ஈ)

சிவபெருமான்.

ஊனுதி யுயிராகி பொளியாகி வெளியாகி யுருவ மாகி
வானுதி நிலனுதிப் புனலாகிக் கனலாகி வளியு மாகித்
தேனுதிச் சுவையாகி மலராகி மணமாகிச் செக மீரேழுக்
தூனுதி கானுதி நின்றபரஞ் சுடர்சரணந் தலைமேற் கொள்வாம். (ச)

கறைகொண்ட மணிமிடறங் கண்கொண்ட னுதலுமலீர்க் கடுக்
கை மார்பும், பிறைகொண்ட செழுஞ்சடையும் பெண்கெண்ட
வொருபுடையும் பிணையார் கையு, மறைகொண்ட திருவாக்கு மடிய
வர்மேன் முழுநோக்கும் வனப்பு மாகித், துறைகொண்ட வெிலிப்பு
ணரிச் சுழியல்குடி கொண்டவர்க்குத் தொண்டு செய்வாம். (டு)

மணக்கோல நாதர்.

விடங்காட்டித் திருமிடற்றிற் பிறைகாட்டிப் படர்ச்சடையில்
விரித்த காகப், படங்காட்டி யரைக்கசைத்த புலியதளி னுடைகாட்டிப்
பவள வாயா, ளிடங்காட்டித் தழற்கணிச்சி வலங்காட்டிக் கெளதமற்
கன் றிரங்கித் தில்லை, நடங்காட்டி மணக்கோலங் காட்டியபூ மீசனடி
மம்பு வோமால். (சு)

சபாபதி.

மெய்ய னைக்குன்ற வில்லியை மான்மழுக்
கைய னைக்கொடுங் காலனைக் காய்ந்தவென்
னை ய னைத்தில்லை யம்பலக் கூத்தனைச்
செய்ய னைச்சிந்தை செவ்வதென் செய்கையே. (எ)

பிரளய விடங்கர்.

உருச்சுழிக்குஞ் சூலைதவிர்த் தொருபுலவன் றனையாண்டான்
மருச்சுழிக்குந் திருமுடிக்கு மணந்தருகே தகைவேண்டான்
கருச்சுழிக்கு ளடியார்க ளமிழந்தாமற் கரையேற்றற்
திருச்சுழிக்குட் பரஞ்சடரைத் தினந்தினமும பணிகுவமால். (அ)

திருமேனி நாதர்.

வருமேனிப் பிறப்பொழித்து மருவியசா யுச்சியமே
தருமேனிக் கவலையினித் தளர்வொழிநீ மடநெஞ்சே
கருமேனிப் பரந்தாமற் கொருபாகங் கலந்தளித்த
திருமேனிப் பெருமானைப் பணிகமலச் சேவடியே. (க)

துணைமலை யம்மை.

இணைமலைச் சொலுங்கூந்த லிமயமட மங்கையரா
வணைமலைக் கணையாக்கித் திரிபுரத்துக் கனலூட்டி
பணைமலை யொழிப்பதற்குப் பவளவிதழ்த் தேனூட்டிந்
துணைமலைப் பரைகமலச் சேவடிபைத் தொழுவாமே. (கர)

வேலடி விநாயகர்.

நாமனைப்போற் கரும்பெடுத்துத் தருமனைப்போற் கயிறெந்திக்
கமழ்பூதீ கொன்னைத், தாமனைப்போன் மதிசூழத் தம்பியைப்போன்
முகமாறுந் தகைமைத் தாகி, மாமனைப்போற் கோடேந்திக் குறுமுனி
போற் கடலையெலாம் வாரித் துய்த்துப், பூமனைப்போ லெழுதிவைக்
கும் புகழுடைவே லடிக்களிற்றைப் போற்றல் செய்வாம். (௧௧)

சுப்பிர மணியர்.

வாரகற்று முலைக்குறத்தி யுடன்செந்துர் வறிந்தாணைப்
பாரசுத்துப் பலகுன்று பழனிமலை யமர்த்தாணைச்
கீரகத்தென் பரங்குன்று சோலைமலை சிறந்தாணை
யேரகத்துச் செவ்வேளை யெவ்வேளை யும்பணிவாம். (௧௨)

சுழியற் சொக்கம்மை.

நந்தரி தேடிய பொருளை நான்சொல
வந்தரி தாம்பொருள் வாக்கு நல்குவா
ளந்தரி புரகரி கௌரி யாமனை
சுந்தரி பைரவி சுழியற் சொக்கம்மை. (௧௩)

சாகுவதீ.

சேவிலிருந்த பரன்சரிதஞ் சிறிதுபகரத் திசைமுகத்தோ
னவிலிருந்தே சுருதிமறை நான்கிலிருந்து வெண்கமலப்
பூவிலிருந்து ஊகனமாம் பூரத்திருந்து கவிஞரியற்
பாவிலிருந்திவ் வுலகுநிறைந் திருந்தாளிருதாள் பரவுதுமால். (௧௪)

திருஞானசம்பந்தர்.

பிரமபுரச் செழுஞ்சுடரை வேணுபுரக் கோவைப்
பேசுகொச்சை வயவமுதைப் பூந்தராய்ப் பேற்றைச்
சிரபுரக்கல் விக்கடலைப் புறவநான் மறையைத்
திருத்தோணி புரக்கனியைச் சண்பைநறுந்தேனை
விரகுறுகா ழிப்பொருளைக் கழுமலப்பே ரொளியை
மிகுபுகலிக் குணவரையை வெங்குருநா யகத்தைத்
தரணியழ ணழித்தப்ர சமயகோ ளரியைத்
தப்பாமற் நினந்தோறு மெய்ப்பாகப் பணிவாம். (௧௫)

திருநாவுக்கரசர்.

புல்லோடுந் தழையோடும் பூசிப்பார் தமக்கெதிரே
வல்லோடுந் தனத்துமலை மகளோடும் வருவானைச்
சொல்லோடும் பொருளோடுந் துணிவேரடும் பாடினெடுங்
கல்லோடு மிதந்தாணைக் கருத்தோடும் புணிகுவமால். (௧௬)

தீநாவலூரர்.

வேலால் வரைதழந்த வித்தகனைப் பெற்றவனைக்
கீலால முடியானைக் கிளர்சனகா தியர்க்கருளும்
பாலால நிழலானைப் பரவைபாற் றாதுவிட்ட
வாலால சுந்தரன்ற னடிக்கமலம் பழிச்சுதுமால். (கௌ)

தீநவாதலூர்.

குதிரைகொளத் தரும்பொருளாற் குருந்தழியிற் பணிபுரிந்து
மதுரையிற்பாண் டியனார்முன் * மாயுவயல் கண்டானை
பெதிரெய்திப் பெருந்துறையிற் றனைப்புரந்த வெழிற்கோலங்
கதிர்மணியார் கழுக்குன்றிற் கண்டானைத் தினம்பணிவாம். (கௌ)

சண்டேசுராதீநாயன்மார்.

தந்தைதா மிணித்தாரைத் தன்மகவை யறுத்தாரை
வந்தவர்க்கி யாதகொடை கொடுத்தாரை மதமாக்கை
சின்தமழு வெறிந்தாரைச் சிவனடிக்கீழ்ச் சேர்ந்தமற்றச்
சந்தமுறு மடியாரை யெனதிதயந் தனிச்சேர்ப்பாம். (கக)

கடவுள்வாழ்த்து முற்றிற்று.

பா யி ர ம்.

நகமகளிடத்தெம் பெம்மா னல்கிய வழியிற் போந்த
தகுபதி னெண்பு ராணந் தனிற்சிவ புராணம் பத்திற்
பகர்தரு காந்தந் தன்னுட் சேத்திர காண்டப் பண்பிற்
புகறிருச் சுழிப்பு ராணந் தமிழினம் புகல ஹற்றேன். (க)

அவையடக்கம்.

அம்புலிக் கமிழ்த மாரு மாவின்பா லதுபூ ரித்த
கும்பமட் குடமா னுலு மிகழ்ந்திடாக் கொள்கை போலச்
செம்பதப் பாக மில்லா வென்மொழித் தீங்கு பாரார்
கம்பர்மெய்ச் சரிதத் தாலே களிப்பர்கற் றுணர்ந்த கல்லோர், (உ)

நைமிசாரணியச் சிறப்பு.

விடையவ னுலகென விடையவ னருகென விடையவ னுருவெனவே
யடைவறு பதலிகள் பெறமிகு தவமுய லறிஞர்க டொகையிலரே
புடைவரு கொடுவரி யுடனுழை யொருதுறை புனலுண வரியுடனே
கடைமெலி பிடியொடு தடமிசை புனனுகர் நைமிச வுயர்வனமே. (ங)

அதிர்சின லிடவா வதன்முது கினிலெலி யழகொடு தவழ்வனவே
பெதிர்கலு முனுமெரு வையுநிறை கிளிகளு மிகலற மருவினவே
கதிபெறு விருடிகள் சதர்மறை பயிலொலி கடலொலி சிவணியவே
கதிபல பலபொழி னறமலர் பொதுளிய கைமிச வுயர்வனமே. (ச)

வேறு.

ஏல வேகுருந் தேறலான் மாமரு வியதா
லாலு கந்ததாற் றிகிரியேந் தியவணி யதனா
னீஜு மேகமே லாயதாற் கோடணி நீரான்
மாலெ னும்படி வயங்கிய கைமிச வனமே. (௮)

வேணிகை யானதாற் சூரைமா றடக்கிய வேலாற்
னங்கு செச்சையால் வள்ளியே படர்தரு தகவா
னோங்கு வாகையான் மயிலுவந் தேறலா லுவமை
தூங்கெ யற்கிணை யாயது கைமிச ககனம். (சு)

மேக மேறலாற் பார்க்கவா யிரங்கனும் வியப்பா
லாக மேகரு நிறத்ததாற் சசியனை வதனா
னாக மேயதான் மாதவர் குழாங்கள்சேர் நலத்தாற்
பாக சாதனற் கொப்பது கைமிசப் பழுவம். (௭)

செருந்தி டோங்குசந் தனம்வன்னி யிலவுதிந் திருணி
குருந்து பாடலும் விளாவிரைக் கூவிளங் குச்சு
கார்தை மாதவி யிருப்பைகா யாபுனை ஞாழல்
பொருந்தி யோங்கியே வளர்வது கைமிசப் பொதும்பர். (அ)

அரசு கிஞ்சக மகில்குமிழ் வேங்கையா மலக
மருது குங்கும மராமகிழ் கடம்புமா துனைமால்
சூரடி நாவலா சினியத்தி யசோகுபூக் கொன்றை
மருவி மாதவர்க் கிருக்கையா கைமிச வனமே. (க)

மந்த மாருத மசைந்திடக் கொழித்தநுண் மண லுஞ்
சீந்து பூரிறை பாரையும் பிலமும்வே திகையும்
கொந்து சேர்மல ரோடையுந் தடங்களுந் குழமி
யந்த னுளருக் காயது கைமிச வடவி. (க௦)

தேன்கு திக்குஞ்செந் தாமரைத் தடத்தளி செருக்கு
மீன்கு திக்குந்தண் ணோடையிற் குருகொலி விம்மு
மான்கு திக்கும்பெண் வண்டலின் மயிற்குல நடிக்கு
நான்கு திக்கினு மாகுதிப் புகைமண நூறும். (க௧)

இன்ன வண்ணமார் கைமிச வனத்திலோ ரிடத்தி
 உன்ன தந்தரு பழுமரச் சாயையி னூடே
 பன்னு சீர்மலி பன்னசா லையினிடைப் பரந்த
 தொன்னெ றிக்கலை யுணர்தரு மாதவச் சூதன். (கௌ)

பிறகு காசிப னத்திரி கோசிகன் பிண்டன்
 சுருதி ரோமசன் விபாண்டக னங்கிராச் சுமந்து
 வருபு லத்தியன் பரத்துவா சன்சுகன் மதங்கன்
 கரக மாதவன் வசிட்டன்ம ரீசிமார்க் கண்டன். (கௌ)

அநக னற்சம தக்கினி பார்க்கவ னந்தன்
 சநகன் றேவலன் செளனகன் முதலிய தவத்தோ
 ரினிய கேள்வியின் வேட்கையர் சூழ்ந்தினி திருப்ப
 புனையு மாமணிப் புலியதட் டலிசின்மேற் பொலிந்து. (கௌ)

மாத வர்க்கெலா மிருசெவி குளிர்ந்துள மகிழ
 மாத வர்க்கெலாம் புளகமெய்ம் மலிதர வயங்க
 மாத வர்க்கெலாம் கேள்விமே லாதரம் வளர
 மாத வர்க்கெலாம் ஞானவா நந்தவாழ் வாக. (கௌ)

வேத சங்கிதைச் சுருதியி லளப்பிலா விரிவுங்
 கோதி லங்கமோ ராறிலு மிணங்கிய குறிப்பு
 மோது மொன்பதிற் நிரட்டிய புராணத்தி னொழுங்கு
 காத ஞர்வினை யாட்டுமெய் யடியவர் நலனும். (கௌ)

தென்டி ரைக்கடற் படுமழு தத்தினைத் திருமா
 லண்ட ருக்கெலாம் களிப்புற வழங்குமா ததுபோல்
 விண்டு ரைத்தல்கேட் டளவளா யிருக்குமங் வேலை
 முண்ட கத்தனுக் கிணைபுகல் செளனக முனிவன். (கௌ)

சூத மாமுனி வாண்முக நோக்குநீஇச் சுருதி
 வேத மார்கரு கூலமே யாறங்க வீடே
 நீதி யாகம புராணங்க ணிறைகளுஞ் சியமே
 பேதி யாக்குணக் குன்றமே யருட்பெருங் கடலே. (கௌ)

அருந்த வப்பரா சரனருள் வியாதனு லடைவே
 திருந்து மாகம புராணங்கள் கற்றறி திறத்தாற்
 பொருந்த வித்துணைப் போதுநீ புகன்றவை செவிபா
 ளுருந்தி னுமெனக் கேட்டன மையகே ளின்னும். (கௌ)

தலவிசேடமும் திர்த்தமார் விசேடமும் தக்க
கிலவு வேணியன் மூர்த்திமெய் விசேடமு நிமல
னலகி வாவருட் கருணையா லமைந்திடு சிறப்பிற்
றுலகி விலப்பதி யப்பதி யுளங்கொள வுரைப்பாய்.

(௨௦)

என்று கூறலுஞ் சூதமா முனிகளித் திசைந்து
கன்று நன்றுதும் வேட்கையுஞ் சிரத்தையு நயந்தோ
யின்மொ னாதர மிகுதியாற் றெரிந்தவா நிசைப்பன்
கொன்றை வேணிய னிடவிடா தமர்திருக் கோயில்.

(௨௧)

இன்ன தென்னவே கமைமிடம் மண்ணலை யிறைஞ்சிப்
பெருணினி ருந்துழாய்த் திருமறு மார்பனைப் போற்றிப்
பின்னு செஞ்சடை வியாதனைக் கருத்தறப் பிணித்து
கன்னெ நிப்புனி தத்தல நவிலுவா னயந்தான்.

(௨௨)

பா யி ர ம் மு த் தி ற் று.

ஆ திருவிருத்தம்-சக.

தலவிசேடச்சருக்கம்.

அப்பென்பெ ருக்கறகு வெண்டும்பை மத்தமதியங்கொன்றை
கொக்கிற் கு தன்றுஞ்ச டைச்சிவனை, விம்பம்பெ மத்தரும மொண்
சம்பு கொக்குமகிழ் வின்கண்ட பொற்பரசி னின்றன்பு பெற்றநகர்,
செம்பொன்க லித்தசபை யின்கண்கு னித்தல்செக செஞ்செஞ்செ
ணக்கினக திந்திந்தி மித்தியென, நம்புந்த வக்கௌத மன்கண்கொ
ளப்புரிய நம்பன்றி ருச்சுழிய னம்பன்றி ருச்சுழியல்.

(௧)

தடமும் பழக்கதவி வனமுஞ் செழித்தமுதி றவழும் பொழிற்
செறிவுமணுகுந் தவத்தர்புக, விடமுஞ் சுடர்க்கொடியு மணிமண் டப்
பொலிவு மெறிகம் பலைக்கடலும் வயலும் புனற்குளமு, மடமும் கடை
த்தெருவு மெயிலுந் திருத்தரும மரமும் கதித்தபல வளமுஞ் சிறக்கு
நகர், விடமன்று துய்த்தமர ருயிர்தந்த முத்திபுர விமலன் நிருச்சுழி
யல் விமலன் நிருச்சுழியல்.

(௨)

சாடுஞ் சினத்தவுண னால்வந் தடுத்தவினை தாழும் படிக்கினிது
பார்மின் றனக்கருளி, நீடுங் கொடிச்சிகர மாடம் பளிக்கறைநி லா
மூன்றிற் றெற்றிபல கூலம் படைத்தநகர், காடுந் துணித்தநிவர் மேடுந்
திருத்தியெழில் காணுந் திறத்தினுயர் மாறன் புதுக்கியது, காடும் படிக்க
ருளரி தேடும் பதிப்புவன நாதன் நிருச்சுழிய னாதன் நிருச்சுழியல்.

வேறு.

பொங்கு பேரலைக் கடல்புடை சூழிரும் புலியிற்
றிங்க ளின்வழித் தென்னவன் பாண்டிமண் டலத்திற்
கங்கை பென்றல கோர்புகழ் வைகையங் கரையிற்
கொங்கு மாமலர்த் தடஞ்செறி நகர்தமிழ்க் கூடல். (ச)

அப்ப திக்குநேர் தெக்கிண திசையினி ணாகச்
செப்பும் யோசனை யிரண்டள வினிற்சதா சிவமா
யொப்பி லாப்பர மாநந்த விலிங்கத்தி னுருவாய்த்
துப்பு நேர்சடை யுமாபதி யமர்திருச் சுழியல். (ரு)

கீல மேனியன் முதலியோர் பயங்கொள நெடுநீர்
ஞால முங்குல வரைகளும் புதைக்குமந் நாளிற்
பாஸ லோசனை மென்னவன் படுத்தியர் பார்த்துச்
ஞல மாமுனைக் கேந்திய நகர்திருச் சுழியல். (சு)

பொருதி ரைக்கடல் பரந்துல கனைத்தையும் புதைத்துப்
பரிதி மண்டல முழுகுமத் திவலைகள் பரப்பி
வருமு காந்தநீர் பிலமுறச் சுழித்திடர் மாற்றிச்
சுருதி நாயக னிடைவிடா தமர்திருச் சுழியல். (எ)

சேட்டி ளங்கதிர் பரப்பிய பரிதியஞ் செல்வ
னாட்டி லங்கிழை யுமையுடன் சிவனுறை நகரங்
கோட்டி லஞ்சுகம் பாடிய தண்டலை குளிர்பூந்
தோட்டில் வண்டிசை முரறடஞ் செறிதிருச் சுழியல். (அ)

உறைவ தற்கிட மிதவென வறமெலா மொருங்கே
முறையி னுவன்மா மகிழர செனப்பரன் முன்னே
பறையு நாற்றருச் சதூயுகந் தொறுந்தொறு மதுவாய்த்
துறைகொள் கெளவையங் கடலரு கமர்திருச் சுழியல். (க)

எம்பி ரான்திருக் கோயின்முன் றருமங்க ளெய்தி
யும்பர் சம்புகு தம்மகிழ் போதியென் றுரைக்க
கம்பு தாவர விநாயக னெனும்பெயர் நண்ணத்
தம்பி மாமுகன் யுகந்தொறு மமர்திருச் சுழியல். (க0)

இந்து சேகர னூர்வய லூரிது வென்று
மூந்து சீர்கெழு முத்திமா நகரென்று முறையாற்
கொந்து லாந்தடச் சூலகன் னகரென்றுங் குறிப்பா
னந்தி கம்பனா் சுழியலென் றும்மத னுமம். (கக)

எத்த லீக்களி லிருந்துசெய் பாவங்க ளெல்லா
நித்தன் முத்திமா நகர்கண்ட காலையி னீங்கு
மத்த லீத்திற்செய் பாவங்க ளத்தலத் தன்றி
பெத்த லீத்திற்சென் றிருக்கினு மிறைஞ்சினு மேகா. (௧௨)

சாரல் வெள்ளியங் கைலையே பன்னக சயில
மார நீர்க்கெளண் டின்னிய நதிகங்கை யாகு
நார வேணியம் பரமனே சுழியற்கு நாத
னூலில் வாழ்பல மனிதர்கள் யாவரு மும்பர். (௧௩)

அறிவி னுற்றவம் புரிவது மவரவர் பேறு
மறுவி லாச்சுழி யலின்மனி தர்க்குமாத் திரமோ
பறவை யண்டசங் கிருமிகு டம்பல மிருக
மிறுதி யிற்சிவ பதம்பெறும் பிறவியு மிலையே. (௧௪)

வாக்கி னுற்றெறுங் கைகளா லடங்கிலா மனத்தா
னோக்கி னுற்செய்த பாவங்க ளனைத்தையு னொறுக்குந்
தாக்கி யேதொடர் பஞ்சமா பாதகந் தனையும்
போக்கு மேபடிந் தாடவுன் னிலுமொலிப் புணரி. (௧௫)

நிறைகு ணத்தினுன் சுழியலைக் கருத்துற நினைக்கப்
பிறைமு டிப்பிரான் சுழியலென் றொருதரம் பேசக்
கறைமி டற்றினுன் சுழியலைக் கண்ணுறக் காண
மறையி ரைக்குமே சிவபதந் தருமென மகிழ்ந்து. (௧௬)

பொடிய ணிந்தமெய்க் கனல்விழிக் கைலைபெம் புனிதன்
படிய டங்கிய தலந்தொறுங் கலந்தருள் பயில்வான்
கொடிய ருங்குலா னாடனிடை விடாதமர் கோயி
லடியர் சிந்தையுஞ் சுழியலு மெனமறை யறையும். (௧௭)

அறிந்து செய்தபா வம்மறி யாதுசெய் பாவ
மறந்து செய்தபா வம்மற வாதுசெய் வஞ்சஞ்
சிறந்த ஸூரிநா யகன்றிருச் சுழியலைச் சேர்ந்தாம்
பறந்து போஞ்சுண்ட மாருதத் தகப்பட்ட பஞ்சாய். (௧௮)

விரித்த வேணியன் சுழியலில் வந்தொரு வேளை
தரித்த கன்றபே ரிறுதியிற் பெறுவாசா லோகஞ்
சிரித்து மூவெயி லெரித்தவ னூர்தனிற் செனித்து
மரித்தபேர்முத்த ராவர்மீண் டிலகினில் வாரார். (௧௯)

எறிதி ரைக்கட லுலகினி லவரவ ரியற்றிப்
பெறுப லத்தினு மாகுதி விரதங்கள் பிறவு
முறுத வத்தினைச் சுழியலி னியற்றினோர்க் குதவு
மறுத லீத்தினிற் கிடைப்பதற் காயிர மடங்கே. (௨௦)

காசி யிற்றிருக் காளத்தி யிற்கழுக் குன்றி
லீசர் தில்லையிற் குடந்தையிற் கமலையி லியற்றும்
வாசி வேள்வியா யிரந்தரும் பலனெலாம் வழங்கு
மாசை யாற்சுழி யலிலரு ளொருபிடி யன்னம். (௨௧)

எவர்க ளாயினுஞ் சுழியலி லெவ்வள வேனுஞ்
சிவதி ருப்பணி செய்குது மெனநினைத் தாலு
மவரி ருப்பது கையேயே யையமேற் றேனு
முவகை யான்முடிப் பவர்பெறும் பயனுரைக் கொணுமோ. (௨௨)

கொந்து சேரொலிப் புணரியி லாற்றினிற் குளிக்க
முந்து வேள்விகள் செபதப விரதங்கண் முயலப்
புந்தி யாலருச் சீனேசிவ பூசனை புரிய
வெந்தை முத்திமா நகரலா துலகினி லில்லை. (௨௩)

சூல தீர்த்தமும் கண்ணுவ தீர்த்தமும் தொல்லை
ஞால தீர்த்தமும் காலவ தீர்த்தமும் ஞானச்
சீல தீர்த்தமும் பிரமதீர்த் தமுந்திரி நயன
கூல தீர்த்தமும் கோடிதீர்த் தமுங்குளிர் காவும். (௨௪)

புனித நீரொலிப் புணரியும் பன்னகப் பொருப்பு
மினிய பாவக ரியுஞ்சிவ லிங்கமோ ரெட்டும்
பனிம திச்சடைக் கறைமிடற் றனல்விழிப் பரமான்
தனிமு தற்கொரு நீழலாம் புன்னையந் தருவும். (௨௫)

போதி யுந்திருப் போதிவி நாயகப் பொருளு
மோது நீத்தத்தாற் கீட்டிசைப் பார்த்தழுக் கணியும்
வீதி யுஞ்சைவர் மடங்களுந் தடங்களுந் விமலன்
மாதி னோடமர் கோயிலும் போலில்லை மண்ணில். (௨௬)

நிலத்தி லிங்கங்கள் யாவைக்கு முறுதியாய் நிறைந்து
பிலத்தி னூடுற வேர்நிறீஇ நிமிர்ந்துருப் பெற்றுப்
பலித்த காரண மாணிக்க நீடொளி பழுத்துக்
கலித்த ஐழிகள் பலபல சதூயுகம் கண்டு. (௨௭)

ஈத விந்தவாய்ச் சச்சிதா நந்தமாய் நடுவு
மாதி டந்தமு மின்றிமற் றகண்டபூ ரணமாய்ச்
சேத ரன்றிராமுக் கவிழையிற் சிறப்பிது வென்றே
வேத ரீபக னிருக்கின்றான் சுழியலின் மேவி. (உ௮)

ஞல நன்னகர்ப் பரஞ்சுடர் தனையொரு துணிவாய்க்
காலை யிற்றொழப் புரவிவேள் விப்பயன் காட்டு
மேலு முச்சியி லிராசுர யப்பய னெய்து
மாலை யிற்றொழச் சேவன்முத் திக்கென்கொல் வழக்கே. (உ௯)

வேறு.

பாலபி டேக நெய்யபி டேகம் பச்சிள நீரபி டேக, மேலதற்
கோலப் புனலபி டேக மியற்றினோர் வேட்கையின் படியே, நாலதாம்
பூவி யெய்துத தின்ன நளினஞ்சண் பகமெருக் கிதழி, நீலவுற் பல
விட் டேத்தினோர் செல்வந் துய்த்துப்பின் கைலையை நீங்கார். (௩௦)

மாயிரு ஞாலத் தரியகோ கருண் மாபல விலிங்கத்தின் முடிமே
லாயிர வில்வத் தளம்பழு தகற்றி யருச்சித்த பலனெலா மளிக்கும்
பாயொளி விரிக்குங் கெளத்துவ மார்பன் பங்கயன். நேடருஞ் சுழிய
னாகன் முடிமேற் சிவநிசி வேளை துவுமோர் நறுந்துணர் வில்வம். ()

வடநீசை யதனிற் காலவ தீர்த்தந் தெக்கிணக் கோபிதார் வன
மாக், குடநீசை பனகக் குவடுகிட் டிசைக்குக் கண்ணுவ தீர்த்தமுங்
குறிப்பி, னடுவுறும் பூமி யடங்கலுங் காசி தன்னினு மேற்றமா நவில்
வர், கடவுண்மா நதியாக் கவுண்டினி யாற்றின் மணலெலா மிலிங்க
மாக் கவினும். (௩௨)

தார்மலி யிதழிச் சடையனைத் தவள விடையனைச் சடைமுடி
யவனைக், கார்முடி நவழு மணிமதிற் சுழியற் கறைமிடற் றண்ணலைக்
கண்டு, சீர்மலி நியம விதியினம் பூசை சிறந்தவைந் தெழுத்தினம்
புரிந்து, பார்மக டனது வினையொழித் துவந்தா னென்றனன் பயின்
மறைச் சூதன். (௩௩)

தலவிசேடச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

பூமிதேவி பூசைச் சருக்கம்.

சாற்றிய மாற்றம் கேட்டதோர்கடவுட் சவுனக முனிவரன் மவத் தோய், சேற்றிதழ்க் கமலமலர்த்துசென் கதிர்போல் வந்தெமைத் தெ ருட்டலாற் றெளிந்தே, நீற்றொளிச் சுழியல் விமலனைப் பூமி பணிந்தி டர் நீங்கிய நீர்மை, தோற்றமவ் வகையாற்புகலுதி யெனலுஞ் சூத மா முனிவரன் சொல்வான். (க)

தரணியி லவுணர் குழுவிலுக் கெல்லாந் தலைமையா நிலைபெறுந் தக்கோர், முரணுறு பகையைக் கடைக்கணம் பார்த்து முருக்கிய புய வலிச் செருக்கோர், திரனெடுங் குவடு பலகொளிப் பந்தா டியதிறல் வலியினிற் சிறந்தோ, நிரணியக் கண்ண னிரணிய னென்னும் பெயரு டைத் தானவ ரிருவர். (உ)

கோடுயர் பசும்பொற் குவட்டினி லேறிப் புணரியிற் சூரெனக் குதிப்பார், காடுறு மலைகள் பலபல பிடுங்கிக் கடற்குழி தூர்ந்திடக் குவிப்பா, ராடுவெம் பசிக்கு நிணந்தடி யடிசி லகடுவா டாவகை யடை வார், நீடிய பொழுதுபோக்குதல் புரியுந் கொலைத்தொழி லல்லது நினைபார். (ங)

பாவமீ தியற்றற் தருமமீ தென்னும் பகுதியைக் கணவிலும் பாரார், தேவர்மா முனிவர் மதுக்குட நமக்குச் சுமப்புதே தீதெனத் தெளியார், கோவமே யலது கணப்பொழு தெனினும் குளிர்முகக் கரு ணைசற் றறியார், யாவரும் வெருவு மறத்தொழி லல்லா லிரக்கமென் னத்தனை யில்லார். (ச)

குண்டுநீர்த் தமரக் கடல்களைக் கடப்பார் பெரும்புறக் கடலினிற் குவிப்பா, ரண்டகோ ளகையைத் தடவுவார் கேமித் திகிரியி லரசு கீற் றிருப்பா, ரெண்டிசா முகத்தி னிறுத்திய களிற்றின் வால்பிடித் திருத்துவார் விடுப்பார், கண்டதோர் பிலத்துட் புழுத்துபா தாள லோகமுங் காவல்பூண் டாள்வார். (ரு)

இன்னதன் மையரா மவுணர்தந் தலைவ ரிணையிலா ரிருவர்மற் றிவருட், பின்னவ னவன்பே ரிரணியக் கண்ணன் பிஞ்ஞக னளித்த பேர் வரத்தாம், பன்னகஞ் சுமந்த நிலமக ளிருப்பை யறிந்திடந் தெ ழுத்தொரு பாய்போற், மன்னது கக்கத் திடுக்குறீஇ நடந்து தருக் கொடு பாதலஞ் சார்ந்தான். (சு)

பூமியை யிழந்த புழுக்கத்தான் வருந்திப் புரந்தான் முனிவர்புத் தேளிர், தாமரைத் தவிசி னினிதுவீற் றிருக்குஞ் சதுர்முகன் மன்

ஒடு சூழ்ந், மாமறை விரிஞ்சன் வயிரவாட் சூரிசில் கடவுளர் மாத
வ் டோடுந், தேமலர்ப் படலைத் துளவமா றுயிலும் பாற்கட லிடத்தி
னிற் செஞ்ஞன்.

(௭)

பாற்கடற் றுயிலுங் கருங்கடல் வண்ணன் பங்கயத் தோன்வர
வுணர்ந்த, ஞாற்கலை மடந்தை யேய்ந்தநா வாளை நோக்கலு மியாவ
ரும் பணிந்து, சூற்கரு முகிலே நீலமால் வரையே சுரர்க்கெலா முயிர்
தரு மருத்தே, மேற்கரு மங்க ளெய்திய தைய கேட்டரு ளெனவி
ளம் புவரால்.

(௮)

தானவர்க் கிறைவ னிரணியக் கண்ண னெனுங்கொடுந் தொழிற்
மறு கண்ணன், வானவர் தவத்தர் மனநடு நடுங்க விடுக்கண்செய் பவ
ன்மதி யாம, னுனில மடந்தை தன்னையின் மெடுத்திக் கொண்டுபா
தலம்புக நடந்தான், மேனவிழ் துளவத் திருநெடு மாலே யெனமு
றை யிட்டனர் திரண்டு.

(௯)

அம்மொழி நெடியோ னிருசெவி புகுமு னெழுந்தது சீற்றமா
மனலம், விம்முமு தண்டப் பரப்பெலா மளாவி விரிதிரைப் பரவை
யைச் சுவற்றிக், சும்மகண் மீள வவுணர்கோன் மாள வானவர் குறை
யெலார் தீரக், கொம்மைவெம் முலைமா வகலனு மிரங்கிக் கோலத்தி
னுருக்கொடு நடந்தான்.

(௧௦)

காந்தினுன் சினந்து கீழுறப் பார்த்தா னடுக்கெலார் தகர்ந்திடக்
கடந்து, நீந்தினுன் கனகக் கண்ணனைக் கொன்ற னிலமக ட்னைறுதி
மருப்பி, லேந்தினுன் மீண்டான் பண்டுபோ லவனை யிருத்தினுன்
வருத்தமற் றகற்றப், போந்தநான் முகலும் வழுத்தினு னிமையோ
ரிறைஞ்சினுர் பூமழை பொழிந்தார்.

(௧௧)

புலனமா மடந்தை நிசாசரன் செங்கை திண்டிய திண்டன்மெய்
பொறாமற், கவனமா யிந்தப் பாவமெவ் வாறு கழியுமென் றேயுளங்
தலுழந்து, பவமகற் றுதற்கும் பரிந்துகாப் பதற்கும் பனிவரை மகட
னற் தழுவுந், சிவனலா தில்லை யெனவொரு துணிவாற் சேமமார்
கயிலையைச் சேர்ந்தான்.

(௧௨)

கயிலையிற் புவிமான் வந்தமை நந்தி கண்டுபோய்க் கண்ணுதற்
கியம்பச், சயிலவில் லுடையான் விடுத்தியென் றலுமே தலமகள் வந்
துதற் ப்ரணே, யயிலையிற் றவுணன் செங்கைதிண் டியதோர் கொடு
மைபா லயர்கின்மே னுற்றேன், பயிலுமித் தோடந் தீர்த்தரு ளுத
லிஊர் பரமென விருபதம் பணிந்தான்.

(௧௩)

மலைமகள் கடல்குழ் நிலமகண் மயங்கு மயக்கினைப் 'பார்த்தந்
தோ வந்தத், தலமகள் பழங்க னெய்தியுள் ளுடையத் தஞ்மதோ
தவிர்த்தரு ளெனலுங், கலைமதி றுதற்ற னிடத்தியை நோக்கிக் கடை
க்கணித் திளங்கை புரிந்து, மலர்முகக் கருணை மீக்கொளத் தயையால்
வரணிதை வகுத்தனன் மாதோ. (கசு)

தென்னவன் தமிழ்நாட் டிலுக்குத் தெக்கினைத் திரண்டி
யோ சனையிற், பன்னருஞ் சிறப்பிற் கோபிதார் வனத்துக் குத்தா
பாரிசந் தன்னிற், புன்னைநன் னீழ லிடைவிடா திருப்போம் வந்தெ
மைக் கண்டுபூ சித்தா, லுன்னது பழங்கண் டுர்க்குது மென்ன விடை
கொண்டா ளுலகமான் மீண்டாள். (கசு)

இருகிலப் பாவை யிமயமால் வரையார் நதிவரை பலகடந் தேகிச்
சரபுகோ மதிநீர் யமுனைபா ரதிநற் பகீரதி யிவைகண்டு தணந்து
ஞரையுந் றங்க பத்திரை பம்பை யாறுகோ தாவரி முகரி யுயர்ந்து.
பெருகுபா லாறு பெண்ணைகா விரிவெள் ளாறுவை கையுங்கண்டு பெ

குன்றலிற் பெருமா ளுரையடை யாளக் குறிப்பினும் கோபிதார்
வனத்திற், சென்றதன் வடபாற் புன்னைநன் னிழலிற் சிவக்குறி யிருப்
பது கண்டா, ளென்றவப் பயனே யிருகணுண் மணியே யிறமயவர்க்
குயிர்தரு முதலே, நன்மெனப் பூசை புரியத்தன் பெயராம் தீர்த்த
மொன் றியற்றினு ணயந்து. (கசு)

பூமிதீர்த் தத்திற் புனல்குடைந் தாழிப் புனிதவெண் ளீறுமெய்க் கணி
சோமசே கரணை மஞ்சன மாட்டித் தூய்மலர் கூவிளந் தூவி [ந்து
மாமறைப் படிசோ டசவுப சாரம் வரிசையா னியற்றிவான் பொருட்கு
நாமமும் பூமி நாதனென் றிசைத்துத் தோத்திர மிவ்வண நவின்ருள்.

வேறு.

அக்கண கணபண வரவம் பூண்டகைக்
கங்கண மலைமகள் கணவ காரண
சங்கர நிருமல தவள நீறணி
புங்கவ சிவசிவ பூமி நாதனே. (கசு)

நண்ணியா வரும்பணி சரண நான்மதித்
கண்ணிய மலைமகள் கலந்த பொற்புயத்
திண்ணிய கடல்விடந் தேவர்க் காயுண்ட
புண்ணிய சிவசிவ பூமி நாதனே. (உசு)

பிரகதி யடியவர்க் கருளும் டண்ணவ
மரகத மயிறழு வியம னோரத
புரகர சகர் வாதி நாயக
புரகர சிவசிவ பூமி நாதனே.

(௨௧)

அடியவர் பணிமல ரடிம கேசபொன்
முடியய னைகிலா நிமல முக்கண
கொடியிடை யுமையொரு பாக கோலவெண்
பொடியணி சிவசிவ பூமி நாதனே.

(௨௨)

நாரண னுன்முகன் தேடு நாயக
காரண காலினுற் கூற்றைக் காய்ந்தரு
ளாரண பல்லுயிர் யாவைக் கும்பரி
பூரண சிவசிவ பூமி நாதனே.

(௨௩)

நீண்டமா லறிகிலா நிருத்த வானந்த
தாண்டவ வெனதுசஞ் சலந்த விர்த்தெனே
யாண்டவ புலியத னுமித்த ராவணி
பூண்டவ சிவசிவ பூமி நாதனே.

(௨௪)

பராபர தயாபர பால லோசன
கராசல முரித்துரி போர்த்த கஞ்சக
சராசர வகுப்பினுக் குறுதித் தம்பமாம்
புராதன சிவசிவ பூமி நாதனே.

(௨௫)

நீதர வுரியதென் றனக்கு நின்னரு
ளாதர வுனையலா லாருண் டையனே
சீதர னயனறி யாத செஞ்சிலைப்
பூதர சிவசிவ பூமி நாதனே.

(௨௬)

மின்னகு மூலிலே வேல மூவர்க்கு
முன்னவ கைலையி லெனக்கு முன்னர்
சொன்னது மறாதெதிர் வந்து தோன்றினே
புன்னைபீந் தண்ணிழற் பூமி நாதனே.

(௨௭)

வேறு.

என்று துதிக்கு மவ்வளவி லிமையோர் பெருமா னிணரிதழி
துன்று சடையும் பிறைக்கொ முந்துந் துலங்கு மார்பிற் புரிதூலும்
வென்றி மழுமா னணிகரமுங் கறைசேர் மிடறு மாய்வந்து
நின்ற பவள வாய்மலர்து சிலமான் களிக்க நிகழ்த்துவான். (௨௮)

அகில மகளே நமதிருப்பி னீவந் தெய்து மளவினிலே
பகர வரிய வினையகன்று பரந்து கதிர்முன் பணியான
திகழ வுயர்மா பூசைநமைச் செய்ய மகிழ்ந்தே மெமைப்புகழ்ந்த
புகழால் விருப்பம் றுனக்கெதிரே வந்தோ மென்றான் புவனேசன். ()

கண்டா ளிருகண் களிகூரக் கைலைப் பெருமா னருளியதுட்,
கொண்டான் மகிழ்ந்தாள் பணிந்தெழுந்தாள் கொவ்வைத் துவர்வா
யிடத்தானே, தொண்டா மெளியேன் றனக்கிரங்கி யெந்தாய்வந்தாய்
துகடர்த்தாய், விண்டா தரவாற் கேட்குமிந்த வரந்தா வென்றான்
விளம்புவாள். (௩௦)

கருணைக் கடலே சிவக்கொழுந்தே கைலைப் பொருப்புக் கனியேயென்
னருமைப் பொருளே யாருயிரே யமுதே முக்க ணருமருந்தே
தருணச் சுடரே சுடர்மணியே தயங்கி வாடும் பயிர்க்குதவும்
பருவப் புயல்போ லெனைப்புரந்த பரமே விண்ணோர் பாக்கியமே. ()

உன்பேர் பூமி நாதனென ஆழி பலவு நிலைநிற்க
வென்பே ராக நானியற்றுந் தீர்த்தம் பழவா ரெல்லோர்க்கு
மன்பா லுன்னைத் துதித்தபுகழ் கற்போர் கேட்போர் யாவருக்குந்
தென்பா லிறைக்குள் ளாக்காமற் கொடுக்க வேண்டுஞ் சிவபுதமே. ()

என்ற னூடனே கேட்டவர மீந்தோ மென்ற னெம்மானு
நின்ற டொழுதாள் சரணமையா நிமலா வென்றான் விடைகொண்டா
சென்றாள் புனித பவித்திரையா நிலமான் றேவர் தலைக்காக்க [ள்
வன்றுழியினஞ் சுண்டபிரா னிருந்தான் புன்னை யகநீழல். (௩௩)

வேறு.

புன்னைநன் னீழல் வைகும் புராதன பூமி நாதன்
முன்னையோர் காலந் தன்னின் முதுமறை யந்த னுளன்
றன்னைமுன் வதைத்த பாவ நீக்கிநீ டரணி காத்த
தென்னவன் றன்னைக் காத்தா னென்றனன் திருந்தச் சூதன். (௩௪)

பூமிதேவிபூசைச்சருக்கம் முற்றிற்று.

பாண்டியன் பிரமகத்திதீர்த்த சருக்கம்.

சவுனக முனிவன் மீண்டும் வினவுவான் நவத்தின் மிக்கோய்
புவிதனின் மறையோற் கொன்ற பாதக முழுதும் போக்கிக்
கவுரியன் மண்ணைக் காத்தா னெம்பிரா னென்னும் ளாதை
நவையற வெமக்குச் சொல்வா பென்னலு கவில்வான் குதன். (௧)

புண்டொரு காலம் தன்னிற் பாரத கண்ட வைப்பிற்
மண்டமிழ் மலயக் குன்றம் தழுவிய பாண்டி நாட்டிற்
கொண்டல்கண் படுக்குஞ் சோலைக் கூடலம் பதியில் வாழ்வோன்
மண்டலம் புரக்கும் கோமான் பராக்கிரம வழுதி பென்பான். (௨)

பல்லுயிர்க் கிரங்கு கெஞ்சான் கருணையாற் பார்க்கும் கண்ணான்
கல்லெனத் திரளுந் தோளான் கருதலர் வணங்கு காலான்
வல்லெனப் புடைக்குங் கொங்கை மங்கையர் விரும்பும் வாகான்
செல்லெனக் கொடுக்குங் கையான் சிவனழிக் கன்பு செய்வான். (௩)

ஒருகுடை நீழ் மன்னி லுலகெலாம் காவல் செய்வான்
சுருதியந் தணர்கற் றோர்தந் துயர்கெட நினைக்கும் னுபோன்
மருமலர் நிம்பத் தாரான் மனுமுறை தவறா வள்ள
மருமமும் புகழு மோங்கத் தனியர சியற்று நாளில். (௪)

மதிதவழ் புரிசைக் கூடன் மாநக ரந்த னுளான்
முதியவன் விரதம் வேள்வி நியமங்கண் முயலு ரீரான்
சதுமறை யிருமூன் மங்கம் வல்லவன் சார சீல
னதிகமார் தவத்தில் வந்த கான்முனை யவன்பேர் சாரன். (௫)

ஐதியும் பலனா லாய்ந்து மொழுக்கத்தி னிலைபே ருயுஞ்
சாதியில் வேட்டு மென்மை தந்தையிற் சிறப்ப தாயும்
பொதில்வீழ் விதிஞ்சன் மேனாட் பொறித்திடு விதியின் கொட்பாற்
கூதலா னாழ்த்து மாயக் கணிகையர் வசத்த னுணன். (௬)

மந்திர மறந்தான் கல்வி மார்க்கமு மறந்தான் செய்யுஞ்
சந்தியை மறந்தான் ஷேத சாத்திர மறந்தான் மூழ்கும்
புந்தியை மறந்தான் வேட்ட பூவைஷய மறந்தான் வேள்விச்
சிந்தையை மறந்தான் ருயைத் தந்தையை மறந்து தீர்த்தான். (௭)

சாரதி லுன்கு மாரன் மிகத்தரா சார னுஞ்ச்
 சோரன னுனென் றியர்ருஞ் சொல்லுமக் கொடுஞ்சொ லென்னு
 மீரவா ணெஞ்ச கம்போழர் திடுதலா லேக்கக் கொண்டே
 வாரண வல்லோன் மாண் டான் மனைவியு மவன்போ லானுள். (௮)

பூசரன் நேடி வைத்த பொருளெலா மழித்துப் பின்னும்
 வேசையர்க் கீய வேண்டிக் காலிகன் மெல்லாம் விற்ற
 னுசையாற் றன்போ லிவ்வா றலைபவ ரொடுநட் பாடிப்
 பாசமாம் பங்கு விற்றான் மனையையும் விற்றான் பாவி. (௯)

உள்ளன வெல்லா மீந்தான் கொடுக்கவே றுறுதி காணுள்
 றள்ளருங் காமப் பித்தந் தலைக்கீடாய்த் தனைச்சு ழற்ற
 ளள்ளிரு டன்னிற் சென்று நகர்மனை தொறும்பு குந்து
 கள்ளத்தாற் கிடைத்த தெல்லாம் கவருநா டன்னி லோர்நாள். (௧௦)

பூவல னகர்சோ திக்கப் போந்தனன் கங்கும் போதி
 லொருமனை யகத்திற் சார னொதுங்கினிள் றற்ற நோக்கித்
 திருடினான் கண்டி கொண்டார் தூரத்தினார் சிதறி யோடி
 வருகையிற் கள்வ னென்றே துணித்தனன் வழிதி வாளால். (௧௧)

பிடித்தது பிரம கத்தி பெருந்தகை கலங்கி நெஞ்சந்
 துடித்தனன் சென்றான் கங்கை யாடினான் றொலைந்ததில்லை
 முடித்துயிர் குடிப்பே னென்னு முழக்கமாய்த் தொடர வஞ்சி
 யடித்தலஞ் சேப்பப் பன்னு ளலைந்தன னவனி யெங்கும். (௧௨)

உருக்கொடு முன்னே நிற்கு முறுக்கிவா ளெயிறு காட்டிம்
 வெருக்கொள விழித்துப் பார்க்கு மேல்விழுந் தலறி யார்க்கும்
 பொருக்கென வெழவு மொட்டா தோடினாற் போக வொட்டா
 திருக்கவு மொட்டா திவ்வா றிடைந்தனன் றுயிலு மில்லை. (௧௩)

கண்டதோர் கோயி லெல்லாம் கைகுவித் திமைஞ்சி வீழ்வான்
 கண்டதோர் தீர்த்த மெல்லா மாடுவான் பேறு காண
 னண்டர்நா யகனே யென்ன குறைசெய்தே னடியே னென்பான்
 கொண்டமெய் வருத்தந் தீரக் கோபிதார் வனத்தில் வந்தான். (௧௪)

வருந்திய வழிதி வந்து கோபிதார் வனத்திற் றன்கால்
 பொருந்திய வுடனே விட்டுப் போயது பிரம கத்தி
 திருந்திய வுளத்த னுஞ்ச் சுமைக்கனந் தீர்ந்தா னு
 யிருந்தன னுத்தி நீழ லீரிரு குடிகை மட்டிம். (௧௫)

வேறொரு புதுமை தேடான் மெய்யரு ளிதெனக் கண்டான்
மேறினான் பிரமகத்தி தீர்த்தது திண்ண மென்பா
ஞாணை சடையான் காட்டு மதிசய மிங்குண் டென்றே
ஞாணை செடிக டோறும் வனமொளஞ் சுற்றிப் பார்த்தான். (கக)

உலாவினான் செழிய னந்த வனத்துக்குத் தரம தாகப்
பலாமகிழ் கடம்பு சூதம் வயின்வயி னெல்லாம் பார்த்தா
ணிலாவுமிழ் மலர்ப்பூம் புன்னை நெருக்கத்தை நீக்கிச் சென்றான்
கலாமதி மிலைந்த வேணிப் புராதன விலிங்கக் கண்டான். (க௭)

சிவசில மகேச கங்கா தரதிரு நீல கண்ட
தவளமால் விடையீ சான தம்புரு டாவ கோரா
கவிலரும் வாம தேவ சத்தியோ சாத நாயேன்
பவவினை யொழித்த சம்பு மலைமகள் பரித்த பாகா. (க௮)

வெள்ளிவெற் பிமகே தாரங் காசிகா ளத்தி வேளூர்
தள்ளருந் தில்லை யண்ணு மலையாநூர் குடந்தை சண்பை
யொள்ளிய நாவல் காஞ்சி யொற்றியூர் மருது சேடை
களள்ளிழ் கடம்பு தன்னின் மகிழ்வுகொல் புன்னைக் கானம். (கக)

பன்னகப் பள்ளி மாயோன் வராகமா யிடந்து பார்த்து
மன்னமாய் விநிஞ்சன் மேடிப் பார்த்தஞ்சற் றறியா யின்னு
மென்னையே புரக்க வேண்டி யிக்கெழுந் தருளப் பெற்றேன்
புன்னைநன் னீழல் வையும் புரகர போற்றி போற்றி. (௨௦)

போற்றியென் றிறைஞ்சி வீழ்ந்து புளகமெய் பொடிப்பக் கண்ண்
ருற்றிருந் தொழுதி யோட வுவுகையக் கடலுண் மூழ்கி
நீற்றனைப் பரமா நந்த நிமலனைக் கருத்துட் பூட்டி
வேற்றுணர் விலன்றி யானித் திருந்தனன் வேந்த னாக்கு. (௨௧)

புரவல பிரம கத்தி போயதித் தலவி சேடந்
திரமுறுஞ்ஞல தீர்த்தப் புனலபி டேகஞ் செய்து
பரமென வருச்சித் தேத்திப் பதங்களிற் பணிந்தாற் கேட்ட
வரமொலர் தருவ மென்ன வெழுந்தது விண்ணில் வாக்கு. (௨௨)

தொனித்தமை செவியிற் றுக்கத் துணுக்கென வெழுந்தி தேதோ
தனிப்பெருங் காஊர் தன்னுண் மனுவுண்டோ சத்தங் காட்டக்
கனித்திருக் கொவ்வை வாயாள் கணவன்கா ரணயீ தென்றே
நினைத்தைய நீங்குமுன்னே தோன்றிற்று நிறைநீர்க் குட்டம். (௨௩)

ஈதன்றோ ககன வாணி யியம்பிய சூல தீர்த்த
மாதலா லெமக்குப் பெறு இடைத்ததற் கைய மில்லை
பூதலத் திடரும் ஞார்க்கித் தலமலாற் புகலு மில்லை
முதொரு பாகங் கொண்ட வராதனே சரண மென்று. (௨௭)

புன்னையே கடம்ப தாகப் புரந்தரன் றானே யாக
மன்னிய சூல தீர்த்த மாதங்கக் கஞ்ச மாக
முன்னவ னும்பூ மீசன் முதல்வன்சொக் கேச னாகத்
தென்னவன் பூசை யாற்ற வொருப்பட்டான் செயல்வே றின்றி. (௨௮)

கண்ணகன் ஞாலந் தாங்குந் தோளுடைச் செழியன் கங்கைப்
புண்ணிய தீர்த்தம் போலுஞ் சூலதீர்த் தத்திற் போந்து
நண்ணிய புனலுண் மூழ்கி நவிலுமைந் தெழுத்தைப் பற்றி
வெண்ணிறப் புனிதபூதி விதிமுறை சாத்திக் கொண்டே. (௨௯)

புனிதனைச் சூல தீர்த்தப் புனலின்மஞ் சனம தாட்டிப்
பனிமல ரறுகு பூனை பச்சிலை பிறவுஞ் சாத்திக்
கனிபல பறித்து வைத்துக் கசிந்துள முருகி நின்ற
நனிமகிழ் கூர்வ தாகத் தோத்திர நவில்வ தானுன். (௩௦)

உம்பரா லறிய வொண்ணு வொருதனி முதலே போற்றி
யிம்பரா ருயிர்போ லென்பா லெய்திய வைய போற்றி
யம்பரா வுணைய தாகக் கொண்டெயி லட்டாய் போற்றி
உம்பரா பரனே பூமி நாதனே போற்றி போற்றி. (௩௧)

விடமுழ தாக வுண்ட விண்ணவர்க் கிறைவா போற்றி
வடவரை குழைய வான்கும் வரிசிலை யவனே போற்றி
படவரா வமளி யானு மறியொணுப் பரனே போற்றி
கடனகுஞ் சிதனே பூமி நாதனே போற்றி போற்றி. (௩௨)

தஞ்சமென் மடைந்த வேத மிருகண்டு தனயன் மன்னே
யஞ்சலென் மவனுக் காக வருத்தெழுந் தலறி வீழ
வஞ்சகக் கூற்றைக் காலா லுதைத்தமா தேவ போற்றி
கஞ்சணி கண்ட பூமி நாதனே போற்றி போற்றி. (௩௩)

அக்கனே கயிலை யானே யம்பலக் கூத்த நேடுபுண்
பக்கனே திருக்கா ளத்திப் பரமனே யால வாயிற்
சொக்கனே புனைக் காட்டிற் றோன்றிறின் மென்னை யாண்ட
கக்கனே சிவனே பூமி நாதனே போற்றி போற்றி. (௩௪)

பூமிநா பீகனே போற்றி போற்றியென் தேத்தி நின்ற
தேமலர் நிம்பத் திண்டோட் டென்னவற் கருள் வேண்டிக்
காமனை யெரித்த நெற்றிக் கண்ணுடை யண்ணல் பெண்ணார்
வாமபா கத்த னாகி விடையின்மேல் விரைவின் வந்தான். (௩௨)

வேறு.

சுடையுந் தவளப் பிறைக்கொழுந்துந் தழற்கண் ணுதலு மாணுமழுப்
படையுந் கரமூங் கறையிடறும் பணிக்கச் சிறுக்கும் புலியதளி
னுடையுந் திருநீற் றுத்துளமு முமையா னொருபா கழும்வெள்ளை
விடையி லமரும் பரனழகைக் கண்டான் வழிதி விழிசுளிர. (௩௩)

தொழுவன் குதிப்ப னடமிநவன் சூழ வருவன் முடிதாழ்த்தி
விழுவன் விழியிற் புனலுகுப்பன் வியர்த்து மேனி புளகமெழ
சீவழுவன் சிவனே சிவனெயென் றிருகை தலைமேற் குவித்திவன்
மழுவன் முகம்பார்த் தையவொரு வரமீ யென்று வழுத்திவன். ()

பையா டரவ மரைக்கசைத்த பரமா சுடலைப் பொடிபூசு
மெய்யா பொய்யா வரங்கொடுக்கும் விமலா தொல்லை வினைப்பயனு
னையா வகையென் றனைப்புரந்த நம்பா பூமி நாதாவெ
னையா வடியென் சீவன்முத்தி யனையும் படிதந் தருணீயே. (௩௫)

மாண்டா ரலதா ரிருந்தார்கள் வாழ்வு மரசும் போதுமினி
வேண்டா வென்து வேட்கையிது கோய் விண்ணோர் பெருமானே
துண்டா விளக்கே சுடர்மணியே துன்பக் கவலை தலிர்த்தென்னே
யாண்டா யடியேன் சீவன்முத்தி யனையும் படிதந் தருணீயே. (௩௬)

வெம்பா தகத்துக் கிடமாக்கிப் பாசத் தனையின் மிகப்பூட்டும்
வம்பார் புலியிற் பிறந்துபிறந் துழன்று திரிய மாட்டேன்யா
னம்பா பரிதி குடிநாடா நக்கா பூமி நாதாமா
லம்பா வடியேன் சீவன்முத்தி யனையும் படிதந் தருணீயே. (௩௭)

அருணீ யெனலுங் காமாரி யரசே யஞ்சேல் கேட்டவரந்
தருவே மெமக்குச் சினகரமுஞ் சமைப்பித் திர்த்தத் தலத்தின்மலர்த்
திருவார் புரமொன் றுண்டாக்கிச் சிறப்பித் திங்கு நீங்காம
வீருநீ யென்னப் புகன்றுமின்னின் மறைந்தா னென்றா னியற்குதன்.

பாண்டியன் பிரமகத்திதீர்த்த சருக்கம் முற்றிற்று.

முத்திமாநகரச் சருக்கம்.

சொன்ன மொழியாற் செளகனும் வினவுந் தவத்தோய் துகடர்ந்த
தென்னன் மனக்குப் பேறுகிடைத் ததுகொ லென்னத் திகழ்குதன்
பின்னு நெடுங்கான் றுணித்துவள நகரம் புதுக்கிப் பெருங்கோயில்
புன்னை சிழலாற் கியற்றிமுத்தி யடைந்தா னென்றான் புகலுவான். (க)

ஆழ்ந்த பிறவிக் கடல்வீழா தருணீ சீவன் முத்தியென
வீழ்ந்து பணியு மவ்வளவில் விடைமே லுமையா ளுடன்றோன்யிற்
தாழ்ந்த சடையா னுறுதிமொழி புகன்று மறையத் தளர்வகன்று
சூழ்ந்த கவலை யொழிந்தோட வெழுந்தான் வழுதி துணுக்கென்ன. (ஈ)

துண்ணென் றெழுந்து வனமகன்று துகடர்ந் தொருசீ றூர்ப்புகுதக்
கண்ணென் றுமிலார் தமக்குவிழி கிடைத்தா லென்னக் களிகூர்ந்து
தண்ணென் றியவேம் பணிவழுதி தனைக்கண் டவ்வுர்ச் சனமெல்லா
நண்ணு யிறம்பூ துடனடியில் வீழ்ந்து பணிந்தார் நனிகூடி. (ஊ)

தன்னை யிறைஞ்சும் பைஞ்ஞாலந் தனைப்பார்த் திந்தத் தலத்தள்ளீர்
முன்னை வினையாற் பிரமகத்தி மூண்டு புலியிற் திரிந்துழன்றே
னென்ன திடரை மாற்றியெனக் கெதிராய் நிமல னிவ்வனத்திற்
புன்னை யடியி லிருக்கின்ற னென்ன வழுதி புகன்றிருந்தான். (ச)

மறையோற் செகுத்த பழியாலே பதிவிட் டகன்று வனம்போய
லிறையோற் கண்டேங் கண்டேமென் றெவரும் பகரு மொழிவழியே
முறையாற் பணியு முடிவேந்த ரமைச்சர்கிளைஞர் முதியோர்கள்
குறையாக் கடலந் தானையுடன் வந்தான் மதுரைக் கோமைந்தன். (ரு)

கூட்டிற் றருமன் கவர்ந்தவுயிர் திரும்பி வருமக் கொள்கையெனப்
போட்டுத் தேமும் பொருள்கடலிற் கிடந்து கரத்திற் போந்ததென
மீட்டுத் திருமால் சாந்தபனிக் களித்த மகவின் வீற்றென்ன
வாட்டத் துடன்வை கியகுமரன் கண்டான் பயந்த வாள்வேந்தை. (ரி)

கண்டு பணியு மகவையிரு கரத்தா லெடுத்தான் மோந்தனைத்தான்
தெண்ட னிமமன் வைரமைச்சர் சேனைத் தலைவர் யாவரையுந்
கொண்ட கருணைப் பார்வையினு ளோக்கி யுவகைக் கொழுந்தோட
வண்டு படியுந் தார்மார்ப னிருந்தா னமைச்சன் வழுத்துவான். (ரீ)

தன்னுண்மையினும் பகைதழிந்து தாய்போ லுலகந் தனிகாக்குந்
தென்னு தருமப் பயிரோம்பு நீயி லாத செழுமதுரை
யின்னா ளளவுங் கமலமிலாத் தடமா மதியி லாவிசும்பா
மின்னுரீ சுடரில் லாமனையாச் சான்றோ ரில்லா வீணவையா. (௮)

தயங்கிச் சனங்கண் மழையின்முகங் காணுப் பைங்கூழ் தானாகி
மயங்கிப் பசித்துத் தாயின்முகங் காணு மதலை யதுவாகிப்
பயங்கொ ளுளத்த ராய்வாரும் வாட்டங் கழியப் பாயொளியால்
வயங்கு மணிப்பூண் மன்னவனே வருக நகர்க்கு வருகவென்றான். (௯)

மாறா னமைச்சன் பகர்ந்தவுரை கேட்டுக் களித்து மதிவல்லோய்
கூறு வரிய கொடும்பாவஞ் சூழ்ந்து வெருட்டிக் கோட்படுப்பத்
தேறு வகைகா னுமலெங்குந் திரிந்தேன் பாற்றுஞ் செயல்காணே
னுறு மலர்ப்பூம் புன்னைநிழ லிருந்தான் புரக்க நமதிசன். (௧௦)

கரிய மிடறுஞ் செஞ்சடையுஞ் சங்கக் குழையுங் கண்மூன்று
மெரியு மழுமா னணிகரமும் புலித்தோ லுடையு மெழின்மார்பும்
பெரிய முலைச்சிற் றிடைத்துவர்வாய்ப் பெண்ணு ரிடப்பா கமுமெதிரே
தெரிய விடைமேல் வந்துவினை போக்கி யெமக்குத் திருவாக்கால். (1)

இக்கா ன்கத்தை வெளியாக்கிப் புரமுண் டாக்கி யெமக்கெழிலா
மிக்கா கியசி வுலையமு மியற்றிப் பூசை விழாநடத்திற்
றிக்கா ரறிய நீவேட்ட பரிசே தருவேஞ் சீவன்முத்தி
மைக்கார் படிதண் டலைமதுரை மன்னு வென்றான் மறைந்திட்டான்.

ஆகை யாலித் தலமதுரை யாமிச் சிவனே சொக்கேச
னாக வனமே கதம்பவனஞ் சூல தீர்த்தம் பொன்னினின்
தோகை யிடத்தான் பணித்தபணி தணிவே னல்லான் மறுப்பதிலை
யேகு முமதுர்க் கினிரீவி ரென்றான் வினையை வென்றானே. (௧௩)

சூரிசி லறிய மதியமைச்சன் கூறு நினது கோமைந்தற்
கரசு நிறுவித் தமிழ்மதுரைக் கிருத்த வெனவேந் ததற்கிசைந்து
பரிசின் மறையோர்க் குதவிமணிப் பைம்பொன் மூடிசூட் டினனவ்வூர்
வரிசை தரவே யின்னுமுடி மன்னர் கோட்டை யாயதுவே. (௧௪)

கோமைந் தனைமார் புறத்தமுவி யுச்சி மோந்து விடைகொடுத்தான்
மாமந் திரிசே னுதிபர்க்கு மன்னர் தமக்கும் விடைகொடுத்தான்
பூமின் வளரு மதுரையிற் போய்ச் சிங்கா தனத்திற் பொலிந்தேறி
காமம் வடிவேற் காளைசெங்கோ னடத்தியரசு புரிந்திருந்தான். (௧௫)

வேறு.

மைந்த னேகிய பின்ப ராக்கிரம வழுதி யாகிய பழுதிலான்
புந்தி யாற்றிற் ற வஞ்செ முத்தம் விழுதி யும்பொரு ளாமென
வந்த மால்விடைப் பூமி நாதனை யந்தி சந்தி யிறைஞ்சியே
யெந்தை யாராள் செய்த வண்ண மியற்று வேனென வெண்ணியே.

மாடி ஹைஞ்சிய சிலதர் தங்களை வமினெ னுவய லூர்ப்பெருங்
காட டங்க முருக்கி தூறி யதிற்றி ருப்பதி காண்குவ
னா றுந்தொழி லவரை யழையுமி னெனவி ளம்பலு நன்றென
வோடி யங்கவர் வருக வென்னலும் வந்து கூடின ருவகையால். (௧௭)

நவிய மேந்தின ரொள்ளி லைக்கொடு வாளு மேந்தினர் நனவயிலங்க
கவையு மேந்தினர் தடியு மேந்தினர் கவனு மேந்தினர் காலினிற்
றுவட ருங்கழ லொடுபொ ருந்திய காடு தாங்கியுஞ் சூழவே
புலன மன்னனை வந்து கண்டடி போற்றி னார்பணி சாற்றென. (௧௮)

வந்த வார்க்கடை காய்ப டூரம் வழங்கி மன்னன் மகிழ்ச்சியோ
முந்த முட்பொதி யடவி தன்னிலிவ் வெல்லை மட்டெறி வீரோனச்
சுந்த ரச்சுடர் மணிய தாகிய சோதி பாத யிறைஞ்சியே
பந்த முற்றயர் காடெ லாந்தொழி லவர்க லந்த பரந்தனர். (௧௯)

பரும ரங்களை விழுவெ றிந்தனர் துணிகள் வேறு படுத்தின
ரருகு தன்றிய வனமெ லாங்கொடு வாளி னூல்வெளி பாக்கினர்
மருவு முட்பொதி மாறு தூறுகள் கவையி னுலையல் வாங்கினர்
தெரிய வேகழி பலகு வித்தன ரெரிம டுத்தனர் சிதைதர. (௨௦)

காட்டை வெட்டி விசால மாவேளி கண்ட பின்கன மாயுயர்
மேட்டை வெட்டி யெறிந்து தூழ்வு ரிரந்தொ ருப்பட மேலினார்
காட்டை யன்பொடு காத்த கொற்றவ னகர முந்திருக் கோயிலும்
பேட்டை தெற்றிகண் மடமு முள்ளன பெரிதி யற்றுதல் கருதியே. (௨௧)

அங்க மாறு முணர்ந்த சிற்ப ஷ்சித்ர மாந்தொழி லறிவுளோர்
தங்கள் வாண்முக நோக்கி யன்பொடு வழுதி பண்ணவத் தபுதினா
ளங்கண் மாறிலத் தரிய வாகவோர் பதிவ ளம்பெற வார்க்கிவெண்
முங்கள் சூடிய நம்ப னுக்கொரு சினக ரஞ்சமைப் பீரோன. (௨௨)

சேலி னுலையர் கொடியி னுனரை செய்த வெல்லை வரைக்குழே
கோலி னுலையி லுள்ள லென்று சூறித்த ளந்து சிறப்பினும்
காலி னுனெடு மால னந்த புலிக்கு ளிப்பதி கவினென
தூலி னுலையர் தபுதி கண்டன னிறைவி யப்பொடு நோக்கவே. (௨௩)

சொன்ன நான்மறை யந்த னுளர் தமக்கு வேறு தொகுத்தனன்
மன்ன ரானவர் தங்க னுக்கு மகிழ்ச்சி காண வியற்றின
னின்னி ஸம்புகழ் வசிய ருக்கு மிலக்க மின்றி யமைத்தனன்
மன்னு பின்னவர் மற்றை யோர்க்கும் வகுத்த னன்றிரு மனைகீளே. ()

மாட மும்பல நாஞ்சி லும்பல மன்ற மும்பல குன்றுபோன்
மேடை யும்பல கூல மும்பல வீதி யும்பல வேதிகைக்
கூட மும்பல தெற்றி யும்பல சாள ரம்பல கோதைய
ராட ரங்கமு முன்றி லும்பல வதுல மாகிய பதியிலே. (௨௫)

கடவு ளாயிர மும்மை யாரிலொ ருத்த னுமெனும் காரணம்
திடம தீராகிய புனித நான்மறைத் தில்லை யந்தணர் தங்களி
னடன தேசிகன் பெரும்பற் றப்புலி யூர்ச்சி தம்பர நம்பியன்
மடமுடன்பல மடங்க ளும்மய னினிதி யற்றினன் வண்மையால். ()

சீதர்ம றைப்பயில் சாலை வேள்விசெய் சாலை சத்திர மண்டபம்
கதிர்ப ரப்பிய கூல மாளிகை கவின ளப்பில வா தலான்
மதிகு லத்திறை பிறைம திச்சடை வரன ளித்த வரத்தினுன்
முதுந கர்க்கிடு பெயரி யற்றினன் முத்தி மாநக ரென்னவே. (௨௭)

அந்த முத்தி புரத்து நாப்ப ணலார்த புன்னை நிழற்குளே
முந்த லுற்பவ மாய ரும்பி முனைத்தெ முந்த பராஞ்சுடர்
சின்தை யிற்பெரு மகிழ்து ளங்க முடித்த னன்றிருச் சினகர
மிந்தி ரற்கருள் செய்த வற்கவ னிடுவி மானமி தென்னவே. (௨௮)

மீன கேதன னிடப கேதன விண்ண வர்க்கருள் சினகரம்
வான மேமுதல் வைத்த தூவி வரைக்கு முள்ள வருக்கமா
யான வச்சிர மரக தம்வயி டீரி யம்பல வணிபெறத்
தான முத்தி யிழைத்தி மிக்கன கத்த கட்டொளி தழையவே. (௨௯)

பத்தி ரிப்பு வகுப்பி டைக்கிடை பாந்தி னிற்குட பஞ்சராஞ்
சித்தி ரத்தியல் கன்ன சாலை செழுங்கு டஞ்சிறு போதிகை
புத்தி ரங்கொள் கபோத கம்பிற வுத்தி ரஞ்சிக ரத்துட
னத்த மண்டப மிக்க மண்டப மாறு காற்றரு பீடமும். (௩௦)

சுற்று நீண்மதின்குகரி யெதிர்விடை துவச நிலைபலி பீடமு
மற்று முள்ளன சிவநி ருப்பணி வழுவி லாது முடித்தபின்
கற்றை வார்சடை யவன லாதொரு தெய்வ மில்லெனக் கருதியே
கற்ற யாவொடு பூசை வகைவகை குறைவ ராது நடத்தினான். (௩௧)

சந்நி திக்கெதி ராக வேயொரு தரும தாவரப் பிள்ளையுஞ்
செந்நெல் வளமலி யேரி யின்றலை தெக்கு ணத்தினி லையனும்

பன்ன கப்பணி யண்ணல் வெந்நிடு பச்சி மத்திசை குமரனு
மன்னு முத்தி புரத்தி னுத்தர மருவு பைரவி குமரியும். (௩௨)

இந்த வண்ண மமைத்து முத்தி புரத்தி னுக்கெழி லாகவே
சந்த தங்கயி ரவச ரோருக நீர றுத தடங்களுங்
கொந்து லாமல ரடவி யும்பல குவளை யும்பல வோடையுங்
கந்தி தெங்கு வருக்கை மாவுயர் காவு மீக்கொளுங் கதலியும். (௩௩)

பலவ ளங்கள் சுரக்க வும்மிசைப் பாணர் பாடல் கலிக்கவுங்
குலவி மாதர் நடிக்க வும்மு சரசின் மறுகிடை குமிறவு
மல்கி றருமமு மனையி லவரவ ரன்ன தான வழக்கமு
முலகி லுயர்பதி முத்தி மாநக ரொத்த மாநக ரில்லையே. (௩௪)

மன்னு கற்பக முள்ள வைகலும் வாச மாகிய நீரதா
னன்ன யப்புல வோர்க ளாலெழில் சேர ரம்பை நலத்ததா
லிந்நி லத்தமு துதவு சுரபி யியற்கை யால்வலி யிந்திரன்
பொன்ன கர்க்கிணை முத்தி மாநகர் புலியி லிணைநக ரில்லையே. (௩௫)

மரக தம்வயி றீரி யங்குரு மணிசெ முந்துகிர் வச்சிரர்
தாள லீல முடன்க வுத்துவ மிலகு கோமே தகமெனும்
விரவுமணிதன ராசி துசு மிகுந்து பெட்பின் விளங்கலாற்
றரணி தனிலுயர் முத்தி மாநகர் தனதன் மாநகர் சிவனுமே. (௩௬)

முத்தி மாநக ருடி லங்கு முழுப்ப ரஞ்சுட ராகிய
வத்தி யின்னுரிப் போர்வை யானையெம் மானைரிம்ப வலங்கலான்
பத்தி யொன்ற வணங்கி நற்பல பரிசு னங்களு முதலியே
சித்தி ரந்திகழ்நவம ணித்திருத் தேர்வி ழாவு நடத்தினான். (௩௭)

திங்க ளானி விசாக நாட்டிருத் தேர்ந டந்த சிறப்பினான்
மங்கை பாகன் மகிழ்ச்சி யாயிறை தன்னை வேண்டிய வண்ணமே
யெங்க னாயகன் பரிதி குடிநாட் டிலகு நாயக னிமையவர்
தங்க னாயகன் சீவன் முத்தி கொடுத்த னன்சக மறியவே. (௩௮)

கொவ்வை வாய்மட மங்கை பங்குறை குன்ற வில்லுடை யெம்பிரான்
பொளவ வெணடிரை பொங்கு நாண்மன மஞ்சி முறையிடு பஞ்சவன்
கௌவை தான்கெட நகரை மூவிலை வேலி னேந்திய தாயபிற்
செவ்வி தாவிடுத் தருளி னுனைசச் சூத மாமுனி செப்பினான். (௩௯)

முத்திமாநகரச்சருக்கம் முற்றிற்று.

திரிசூலபுரச்சுருக்கம்.

பகரு மொழியாம் சவுனகமா முனியை நோக்கிப் பயிற்செய்தோய்
நிகரி லுவரிப் பெருக்கிலர நெடுமூ விலைவேன் முனைக்கேந்தி
நதர முழுதுங் காத்திறையைப் புரந்தா நென்னு நற்காதை
புகரி லாமல் விளம்பெனலுஞ் சூத முனிவன் புகழ்ந்து ரைப்பான். (1)

தலையிற் குளிர்செந் தமிழ்ப்பழகித் தவழ்ந்து மலர்ப்பூந் தாதாடி
யலையுங் புனலாட் டயர்மகளி ரளகத் தகர வகிறுமா
முலையிற் கலவை மணங்கமழும் தடங்க டோய்ந்தா முன்றிரொறு
மலயச் சிறுகால் வினையாடும் பேரூர் முத்தி மாநகரம். (௨.)

சூரம்பூ டிரைதேர் குருகினந்தங் கருவீ தென்னக் குறித்தனைய
கரும்பூ டலர்ந்த கமலமிதழ் குவிய வழுவர் தெளிகலக்கும்
பரம்பூ டொதுங்கு முதிர்ந்தருஞ்சூன் குடக்கூன் பணிலந் தவழ்ந்தேறி
வரம்பூ டிகுத்த மணிநிலவு வளரு முத்தி மாநகரம். (௩.)

மாமா திருக்க மலர்ந்தசெந்தா மரையா முத்தி மாநகரிற்
கோமான் கோமா மறையோர்பல் லுயிர்கட் கணுகுங் கோளகற்றி
யாமா மெனத்தின் விழிக்கிமைபோற் காக்குங் கருணை யன்புடையோ
னேமா சலத்திற் செண்கெயல் பொறிக்கும் புகழி னியன்மாதன். (௪)

அறிவிற் பணியேன் தேமாப்ப வருளிற் தருவு மலமலப்பப்
பொறையிற் தரணி மகள் வியப்பப் பொற்பிற் கரும்பன் புறங்காட்ட
முறையிற் தனியா ழியைச் செலுத்திப் பகையைத் தழிந்துமுடிவேந்தர்
திறையிட் டிறைஞ்சுங் கணைகழற்காற் றென்ன னவனின் திரத்தும்நன்.

எப்போ திலுந்த லுயிர்போன்மன் னுயிரைக் காக்கு மியல்புடையோ
னோப்போ ரரசு நின்றிமனு முறையா லுலகந் தனையாள்வோ
னப்போ லீடுஞ்செஞ் சடைமௌலிப் பூமி நாத னடிக்கமல
முப்போ தினும்வீழ்ந் திறைஞ்சிமணி முடிமேற் சூடு முனைவேந்தன். (5)

உரக வரசு பொறுத்தநிலம் பொறுத்துக் சூவடோ நிரண்டாகத்
திரளும் புயத்தான் மதிமரபி னுயர்கோ மகனின் திரத்தும்நன்
தாணி தழைக்கப் புகழ்தழைக்கத் தருமந் தழைக்கத் தனியாழி
யரசு செலுத்தி வருநாளிற் கடைநா ளெய்திற் தந்நாளில். (௬)

அண்ட முகடு பிதிர்வனபோ லதிர்ச்சி பிறந்து செவிடுபட
மண்டு திரைநீர் கரைகடந்து பெருகிப் பரந்து மலிந்துநவ
கண்ட மனைத்தும் புதைப்பதென வருத லறிந்து கறையிடற்றுத்
துண்ட மதிச்செஞ் சடைப்பூமி நாத னடியே துணையென்று. (அ)

பதறிப் பதறி விரைந்தோடி நிலயப் படிவா சலில்வீழ்ந்து
கதறிக் கண்ணீர் வழிந்தொழுக வருது புரண்டு கசிந்துருகி
விதனத் துடன்மெய்ம் மறந்தறிவு மயங்கித் தயங்கி வெய்துயிர்த்துத்
திதலைக் களப முலைத்துவர்வாய் பாக மகலாத் தெள்ளமுதே. (ஆ)

பொன்னே மணியே புலராத பூவே நந்தாப் புதமணமே
மன்னே கருணைப் பெருங்கடலே மறுவி லாத முழுமதியே
மின்னே ரிடைக்கொவ் வைத்துவர்வாய்க் கொடிக்காம் பவள மெய்க்
தன்னே ரில்லாத் தற்பரமே தானே முனைத்த தனிமுதலே. [குன்றே

மேனா னெமது குலவேந்தர் விதித்த கனகச் சினகரமோ
நானா விதமாம் பலசிறப்போ நரலை மறைக்க மறைபடுமே
வானாள் குலிசன் றிருநெடுமால் விரிஞ்சன் முதலோர் மடிந்திடினு
மானா வருமைத் திருமேனிக் கனியோ புனற்கு ளமிழ்ந்துவதே. (கக)

பாரோர் வியப்ப வரசியற்றும் பண்போ நண்போ பலவளமை
பூரோ லூரீம் பசுங்குடியோ ஷறவோ கிளைஞ ருற்றாரோ
தேரோ களிறோ பாய்மாவோ சேனைக் கடலோ தீங்கொழிப்பா
ராரோ விதெலாம் வீணாமோ வமலா சிறியே னறியேனே. (கஉ)

உரத்துப் பெருக்கா யிரமுகத்துக் கங்கை யொடுங்கு மொளிர் சடை
றரிக்க நினைக்கிற் சிவனையிப் புணரி சடைக்கு ளொடுங்காதோ [மேற்
புரத்தைப் பொடியாக் கியநகையிப் புனைச் சுவற்ற மாட்டாதோ
வருத்திக் கலச முனியைமுன்போல் வாரி பருகென் மருளாயோ. (க)

என்னப் புலம்பும் புலம்பலுக்கா யிரங்கிப் புவனே சன்செழியன்
முன்னர்த் தோன்றி யரசேகீ யஞ்ச லென்று முத்திபுரந்
தன்னைப் பிலத்தா டிறப்பேர்த்துச் சுடர்மூ விலைவேன் றலைக்கேர்திப்
பின்னைக் கிறைஞன் றேந்தியபோ னின்றா னகரம் பிறழாமல். (கச)

சகல வசர சரங்களுக்குந் தானா மொருவ னெயித்தேந்த
முகிலை யளந்து மூவிலைவேன் முனையீ திலங்கு முத்திபுர
மகிலை கர்க ளனைத்தையும்வீ றடக்கி யமரர் பொன்னகரோ
முகலி விசையம் பெறவமருக் ககெழுந்த தாகுந் தகைமைத்தே. (க)

அடியு முடியுங் காண்குமமா ஸ்யனே னமுமா யன்னமுமாப்
படியுங் விசம்புந் தேடியின்னுங் காணக் கிடையாப் பரஞ்சோதி
வடிவ ஸ்ரீமுதுஞ் செழியனுக்குக் காட்சி கொடுத்து மாநகரை .
நெடிய சூல முனைக்கேந்தி நின்றான் பெருநீர் நிலையளவாய். (௧௬)

சுரந்து ததம்பிக் கரைபுரண்டு சோரா தெழுந்து புலியடங்கப்
பரந்து வரைக டனைப்புதைத்துப் பெருகும் பெளவப் பெருநீத்தங்
கரந்து வடிந்துள் ளடங்கியபின் பூமி நாதன் கைதவனைப்
புரநீத வடிவான் முன்போல விடுத்தா னதனும் சூலபுரம். (௧௭)

கடுத்தீ வருநீர்ப் பெருநீத்தம் பரந்த கலிப்புங் கறைமிடற்றா
னடுத்துக் காட்சி கொடுத்ததுவுங் கண்டா னல்லா னணிநகர்பேர்த்
தெடுத்த தறியா னந்தரமா நின்ற தறியா னிருநிலத்தில்
விடுத்த தறியான் முன்போல விருந்தான் றுவச மீனவனே. (௧௮)

வெள்ளச் சடையான் புரிந்ததிரு வினையாட் டனைத்தும் பார்க்குதுமெ
றுள்ளக் களிப்பு மீதார வந்தான் றிருமா லுவணமிசை [ன்
வள்ளக் கமல மலரயனுஞ் சிறையோ திமத்தின் மீதுவந்தான்
விள்ளம் கரிய விருடிகளும் வந்தார் வந்தார் விண்ணோரும். (௧௯)

வந்து சிவனார் திருவினையாட் டனைத்து நோக்கி யடிவணங்கிச்
சிர்தை மகிழ்ந்து திருநெடுமா லிருந்தான் பதிக்குத் தென்மேற்கிற்
கந்த மலரிட் டிறைஞ்சிவழி படுவே மென்னக் கருதியா
வந்த மலர்மா ளிகைவேதன் வடபால் வில்வத் தினிலிருந்து. (௨௦)

தனது பெயரா லொருநீர்த்தம் விதித்து நறுந்தன் புனலாழிப்
பனக வணியான் மனைவிதியிற் பூசையாற்றிப் பரவிநின்று
கனக வரைவில் லுடையவனே கயிலைப் பொருப்பி லுபதேசஞ்
சனகர் முதலுல் வார்க்களுந் பரனே சரணஞ் சரணமென்று. (௨௧)

க்டைநாள் வெள்ளத் தமிழந்தாமம் கதிர்மூ விலைவேன் முனைக்கேந்தி
யடைவே நகரைக் காத்தருளுன் வினையாட் டெவரே யறிவார்கள்
விடையா வீர மீழ்ப்படையா விமலா நிமலா விரிந்தபுனற்
சடையா விரும்பிக் கேட்டவாந் தரவே தஞ்சீ தமிழேற்கே. (௨௨)

வேண்டுமதுகே ளென்பெயரால் விதித்த புனித வியன்மடுவுட்
காண்ட் தனின்மூழ் கினர்மூழ்கக் கருதி னோர்க ளிவரெல்லா
நீண்ட பிறவிக் கடல்கடந்து சிவசா ரூப நிலைபெற்றுப்
பூண்ட பதசத் தியலோகத் திருத்த வேண்டும் புரகரனே. (௨௩)

பரமா வெனலும் விண்ணிலெழுந் தொனிலுந் கமலப் டண்ணவனே
பிரம தீர்த்த மித்தலத்தின் வியப்பா மிதுவே பிரயாகை [ம்
திரமாப் படிந்தோர்க் கெப்பதமுந் கொடுக்கு மெனத்தன் செவிபுகழ்
வரமீ தெனப்போய்த் தன்னுலகத் திருந்தான் சுருதி மறையோனே. (௧)

பொங்கார் கலியான் மனுமுதன்மன் பதைக ளிறந்து போயபின்னர்ப்
பங்கே ருகத்தான் மன்னுயிரைப் படைக்கச் சிவனார் பணித்தபடி
செங்கோ னடாத்தி முத்திபுரத் திருந்த திறலிந் திரத்துமநன்
மங்கா முறைமை மனுவரசு புரிந்தான் வைவச் சுதனெனவே. (௨௫)

கண்டங் கரியான் வெண்ணீற்றான் கடுக்கைச் சடையான், சடை க்கிண
துண்ட மதியான் மதிமரபில் வந்தோன் நனக்காச் சுருட்டுதிரை [ங்கு
மண்டு புனலான் முத்திபுர மமிழ்ந்தி யழியா வகைகாத்துத்
தொண்ட ரிறைஞ்சத் திரிசூல புரத்தி லிருந்தான் சுடர்வடிவாய். (௧)

சூல புரத்திற் றனைப்பணியுந் தொண்டர்க் கெளியன் றானுன
நீல மிடற்றுப் பாஞ்சோதி நீத்த விடங்க னெனும்பெயரால்
வால மதிகள் னுதலிமுத்து மாலை யுமையா ஞடன்மருவிச்
சீல முனிவர் மறையோர்கள் போற்ற விருந்தான் றேவர் பிரான். (௨௭)

ஈது தவிரப் பின்னர்நெடுங் கால மிறந்தீ ரெய்துதலு
மோத நெடுநீர் பார்துலக மழியா வண்ண முமைபாகன்
போத வடத்தான் கடல்பிலத்து ளடங்கச் சுழித்துப் புவிகாத்த
நீத வழுதி தனைப்புரந்தா னென்றான் றரும நெறிச்சூதன். (௨௮)

திரிசூலபுரச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம் - ௨௬௩.

பிரளயஞ்சுழித்த சருக்கம்.

இவ்வாறுரை செய்யச்சவு னகன்மாதவர்க் கிறையே
வெவ்வாய்மழுப் படையான்கடல் வெள்ளம்பார் துலகை
வெளவாவகை பிலத்தாடுமச் சுழித்தானெனு மகிமை
யெவ்வாறது புகலென்னலுஞ் சூதன்னெடுத் துரைப்பான். (௧)

முன்னுனொரு காலந்தனின் மொழியும்பல வளமைப்
பொன்னுந்திரு மனையாகிய நகர்முத்தி புரத்தி
னன்னாக நிழற்சோதித னனினப்பதம் போற்று
மின்னுர்மணி முடியான்கதிர் வேலான்கொடிச் சேலான். (௨)

ஒருவாசக மல்லான்மறுத் துரையான்கொடை வரையான்
குருமாமணிப் பூணன்மதி குலத்தானாயர் பலத்தான்
பொருமாரனுக் குயர்வாகிய பொற்பான்மயிழ் வெற்பான்
செருமாவுகைத் தமரார்பகை செற்றன்கலை கற்றன்.

(௩)

புலியுஞ்சிறு மானுந்துறை யொன்றின்புன லுண்ண
வெலியும்பட வரவும்பகை யில்லாம லினங்க
கலியுங்கிளி யுக்கக்கழு மொருகூட்டிடை நண்ண
மலிபும்புகழ் மனுநீதி வழாமற்புவி யாள்வோன.

(௪)

அறிஞர்க்குறு புகலாய்மெலிந் தடைந்தோர்க்கொரு துணையாய்
வறிஞர்க்கிரு நிதியாய்மரு வலருக்கெறு ழரியாய்க்
கறுவிப்புறு மனிதர்க்குறு கலிபோல்வளர் பகையாய்
நெயியிற்செலு நிகரின்றிய நீரானிம்பத் தாரான்.

(௫)

பொன்னங்கிரி தனிலன்றுயர் கயல்செண்டு பொறித்தோன்
முன்னம்புரு கூதன்கதிர் முடிமேல்வளை யெறித்தோன்
மென்னன்கவு ரியன்மீனவன் செழியன்றமி னுடன்
மன்னன்னவன் பெயர்வண்புகழ் வளர்சந்திர சேனன்.

(௬)

வயலூருறை திருமாலறி யாமுக்கண் மருந்தைப்
புயலூர்தரு பொழின்முத்தி புரத்திம்பழம் பொருளைக்
கயலூர்தடம் பனைச்சூல புரத்திற்செழும் கனியை
மயலூருமைக் கிணங்குஞ்சுடர் மணியைத்தினம் பணிவோன்.

(௭)

சித்தந்திரி சூலத்தட நீரன்பொடு மூழ்கி
மெயத்தொண்டு திருந்துந்திரு வெண்ணீறு புனைந்து
சித்தந்தெளி யைந்தக்கர முறையிற்றெரிந் தோநி
யத்தன்புவ னேசன்பதம் பணிவானய ராமல்.

(௮)

துயில்போதிலு மடவாரொடு துவள்போதிலு மெதுவும்
பயில்போதிலும் பல்வாய்மொழி பகர்போதிலுந் தரும
முயல்போதிலுந் புனலாட்டயர் முப்போதிலு மெய்ப்பாக்
கவிலாயனைப் புவனேசனை மறவான்கன விலுமே.

(௯)

பரமன்னவர் திறைதந்து வணங்கிக்கழல் பணிய
விரதக்கரி பரிசேனே யிறைஞ்சிப்புடை சூழ
மரபின்புர வலர்விஞ்சையர் மதிவல்லவர் வாய்ப்ப
வரியாசனத் திருந்தேபுவி யாள்சந்திர சேனன்.

(௧௦)

சிவதாழ்வட மும்பூதியுஞ் சிவவேடமும் கண்டா
லிவனேசிவ னெனவெண்ணுவ னிறைஞ்சும் வழிபாட்டாற்
புலனேச னடிக்கன்பதெப் போதும்பிரி யாம
லுவரார்வலி யுலகிம்புரி யரசிற்புக முறுநான். (கக)

வேறு.

சில மிகுத்த தராபதி சந்திர சேன னெனுந்திறலோன்
சால மகிழ்ந்தம ரேச னெனும்படி தானா சின்புறுநா
ளால மெழுந்தத போல வெழுந்துயிர் யாவ மொழிந்திடவே
ஞால மிசைந்தம ரோததி பொங்குறு நாளு மெதிர்த்ததுவே. (கஉ)

குரைகடன் மண்டல மரச்செ யுஞ்சசி குலபதி யன்புடனே
விரைகம மூங்குழ லரிவையு டன்றிரு விழிதயி லும்பொழுதே
யொருகன வங்குறு கொடுமையி லஞ்சியு ன்ருகி நடுங்கியா
பரமதி கம்பர சிவசிவ வென்றுடல் பதறி யெழுந்தனனே. (கங)

வஞ்ச முறத்திசை யெங்கு மறப்படை வந்து வளைக்கவுமே
யஞ்சி யொருத்தரு மின்றி மலைக்கவு மங்கொரு வித்தகனார்
விஞ்சை யெனப்பொடி கொண்டு விலக்கவும் வெம்படை பொய்க்கவு
துஞ்சலி விச்செயல் கண்டு கிழத்தி துளங்க வுரைத்தனனே. [மே

கேட்டு மடக்கொடி தேற்றுவ ளக்கணி கீற்று மதிச்சடையார்
தாட்டுணை யைப்பணி வார்க்கு நிலத்திடை தாழ்ச்சி வர்த்தகுமோ
வேட்டித ழிப்புல னேச னமக்குள னேக்கமெ னெற்றுகையே
வாட்ட மொழித்தரு டக்கன விற்கவல் வாட்ட மொழித்தருளே. (கடு)

என்று துடங்கிடை யொண்டொடி வஞ்சி யிறைஞ்சி யியம்புதலு
மன்றி னடம்புரி யும்பர மன்செயல் வண்மை யறிந்தவரார்
கன்று தெளிந்த துணிந்திட வஞ்சொ னவின்றனை யென்றிறையோ
என்று துயின்றபின் வந்தது செங்கதி ரந்தமும் வந்ததுவே. (கசு)

மகர நெடுங்கடல் குமிழி பரிந்தன வடவை யொடுக்கினவே
ககன மதிந்தன கயல்குதி கொண்டன கதறி யிரைந்தனவே
பகர வருந்திரை துகித்ர ளம்பல பணில மெறிந்தனவே
மொருமொ கெனுந்தொனி திசைக ளளந்தன முழுமணி சிந்தினவே.)

திரைபல கொண்டன விசைகொ டியர்ந்தன திடர்கண் மறைந்தனரீள்
கரைகள் கடந்தன திவலை மிகுந்தன கயல்கள் துளங்கினவா
ஹைகள் பரந்தன புவன மடங்கலு றாகர நினைந்தனவா [வே.
யிரைவதி லண்டர்கண் முனிவர் பயங்கொள வெழுகடல் பொங்கிய

வரவர மீம்கொள வயின்வயின் வாய்த்தது மனிதர்கள் கூக்குரலே
பெருமலை போற்பல திரைகொடு நாற்றிசை பெருகின நீத்தமுமே
மரகத மாத்திகழ் முழுநிற வாய்ப்பினன் வடதிசை பார்த்துறைவான்
பரவையி னூர்ப்பினை விரைவொடு நோக்கினள் பைரவி கீட்டிசையே.(1)

உகமுடி வுகமுடி வெனவுரை குளறியு முளறுவர் சிலர்சிலரே
யுகலுமி எனலுமி எனலுமி நெனவுரை யறைகுவர் சிலர்சிலரே
பகர்மனை மகவினை நினைவிற வுறவுடல் பதறுவர் சிலர்சிலரே
செதமிசை யினிமறு புகலிலை யரகர சிவவெனு மவர்சிலரே. (௨0)

பூவுல தந்திகழ் தாமரை யிற்புனல் போல மயங்குறவே
திவினை வந்து குலாயது சந்திர சேன னறிந்துடனே
யாவி தளர்ந்தய கோகன வின்றுமெய் யாக வினைத்ததுவே
சேவில வுருஞ்சிவ னேதுனை யென்றிறை தேறி யெழுந்தனனே.(௨௧)

தேடிய திரவிய மாமணி யணிதுகி நேர்மத கரிபரிமா
நாடிய நகர்கினை சேனைக ளெவையுமிந் நான்முடி வுறமெனுமோர்
நீடிய கவலை யி னுல்வர வொடுநெடு நேரமெய் யுணர்விலவாய்
வாடியு னுருகியு மாபதி சினகர வாய்தலி லணுகினனே. (௨௨)

வந்து பணிந்து விழுந்து புரண்டு வணங்கி யெழுந்தயர்வாய்ச்
சின்தை கலங்கி மலைந்திரு கட்புனல் சிந்தி வழிந்திடவே
புந்தி மயங்கி நீடுங்கி யிருங்கடல் பொங்கிய தென்புகல்வே
னீந்தணி யுஞ்சடை நம்ப சரண்சர னென்று புலம்பினனே. (௨௩)

சே வ னு .

தொண்டினால் வழிபடுந் தொல்லைதூல் வல்லமார்த்
கண்டனாக் காகவே கருணையிற் றேன்றியச்
சண்டனார் வல்லுரந் தகர்வுறத் தாக்கிய
புண்டரீ கப்பதப் பூமிநா தாசரண். (௨௪)

சங்கரா சரண்முழுச் சைவனே சரண்முழுச்
செங்கரா சரணரண் செற்றசெல் வாசரண்
வெங்கராசலவரிப் போர்வைமெய் யாசரண்
பொங்கரா வணியணி பூமிநா தாசரண். (௨௫)

தொனியுடன் பிரளயஞ் சூழ்பெருக் காயதா
லினிமறு புகலிலை யெந்தைநின் சரணலாற்
பனிமதிக் கலைபடு ரதிகிகழ் படர்சடைப்
புனிதனே சிவசிவ பூமிநா தாசரண். (௨௬)

பலிவிரற் துண்டவெம் பரமநா தாசர
 னெலியலைக் கடல்விட முண்டநா தாசரண்
 மலிபுனற் செறிவய லூரில்வாழ் வாய்சரண்
 °புலிபதஞ் சலிதொழும் பூமிநா தாசரண். (௨௭)

அருப்புமுல் லைநகை யன்னமென் னடையிப
 மருப்புவுல் லார்முலை மங்கைபங் காசரண்
 கருப்புவில் லான்றனைக் காய்ந்தநா தாசரண்
 பொருப்புவில் லாசரண் பூமிநா தாசரண். (௨௮)

வேறு.

சரணெனப் புலம்பி மாழ்குஞ் சந்திர சேனற் காக்க
 திருவுள மிரங்கிக் கோட்டுத் திங்களங் கண்ணிப் பெம்மான்
 குருவடி வாகிச் சிங்க நாதமும் குழையுஞ் சங்கு
 மருவுகைப் பிரம்புந் காலித் துகிலுமா யோடி வந்தான். (௨௯)

உகமுடி வதனுக் கஞ்சி யுய்யவென் றோடி வந்த
 பகவரீ யாருன் னூர்பே ரேதெனப் பார்த்து மாற
 புகரிலிவ் வயலூ ரெம்மூர் புகழ்பட வாழ்ந்த நம்மைச்
 செகமெலா மறியு மென்பேர் திருமேனி நாத னென்பர். (௩௦)

நரபதி யஞ்ச லென்று சூலத்தின் முனையை நாட்டிப்
 பெருவெளி யாக்கி நாலு திக்கினும் பிலத்தைக் கண்டு
 திருதுதல் விழியின் றீயைச் செலுத்தியே நடந்து சென்று
 குரிசின்மா னிகையவ் வெள்ளக் கோட்டபா வேதுச் சிசய்தான். (௩௧)

செங்கையிற் பிரம்பி னாலே கோலினான் விடருட் சேர்க்க
 வங்கழல் புகுந்த தோய மனைத்தையுந் சுழித்து வாங்கிப்
 பொங்கிய நீத்த மெல்லா நிமிடத்திற் பிலத்துட் போக்க
 வங்கதா மவிடங் கெளவைக் கடலெனச் சிறந்த தன்றே. (௩௨)

அவ்வுழி யமலன் மாணு மழுவுமுக் கண்ணு மாழி
 வெவ்விடக் களநான் மார்பும் வேணிவெண் பிறையுங் காட்டிக் [றித்
 கொவ்வைவாய்த் துணைமா லைப்பெண் கொடியுடன் விடைமேற்றோன்
 தெவ்வரி வேலாற் குள்ள நமிக்கமும் பிறப்புந் தீர்த்தான். (௩௩)

முத்தினுற் பச்சை யாற்செம் மணிகளான் முழுநீ லத்தால்
 வித்துரு மத்தா லக்க மணிபினுல் வெவ்வே ருன
 சத்திரம் பலரி ழற்ற வுபயசா மரையி ராட்ட
 வத்தன திருபா லம்பொன் னுலவட் டங்கு லாவ. (௩௪)

வாணனீர் சூடமு ழாவெண் வலம்புரி கறங்கு மோசை
சேணுள வெழுந்து விம்மத் தேவதூர் தமிழுழங்க
வீணைமா முனிவர் சித்தர் விஞ்சைய ரூரகர் போற்றக்
காணென வடிவந் தன்னைக் கைதவன் மகிழ்ந்துகாண. (௩௫)

புங்கவர் தலைவன் வந்தான் புரமெரி மடுத்தான் வந்தான்
சங்கரன் வந்தான் சைவ சமயவே தாந்தன் வந்தான்
றிங்களஞ் சடையான் வந்தான் றிருமேனி நாதன் வந்தா
னெங்குமா நிறைந்தான் வந்தா னென்றுபொற் சின்ன மூத. (௩௬)

தாமரைக் கண்ண னோரா யிரங்கண்ணன் றகுமெண் கண்ணன்
றேமலர் தூவி யங்கம் புளகெழச் செங்கை கூப்ப
மாமமை முனிவர் வாழ்த்த வடியவர் வணங்க விண்ணோர்
பூமழை பொழியச் சென்றான் கோயிலுட் பூமி நாதன். (௩௭)

பெருகியே வருமு காந்தப் பிரளயப் புனல்பா தாளத்
தொருகணப் பொழுதி னுட்போ யொழிந்திடச் சுழித்த லாலே
கருணையெம் பெருமான் கௌவைக் கடலது சின்ன மாகத்
திருநகர்க் கினிய நாமந் திருச்சுழி யாயிற் றன்றே. (௩௮)

சுதித்ததோ ருவரி பொங்குங் காலமங் கெதிர்ந்த தாற்பண்
டுதித்தநாண் முதலா யென்று முத்தரம் பார்த்த கன்னி
கொதித்தபே ரொலியைக் கேட்டுக் குணதிசை திரும்ப லாலே
யிதத்தகீட் டிசையை நோக்கி யிருக்கின்றாள் காண வின்னும். (௩௯)

தவளமா றுரைகள் சிந்திச் சாகர மெழுந்து பொங்கிக்
கவுரியன் மனையை வந்து கவருமுன் புவன நாதன்
றுவடரு பிரம்பாற் கோலிச் சுழிதரப் பாய்ச்சி நின்ற
னவிடமே கடலுட் பாய்ச்சி யெனும்பெய ராய தன்றே. (௪௦)

கருணையக் கடலார் பொங்குங் கடற்கெதி ராகிரிற்ற
திருவடி நிலையிற் றென்னன் சிவலிங்கந் தாபித் தன்பால்
வருதிரி நயன தீர்த்த மென்றொரு தீர்த்தம் வாய்ப்பத்
துருவமாம் பூசை செய்தான் சோமசே கரனென் றேத்தி. (௪௧)

கண்ணுதல் பிரம்பாற் கோலி விடுங்கவ்வைக் கடலுண் மூழ்க
வெண்ணுவார் படிவார் மூழ்கி யெதிர்வரு மவரைக் காண்பார்
மண்ணவ ரன்றே செய்த தீவினை யனைத்து மாற்றி
விண்ணவ ராத நிண்ண மதங்கினை வேறு மில்லை. (௪௨)

சோதியன் றுமைக்குத் தந்த சூலதீர்த் தத்தின் பாங்கர்த்
தீதிலாத் தெய்வக் கவ்வைக் கடலெனச் சிறந்த தீர்த்த
நீதியிற் பனிரண் டாண்டிக் கொருமக நிறைநீ ராகப்
பேதியாக் குடந்தை வாவி தன்னினும் பெருமைத் தாமால். (சுங்)

கண்ணுதல் வழுதிக் காகக் கடல்புக விடுத்த மாகத்
தண்ணுபு மகத்திற் சான்ற யாண்டிக் டொறுமெ ழுந்து
மண்ணுளோர் வியப்ப மூழ்கு மார்தர்தம் பவங்க ரந்து
நண்ணலாற் புனித தீர்த்த மெவற்றினு நலமி தாமால். (சுசு)

கரதலா மலகம் போல விவ்வணங் கருணை செய்த
புரகரன் சுழியன் மூதூர்ப் புண்ணியன் பூமி நாதன்
பரவியே தன்னை பேத்திப் பணியுமோ ரிருடிக் காகச்
சுரநதி யழைத்தா னென்று தொல்லேநூற் சூதன் சொன்னான். (சுரு),
பிரளயஞ்சுழித்தசருக்கம் முற்றிற்று.

ஆட திருவிருத்தம் - ௨௫௮.

பா வ க ரி ந தி ச் ச ரு க் க ம்.

ஈதுகேட் டிவகை பொங்குஞ் சவுனக னினிது நோக்கி
வேதமா தவநீ கூறு மேன்மையால் விருப்ப முற்றே
காதனோ ரிருடிக் காகச் சுரநதி யழைத்த நன்மை
பேதென வேட்டிக் கேட்பச் சூதனங் கிசைப்ப தானான். (க)
வேறு.

கற்றை கற்றையாய்க் கிளைத்ததை மகுடம்போற் கட்டிச்
சுற்றும் வேணியன் மெய்யெலாந் துவண்டவெண் ணீற்ற
னூற்ற மார்பின்முந் னூலினன் மரவரி யுடையன்
சூற்ற மில்லதோர் காட்சியன் குண்டலக் குழையன். (உ)

ஆக மம்புரா ணங்கலை கல்வியி லதுலன்
போக சாதனை பலபல வியற்றிய வுருவன்
பாக மாயிர மாயிர முடித்ததோ ரியல்பன்
சாக மூலங்க ளருந்திப்பின் கானுகர் தவத்தன். (ங்)

அக்க மாலிகை முடிகளங் கரத்தணி யணியன்
செக்கர் மேனியன் கக்கத்திற் பொக்கணச் சிறப்பன்
மிக்க குண்டிகை தருப்பைமுக் கோல்வெதிர் கையன்
முக்க னுன்பதம் பணிகவுண் முன்னிய முனிவன். (சு)

சிவன ஸீதுலை கினிலொரு தெய்வமு மில்லை
சிவன ஸீதுமாத் தொழிற் திறஞ் செலுத்தக ரில்லை
சிவன ஸாஷ்டி யவர்க்கொள் செய்குந ரில்லை
சிவன ஸீன்மறு புகலிலை நமக்கெனத் தெளிந்து. (௫)

சிறுத்த னுத்திரு வருளினம் கதியது சிலைக்கு
மருத்தி யாகியைம் புலனையு மொருமுக மாக்கி
வருத்தி யாக்கையைத் தவவுப வாசத்தால் வாட்டக்
கருத்தி லெண்ணியெய் கனமிதற் கிடமெனக் கவன்று. (௬)

ஆர ணத்தினும் புராணபே தத்தினு மமல
கார ணத்தினும் விசேடமித் தலமெனக் கண்டு
கார ணற்கரி தாயடி யவர்க்கெதிர் நண்ணும்
கார ணத்துரிப் போர்வையான் சுழியலில் வந்தான். (௭)

புரமுஞ் சோலையும் புண்ணிய விருக்கமும் பூந்தேன்
மருவு லாம்புனம் தடங்களு மாடமா ளிகையுந்
தெருவு நீடொலிப் புணரியுஞ் சிகரகோ புரமும்
பரம மாமுனி கண்டிளங் களித்துடன் பணிந்தான். (௮)

தாயி னுந்தய வுடையவன் கடவுளர் தலைவன்
கோயில் வாயில்வீழ்ந் தடிபணிந் தெழுந்தகங் குழைந்து
நாய காதிருச் சுழியலின் மேவிய நம்பா
நீய லான்மறு புகலிலை யெனத்தவ னினைந்து. (௯)

சின்மெ முந்தனன் நெக்கிணக் குண திசை நெறியே
சென்றி ரண்டுரு ரோசத்தி ளளவையிற் சிறப்பாய்த்
துன்று தண்டலை கண்டன னிவிடமே சுதல
மென்று ளங்களி கூர்கவுண் டின்னிய விருடி. (௧௦)

குருக லம்பிய வோடையுந் தடங்களுங் குறுகி
யருகு துன்றிய வனங்களுங் கண்டுகண் டறிந்து
மருவி யெகிவனந் தவம்புரி வோமென மனத்திற்
கருது முன்னர்க்கா மீச்சுர விலிங்கத்தைக் கண்டான். (௧௧)

கண்ணு ருமுன மெமக்கெதிர் சுழியலெங் கடவு
ணண்ணி னுனினி பெண்ணிய வண்ணமே நணுக
றிண்ண மாமெனும் பெருங்களிப் புடன்றிரு மேனிப்
புண்ணி யாவெனப் பணிந்திசைந் தான்நயம் புரிய. (௧௨)

வருந்தி யித்தலந் தனிப்பதி னாயிர வருட
மிருந்து மெய்த்தவம் புரிந்திருஞ் சுழியலி லெம்மான்
திருந்து சேவடி காண்குது மெனவுளந் தேறி
பருந்த வக்கவுண் டின்னியன் விருப்பினி லாக்கே. (௧௩)

ஆட்டி னான்கழ லிணைபிரி யாவகை யகத்துட்
பூட்டி னான்சிவ யோகசு மாதிகள் புரிந்து
மூட்டி னன்றழ லையகத் திடைத்தவ முயன்று
வாட்டி னனுட றன்னையை யாயிர வருடம். (௧௪)

தொடங்கு மாகுதி செபதவ நியமத்தின் றெகையா
னடங்கொள் சேவடி யானருள் வேண்டு மந்நாளி
லிடங்கொண் மாநிலத் தினினெடு நாண்மழை யின்றிக்
கிடங்கு மோடையும் வரண்டது புனல்கிடை யாமல். (௧௫)

வாவி யும்புன லொழிந்திடக் குளங்களும் வறப்பக்
கூவல் யாவையு முறிய பெரும்புனல் குறைய
மேவு மன்பதை புனலரி தாமிசு மெலியத்
தாவில் சிந்தையிற் பழங்கணுற் றுணருந் தவத்தோன். (௧௬)

மின்செய் துண்ணிடைக் கொவ்வைவாய்ப் பெண்மணி விளக்கே
பொன்செய் மானிகைத் திருச்சுழி யலிற்பழம் பொருளே
முன்செய் திவினை யிம்மையில் வந்துமும் நியதோ
வென்செய் வேனினி யிவ்விடை யூற்றினுக் கெளியேன். (௧௭)

ஈரை யாயிர வருடமெய்த் தவத்தினுக் கிசைந்தே
னோரை யாயிர மாயதவ் வளவுள தின்னுந்
தாரை யாய்மழை பொழிவதென் றோதமி யேற்கு
நீரை யார்தரு வாருளை யல்லது நிமலா. (௧௮)

நார மில்லெனிற் சீவனு மில்லையே நரர்க்கு
நார மில்லெனிற் புனிதமு மில்லையே நானூ
நார மில்லெனிற் செபதவ மில்லையே நாட்டி
னூர மில்லெனி லெவ்வண முய்வண நம்பா. (௧௯)

தெரிந்த சிந்தையிற் றலவிசே டங்களைத் தேர்ந்து
சொரிந்த பூம்பொழிற் சுழியலி லணுகினென் சோதி
பரிந்துள் பாதமே கதியெனப் பரவினே னானும்
புரிந்த நற்றவ மனைத்தும்வீ னாகவோ புனிதா. (௨௦)

இனியுன் மீத்பழி சுமத்துவன் சுமத்துமு நெந்தாய்
புனிதமாததி வரவழை யெனமுனம் போத
வினிய னாகயான் வேண்டிய கதியுநல் கென்றான்
முனிவர் யாரினு முயலவொண் ணுத்தவ முயன்றான். (௨௧)

உள்ளு மாயதிற்பு மும்புமாய்ச் சராசரத் துடே
யெள்ளு மெண்ணெயும் போற்கலந் தெக்கணு மிருக்குந்
துள்ளு நீர்ச்சடைச் சுழியன யகன்மகிழ் தூங்கி
விவ்வொ ணுத்தவ மிதுவெனத் திருவுளம் வியந்து. (௨௨)

புரியு முவ்வவர் தவங்களையா வையினுமிப் புலியி
லரிய தாயதோர் தவமியற் றினனென வறிந்து
வரிய ராவுடன் மதிக்கொழுந் தணிசடை மௌஸிக்
கீரிய மாமிடம் றுன்முனிக் கருள்செயக் கருதி. (௨௩)

பான்மு கத்தவெண் ணீற்றினுன் சுழியலிற் பரமன்
மேன்மு கத்தபைங் கடுக்கையஞ் சடைமுடி திகழும்
வான்மு கப்பகீ ரதியிலோர் சிறுதுளி வழங்க
கான்மு கப்பெரும் பூதரத் தலைபதா நண்ணி. (௨௪)

இலங்கு நீன்முகப் பொருப்பெலாம் பொதிந்துகி ழிறங்கி
விலங்கு பட்சிக் கெடுத்தயர் மரங்களை வீட்டிப்
பிலங்கொள் வேகமா யிரந்தலை யெறிந்துபெம் மானை
வலங்கொள் வாரெனக் கீட்டிசை நோக்கியே வந்து. (௨௫)

குடக்க தாதியா வந்தநீ ரெந்தைகோ யிலுக்கு
வடக்க தாகிப்பின் நெக்கிண வாகினி யாகிச்
சடைக்க வுண்டின்னி யன்னிருப் பிடஞ்சயீ லித்து
வடக்கு நோக்கினீள் சமுத்திர காமினி யாகி. (௨௬)

கள்ளங் கொண்டபுன் மதத்தர்நெஞ் செனக்கொடுங் கானிற்
பள்ளங் கொண்டுவெண் டிரையெறிந் தெதிரந்த பானீய
வெள்ளங் கண்டனன் கண்டனன் கதியினி மெய்பெயன்
துள்ளங் கொண்டனன் சிவன்செய லீதென வுவந்து. (௨௭)

மிடியி னுனெடு நாளிடைத் திடமெலிந் தவர்க்குப்
படியி னுட்பொதி ந்தியது கிடைத்தபான் மையதா
வடிய வர்க்கெளி யவனருட் கக்கைநீ ராடி
நெடிய வேணியன் மகிழ்தனன் புரிந்தன னிருத்தம். (௨௮)

கீரி வான்புன லெய்திப் களிப்பினு னிருத்த
மாடு வான்குதிப் பான்குதித் தயலெலாஞ் சூழ
வோடு வானுடல் புளகெழ வுமாபதி புசுமைப்
பாமி வான்மிருச் சுழியலை நோக்குவான் பணிவான். (௨௧)

இன்ன தன்மைய னாகிய முனிவர னெதிரே
கன்னல் வில்லியைக் கருக்கிய விழிமலை வில்லி
புன்னை நீழலிற் புவிக்கெலா நீழலா யிருந்தான்
மின்னி னுண்ணிடை யாளுடன் ரோன்றினன் விடைமேல். (௨௨)

வேறு.

வாலவெண் பிறையும் பொறிப்பட வரவும் வனைந்தகோ டூ
முங் குழையு, நீலகத் தரமு மழுமறி யபய வரதமுந் திமிர்ந்தவெண்
ணீறும், பாலலோ சனமு மார்பின்முந் னூலும் பவளவாய் முழுவ
லும் பரனார், கோலமுங் கண்டான் மன்மனத் திருந்த கோட்டமும்
வாட்டமுந் தீர்த்தான். (௨௩)

வாடிய பயிர்க்கு வருமழை முகில்போல் வருந்தியே பசித்தற
மயங்கித், தேடிய குழலிக் கெதிர்வரு தாய்போற் திருச்சுழிப் பரஞ்
சுடர் தோன்றி, நாடிய கெளண்டின் னிபமுனி வரற்கு நகைமுகக்
கருணைமீ னூர, நீடிய பழங்கண் டூர்தரத் திருவாய் மலர்ந்திவை புகன்
மன னிமலன். (௨௪)

சகமிசை யெவரும் புகலுதற் கரிய தகைமையிற் றவமியற் றிய
தான், மகிழ்தர விவ்வா மழைத்தன முனது பொருட்டினின் வந்த
கா ரணத்தாற், பகர்தரு கவுண்டின் னியந்தி யென்று நாமமிப் புனல்
படி வோர்க்குச், சகலபா வமும்போ மாதலாற் பாவ கரியெனும் பெ
யர்தரித் தனமால். (௨௫)

இந்நதி யுனது தவத்தரு மையினு லழைத்தன மித்தவம் வருட,
மன்னிய பதினு யிரத்தொகை வரைக்கும் புரிந்தமா தவமென மகிழ்
ந்தே, கன்னிலைப் பேறுந் தந்தனம் பெறுக வெனத்திருச் சுழியலை
நாடிச், கன்னிபங் காளன் கோயிலுட் புகுந்தான் கடவுளர் மலர்மழை
பொழிய. (௨௬)

பாலுதற் றேனுஞ் சுவையெளி தன்றே பாலுடன் றேன்கலந்
ததுபோற், சூலபா ணிபனார் விசேடமா விளங்குஞ் சுழியலெல் லுத்
தலத் துடே, யாலகத் தரத்தர் சடைப்படி ரதிந் தணையிலெல் வண்
ணமாம் புனிதஞ், சாலுமப் பாவ கரிநதிப் பெருமை யாவரே சார்
றுறு கீரார். (௨௭)

கதிகளிற் கங்கா நதியையே லாகப் புலியுளோர் நவில்வது வழக்கே
கதிதரும் பாவ கரிநதிப் பெருமை யாவரே கணித்திட வல்லார்
புதியமென் பஞ்சக் குவடெனக் குவித்த குவியலிற் புகுகன லதபோ
லதிகவெம் பாவம் யாவையு கொடிக்கு ளரிக்குமிந் நதிபடிந் தாழிஸ்.()

பெருகுரீர்ப் பாவ கரிநதி படிய நினைக்குமுன் போமணப் பீடை,
வருபுன லதனைக் கண்டமாத் திரத்திற் கிரகதோ டப்பகை மாறு, மரு
குசென் திறங்கிப் புனலையுட் கொள்ளக் கொடும்பிணி யடங்கலு மக
லு, மூரிமையாய் மூழ்கிற் செய்தபெண் வதையந் தணர்வதை கோவ
தை யொழியும். (௩௭)

தங்கமாம் பாவ கரிநதிப் பெருமை பலபல வதிலொன்று சொல்
கேன், சங்கினர் தவமுந் தடம்பனை மருங்கின் வரம்பெலாந் சரோ
நீக மலர, வங்கதற் கிடையே கயிரவங் குவளை யலர்ந்திடப் பசஞ்செ
முஞ் சாலிச், செங்கதிர் கதலிக் குலையின்மேற் கிடக்குஞ் செழும்பு
னன் மாளுவ தேசம். (௩௮)

அப்பெருந் தேச முழுவதுந் தனது தனிக்குடை நீழலி லடங்கப்
பப்பரர் குகுதர் மகதர் பாஞ்சாலர் துளுவர்தந் திறைகொடு பணியச்
செப்பருஞ் சேனைக் கடல்புடை குழத் திருந்தர சியற்றிய திறலோன்
றுப்புறம் துவர்வாய் வஞ்சியர் விரும்பும் வடிவினுன் சோமசீ தளனே.

உண்டதும் பூசிப் புனைந்தது முடித்துச் சுகித்தது முறுதியென்
றுரைப்பான், கண்டதே காட்சி யொழிந்தவை யெல்லாம் கனவினிற்
கண்டபொ னெனீபான், கொண்டதே கொள்கை மற்றவை யெல்லாம்
குதர்க்கமென் மகத்தினிற் கொள்வான், மண்டலத் தெவரு நடுங்கு
றப் புரியும் வலியுலோ காயத மதத்தான். (௪௦)

புண்ணியம் பாவ பிரண்டுள வென்பா ரவர்தமைப் புண்ணியம்
பாவ, கண்ணிய படிவ மென்முனங் காட்டி ரென்றுகை கொட்டியே
நருவான், கண்ணிய நரகஞ் சொர்க்கமென் றுரைத்திர் கண்டதார்
கேட்டதா றதையான், பெண்ணெனுஞ் சாதி பிரண்டலாற் சாதி பிறி
திலை பிதற்றிவை யென்பான். (௪௧)

மறையவர் மகளி ராதியாக் குணங்க மடந்தையர் வரைக்குந்தன்
வலியாந், குறையது புரிவான் கற்புடை மாத ருயிரிழப் பினும்பயங்
கொள்ளான், முறையது திறம்பிக் காமமிக் கொள்ளு முயற்சியா னவ
னுக்குக் கைலை, யிறைவனு மில்லை திருநெடு மாறு மில்லைபெத் தேவு
மே யில்லை. (௪௨)

தொலைவரு பவங்க ளிழைத்தத னானும் பழிபல சுமந்தத னானும்
கலைமறை யவரை நிந்தித்த லானு மாதர்கம் பழித்தத னானு
நிலைபெறு நரக மில்லெனு மவனுக் கிம்மையே நிரயத்தைக்கூட
மலைவீறச் சோம சீதளன் நனக்கு வந்தது வெண்கூட்ட ரோகம்.(சுங்)

தேசுறு பவளப் பொருப்பெனச் சிவந்த வுடலினி லிடமறச் சித
றும், காசெனத் தடித்துப் பொறிப்பொறி யாகக் கறுத்ததிற் கண்
கணய் வெடித்து, மாசுறத் தேக முழுதும்புண் னாகி வரவர வெண்
ணிற மாகிப், பேசொணச் சலமும் வழிந்தது நெழியும் புழுக்களும்
பிறந்தன வன்றே. (சச)

உச்சிதப் பலத மருத்துவர் தமக்குக் கோடிபொன் னுதவியும்
வாரார், பச்சிலைச் சாறு தடவியுங் குடித்துந் தயிலங்க ளாற்குணம்
பார்த்து, நிச்சய மான விலைகியந் தின்றுஞ் சுண்ணக்க ணிறையவே
தியிர்த்து, மிச்சையாம் புகைகள் சுட்டியும் வளர்ந்த தன்றினோய்
தணிந்திட விலையே. (சரு)

ஈமொலு மொலென வேதனை பொறும் லிருகண னீர்வழிந் தொ
முகத், தாமவா சங்கள் யாவையு மடக்கித் தூர்க்கந்த முதிர்ந்துமெய்
துளங்கு, ரோமவெண் புழுக்கள் பொலுபொலென் றுநிர வொருசெய
லின்றியுள் னொருகித், தீமுக மெழுகாத் தவித்தற மயங்கித் தியங்கி
னான் சோமசீ தளனே. (சசு)

தண்ணளி யில்லான் நனக்குநற் காலஞ் சார்ந்திடுந் தகமையி
னாலே, பண்ணிய பவத்தா லிவ்வண மாளே மினியிவ ணிருப்பது
பழுதென், நெண்ணிய வெண்ண முடியினு முடியா தொழியினும்
புடவியெங் கணும்போய்ப், புண்ணிய நதிக ளாடுவான் றுணிந்தான்
புறப்பட்டான் புரவலர் பெருமான். (சஎ)

நகர்மணி மாடங் கினையர சியற்கை சகலமு மொருவியே நடந்து
பகர்தருங் கானிற் றமியனாக் கண்ட பதிகளி லையமேற் றுண்டு [தா
தருமன வயிரம் பிடி த்துமெய் வருத்தம் பார்க்கிலான். நளர்வுட னடந்
னகநிறை கங்கைத் தெய்வமா நதியி னருகணைந் தானவ னொருவன்.()

கங்கைபா ரதிரீர் யமுனைகோ மதைபாஞ் சாலிகோ தாவரி கம்பை
பங்கமில் பெண்ணை நருமதை துங்க பத்திரை ஞுண்டலி முகரி
சங்கவா கினிகா விரிபம்பை பரவை சரபுயிங் கலைவையை பொருநுந
துங்கமாம் பாவ கரியெனச் சொல்லி மூழ்கினான் சுரநதித் துறையில்.

விதியொழி புகழ்ந்த மூழ்கிய சொல்லைக் கேட்டது மாணவர் வேந்தனதிகவிற் பாவ கரிநதி யென்னும் பெயருண்டோ வெண்ணிலந் நதியிவதிகைய முண்டா யிருக்குநா மன்கே செல்வதே கருமமென் தகன்று பதிநதி வரைகள் பலபல கடந்து சென்றனன் பரிநிநன் னாட்டில். (௫௦)

தண்டலை யூடே வருக்கைமா கதலி பழுத்துகச் சண்பகங் கமழ, முண்டகப் பொருட்டி லனம்வினை யாடப் பவுரிகொண் டளியிசை முரல, விண்டபைங் குவளை யோடையிற் குருகு பலபற வைத்தொனி மீறக், கண்டுகண் குளிர்ந்தான் மன்னவன் பாவ கரிநதிக் கரையிரு மருங்கும். (௫௧)

தெய்வமா நதியைக் கண்ணுறு முனமே நீங்கின சிந்தையிற் கிலேச, மெய்யிதன் புதுமை யென்றெனு முனமே தீர்ந்தது மெய் விலே விதன், மய்யர்வே தியரைத் தெரிசிக்கு முன்னே யகன்றது பயந்தரு தன்மை, பையநீ ரதனுட் படிந்திடு முன்னே போயது கொடும் பிணிப் பாவம். (௫௨)

முடிந்தநா ளீதென் றெண்ணியே பழங்கண் டர்தரப் பெருமுடைநாறி, வடிந்தசீ யொழுதுங் குருநிரீர்க் கிருமிக் குட்டமும் பொய்த்தவின் மழைக்குட், டடிந்தென மறைந்து போய்விடப் பாவ கரிநதித் தண்புன லாடே, படிந்திருங் கரையி லேறினான் சட்டை சுழற்றியே காணுறும் பணிபோல். (௫௩)

துன்பமே தரும்புன் மதத்தைவிட் டகற்றிச் சுழியலின் முனைத் தெழுஞ் சோதி, பொன்பதம் பணிந்து பூதிமெய்க் கணிந்து புரகரா பூமிநா யகனே, மின்பொலி சடையா யுன்பர மென்னைக் காத்தரு ளெனவிடை கொண்டு, தன்பதி நோக்கி நடந்துசென் றிருந்தான் மாணவன் சோமசீ தளனே. (௫௪)

அந்நதிப் பெருமை மொழிவதற் கெளிதோ சுழியலிற் பாஞ்ச டர் தன்னு, சந்நிதிக் கெதிரார் துறைமண லெல்லாஞ் சதாசிவ லிங்கமா மாண்டே, நன்னலப் பூசை செபந்தவம் புரிந்தா ரவர்க்கில்லை நா கமும் பிறப்பு, மூன்னுறு பிதிரர் கடனெலாந் தீரு மந்ததி யொருமுறை மூழ்கின். (௫௫)

திரையெழி பாவ கரிநதிப் புனலிற் சித்திரை ஐயப்பசிப் பிறப்பு மருவுமும் மாகம் பூணிச்சிகி கதிரை வாட்டுறு தினமரி வாரம் விரவுதேட் சோம வாரமார் சுழியின் விதிபாத மிவைகளின் மூழ்கிற் கருதிய கருமம் யாவையும் பலிக்கு மவர்பெறு வதம்பர கதியே. (௫௬)

கருமிடம் றவீர்செஞ் சடைத்திரு மேனிக் கண்ணுதன் மூன்றெ
ரு ஞான்று, தருமமும் தவமு மொழுக்கமு மிக்க தருநெறிக் கெனத
மன் றனக்குப், பெருமயக் கான சாபமும் போக்கிப் பேரரு ணடன
மூங் காட்டித், திருமணக் கோலம் காட்டினு னென்றான் குதனம்
முனிவரர் தெருள. (இள)

பாவகாரிநதிச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ௩௧௩.

கெளதமச்சருக்கம்.

கூறுதல் கேட்ட சவுனக முனிவன் குணப்பிலாக் குணப்பெருந்
தவத்தோய், நீறணி கடவுட் சுழியலெம் பெருமான் கோதமன் சாபமு
கீக்கிப், பேறுள நடமுங் காட்டிப்பின் வதுவைக் கோலமுங் காட்டி
யபெற்றி, தேறுத லாக வெமக்குரை யெனலுஞ் குதனம் கோதுவான்
மெரிந்து. (க)

கற்றையஞ் சடையன் மரவுரி யுடையன் கலின்றரு பூதியுத் துளத்
தன், சுற்றகோ வணத்தன் மார்பின்முந் தூலன் சோதிவான் முகத்
திரு வழக, னற்றவர் புடைசூழ் காட்சியன் மோன ஞானத்த னகலி
கைநாத, னெற்றியில் விழியுங் கண்டத்திற் கறையு முளதெனிற் சிவ
னெனு நீரான். (உ)

சீதமன் புனற்பா கீரதி மதிதா தகியணி செழுஞ்சடைப் பரமன்
பாதமன் புடனே கருத்தினி லிருத்திப் பத்தியாற் றினந்தினம் பணி
வோன், போதமன் பதைக்குத் தயவுட னிரக்கம் புரிந்தருள் புண்ணிய
வடிவன், கோதமன் பலகா லமும்பல வழக்குங் கண்டுநன் ஞுணர்ந்த
மெய்க் குரவன். (ங)

ஆதவன் பரித்தேர் தோற்றுமு னெழுந்தே யரும்புனற் கங்கைநீ
ராடிப், பூதிமெய்க் கணிந்து நியமங்கண் முடித்துப் புராதனம் கருச்ச
னை புரிந்து, மாதவர்க் கரசன் கோதம முனிவன் மருவுமாச் சிரமத்தி
லிருந்து, காடலி யென்னு மகலிகை யுடனே கலந்தினி தெர்முகுமர்
களில். (ச)

அகலிகை யெனுமா ன்ளமுலைப் போக நலம்பெறு மருத்தியி னுலே
மகபதி யிவனை யெவ்வணம் புணர்வ னெனமன மையலின் மூழ்கிப்

பகரஞ் சூனீவ னில்லினில் லாத சமயத்தைப் பார்த்தவ னெய்தி
நிகரிவாக் கணவன் தன்னுருக் கொண்டு வந்தன னேரிழை யிடத்தில்.

வன்புடைக் குவிசப் புரந்தர னிழைத்த வஞ்சனை யிற்றிலன்
வஞ்சி, யன்புடைத் தனது மகிழ்நென் றினங்கி யருநலந் தினைக்கு
மவ் வளவின், மின் பொலி சடையான் வந்தனன் கண்டான் வெருவி
நின் றுளய லொதுங்கித், தன்பெரும் பயத்தா லிந்திர னுக்கோர்
பூஞ்ஞயா யோடலுந் தவத்தோன். (க)

போகிநீ யேக லென்னலு நின்றான் புரந்தர புலைத்தொழில் புரிந்தா
யானையா லுடலிற் பெண்குறி யயுத மாகவென் றுரைத்தலு மஞ்சி
நாகரீ ணகரேற் கிட்பழி யெய்த ஞாயமோ புரத்தியென் றிரப்பப்
பாகசா தனநிற் கவையெலாந் கண்க ளாயிர மாகெனப் பகர்தான். (.)

செல்லெனத் திகழும் கருங்குழற் செவ்வாய்ப் பெருமுலைச் சிற்
நிடைப் பேதை, மெல்லென வொதுங்கிக் கவன்றுள முருகி வெருவி
யே நிற்பது பார்த்துப், புல்லென வருவோர் தங்களுக் கிணங்கிப் புண
ர்பொது மகளிரே போல்வாய், கல்லென நீபோய்க் கிடவென வெரு
ண்டு கௌதம னுரைத்திடக் கன்னி. (அ)

குறைவிலா வுனது வழனின் வந்தான் குவிசனென் றறிந்திலை
னிகைந்தேன், கறையிலா வெனது மனநிலை யைய நாடொறுந் கண்
டுளே தெளிந்து, பொறையுட னதற்குத் தக்கசெய் யாழ் லிகழ்ந்து
கல் லாகெனப் புகன்ற, வறிவிலா முனியே யிக்கொடுஞ் சாப மகல்வ
தெந் நாளொனு மளவீல். (க)

அருமறைத் தவத்தோன் புகலுவா னணங்கே யலைநட லுமித்த
மே தினியில், வருநெயிற் காலங் கழிந்தபி னயோத்தி மன்னவன்
மசரத ராமன், கருணையி லிவண்வந் தெய்துவ னவன்காற் றுகள்படக்
கன்னியாழ் முன்னே, விரைவுடன் வருவை யென்னலுந் கல்லாய் வீழ்
ந்தனன் மிதிவியின் பாங்கா. (க0)

புரந்தரன் சென்றான் பதிபுகுந் திருந்தான் பூக்கொடி கருங்கலாய்க்
கிடந்தான், கருந்தட நெடுங்கட் டிருந்திழை யென்னுந் கார்குழ கை
லிகை வாக்காற், பொருந்திய வுளத்தா லறிவிலா முனியே யென்றவா
சகஞ்செவி புல்கி, யருந்தவற் கதுவே சாபமா வுள்ள வறிவழிந் தாக
முந் தளர்த்தான். (கக)

வேறு.

புனலின் மூழ்குவ னியமங்கண் முடித்திடும் பொழுதோர்
நினைவு வந்துமீண் டோடியே பழுவனந் நீரிற்
கனலை மூட்டுவன் வேள்வியாற் றுவன்மறு கருத்தாப்
புனலை விட்டவிப் பான்றிகைப் பானுளம் புழுங்கி.

(கஉ)

பூதி யுத்துளம் பூசுவன் புண்டர மணிவ
னீதி யஞ்செழுத் தோதியே செபத்தினி னேர்வன்
பாதி யாகுமுன் பொருக்கென வெழுவன்கீழ்ப் பார்ப்பன்
பேதி யாமனம் பேதித்த தேதெனப் பெரியோன்.

(கங)

என்ன மாயமோ நினைவுடன் மறப்புவந் தெய்தன்
மின்னி னுண்ணிடை யானைக்கல் லாகென வெகுண்டு
சொன்ன போழ்தினி லறிவிலா யென்மெமைச் சொன்னு
ளன்ன தேயலால் வேறிலை யெனமுனி யறிந்தான்.

(கச)

சிறுமை யுள்ளவர்க் கீதெலாந் தெரிவதோ வில்லை
மறிதி ரைக்கட லுலகினில் வாய்ப்பன யாவு
நறிய கைத்தல நெல்லிபோற் றெரிதரு நலஞ்சே
ரறிஞர் தத்தமக் குற்றவா றறிவதோ வருமை.

(கரு)

வேறு.

கல்லின்வழி வாகவென யான்கழற லாலே
சொல்லவரு நீதிமொழி வாட்டமொடு சொன்னான்
வல்லிமன தாரவொரு வஞ்சகமு மில்லை
தொல்லைவினை யீதென வுடற்றதுய ரானான்.

(கசு)

மலக்கமொரு வேளைதவம் வாய்ப்பதொரு வேளை
கலக்கமொரு வேளைபகர் கட்டுரையோர் வேளை
யுலக்கமொரு வேளைபெயர்ந் தோடலொரு வேளை
யலக்கணுற விவ்வண மருந்தவ னழுங்கி.

(கஎ)

காரணமி லாதமரு ளேறிய கலக்கந்
தாரணியி லெந்தவித முந்தவிர்வ தில்லை
யாரணி சடைக்கடவு ளாடஸ்தெரி சித்தாற்
றீருமெனு முண்மைத னகத்திடை தெளிந்து.

(கஅ)

பொய்யறிவு வந்தசிறு போதளவும் வைகி
மெய்யறிவு வந்துதொடர் வேணதொறு மேகித்

தய்யநட் னீப்பொலிவு கண்டுதுக டர்வான்
மைபஹி களத்தனுறை தில்லைதனில் வந்தான். (௧௯)

முல்லைநகை யம்பிகை முயங்குபுய வாழ்வைக்
குல்லையணி மாயனறி யாமலுயர் குன்றைத்
தொல்லையர வும்புலியு நின்றுதொழு சுடரைத்
தில்லைவன மன்றினி னடித்தவடி தேனை. (௨௦)

தாதகி பெருக்கலர் தரித்தசடை யானே
நாதனை விருப்பொடு நடத்துவிடை யானைக்
காதலொ டுணைத்தசிவ காமிபுடை யானே
யோதுபுலி முற்றத னுடுத்தவுடை யானே. (௨௧)

கூல்லறிவு வந்தவுட னேதொழுது நாயேன்
சொல்லவரி தாயவெதிர் சூழ்வினையி னாலே
யல்லல்பெரி தாவுனது செஞ்சர ணடைந்தேன்
வல்லநடங் காட்டியிடர் மாற்றிடுக வையா. (௨௨)

பத்திபெறு நற்புலி பதஞ்சலி விரும்பச்
சித்திர மணிக்கதிர்செய் செம்பொனவை தன்னு
னொத்தகட னம்புரித லன்றியெமை யொப்பார்
சித்தமகிழ் கூரநட னம்புரித றீதோ. (௨௩)

தீர்ந்தபுலி வாளரவு காண்குறவுஞ் சில்பே
யார்ந்தபுறங் காட்டினிலு மம்பலத்து மல்லாற்
சேர்ந்தவினே போயகலத் தில்லையில்வந் துனைச்
சார்ந்தவெளி யேன்முனட னம்புரித றுழ்வோ. (௨௪)

தினகரனை யரவணுகல் போலவுறு திங்கால்
வனசவிலை நீரென மயங்கியயர் வேனோ
பனகவணி யணியகல பரமஞ்ரு நாத
கணகசபை நடமினிது காட்டியரு ளென்றான். (௨௫)

புவனகயி லாயவுரை யானபுலி யூரிற்
றவரிருவர் கண்டுதொழ விரணிய சபைக்கு
னுவகைதரு குஞ்சித நடம்புரியு மொருவன்
கவுதமங் மனத்துய ரகற்றுவது கருதி. (௨௬)

பரிதிசூழ காட்டினதி பாவகரி களையில்
வருதிவய லாரருகி ஸெம்மறாகு வந்தாம்.

கருதிய வெம்மாநடனங் காண்பையவ னென்றே
கருதிமொழி யாகவுயர் விண்ணிடை தொனித்த.

(௨௭).

அந்தமொழி கேட்டலு மருந்தவ னெழுந்தே
விந்தமொழி யார்மொழியி தெந்தைமொழி யென்றே
வந்தன னுயர்ந்தசெழு மாதவியின் முல்லை
பத்தரிடு காமருவு பரிதிசூழ நாட்டில்.

(௨௮).

பன்னக நெடுங்கிரியும் பாவகரி யாறு
மன்னிய வொலிப்புணரி யுந்தரும மரமும்
கன்னல்கத லிக்குலை சுமப்பரிறை கழனிச்
செந்நெல்வள முந்திகழ் திருச்சுழியல் கண்டான்.

(௨௯).

வண்டணி நறுங்குழலி மாமுனியை நொந்தே
விண்டமொழி யின்வழி மிகும்பெரு மயக்கந்
துண்டமதி வேணியன் திருச்சுழிய றன்னைக்
கண்டவுடன் மாயமென வேகின கரந்து.

(௩௦).

கவ்விவிழி வஞ்சிபகர் ஞாயவுரை யூடே
வெவ்வினை யனைந்தவகை மெல்லியலு மறியான்
செவ்விதரு சுழியமெரி சித்தவுட னேபோ
யவ்வினை யொழிந்ததுவு முனிவரணு மறியான்.

(௩௧).

மின்னினிடை யன்னநடை வெய்யபடை நோக்கின்
கன்னிதுணை மாலைபிட மாணறுதம் கண்ணர்
சங்கிதியி னின்றமுடி தாழ்த்தியினி தேத்தி
பென்னதிடர் மாற்றியரு ளென்றடி பணிந்து.

(௩௨).

கண்ணுதலை யண்ணலைமைக் கண்ணிதுணை மாலைப்
பெண்ணமுது வண்ணமுலை நண்ணுறு பிராணை
விண்ணவர் தொழுஞ்சுழிய லீசனைமெய் யன்ப
ரெண்ணமுடி யும்படி யிரங்கியரு ளிறையை.

(௩௩).

போற்றியினி மாதவ மியற்றிவினைப் புன்மை
மாற்றுதல் கணக்கென வருந்தவன் மகிழ்ந்து
காற்றிசையை நோக்கினன் மகேசனடு வாக
மேற்றிசையி னின்றதொரு விண்ணியுயர் சூதம்.

(௩௪).

வேறு.

சூதரீழ றன்னில்வந்து தோமிலாத மாதவக்
கோதமன் றிகைத்துநின்று சோட்டமாக வாட்டியே

திதசெய்தீ பெருமயக்கி லாததென்கொல் சிந்தையை
வாதிபூதி நேரமட்டு நின்றதென்று மற்றவன்.

(௩௫)

ஒருவரால் வராதாப்பண் மாயமா யுதித்திடு
மருவினைக் கலக்கமெம்மை விட்டகன்ற தென்றவன்
மருவுலாவு தில்லையி லுரைப்படிக்கு மாதவன்
கருதினா னியற்றுதற்கெ னய்யனூடல் காணவே.

(௩௬)

மோனமாத வன்படிந்து மூழ்குதற்கு வேண்டியே
தேனுலாவு மாவிலீழ நீர்த்தமொன்று கண்டனன்
வானுளோர் புகழ்ந்துதோய வாய்த்ததோய மாமடு
ஞானிகண்ட தாலதற்கு ஞானவாவி நாமமே.

(௩௭)

அப்புனற்கு னானமூழ்கி யச்சுவத்தி னீழலிற்
றுப்புநேர்ச டைத்திருச் சுழிப்பிராணே யுன்னியே
யொப்பிலாத மாதவத் துயர்ச்சியெய்து கோதமன்
றப்பிலாது செய்யும்போக சாதனைக்கு ளாயினான்.

(௩௮)

ஆதவன் குருரமா யழன்றகால மெவையினு
மோதுமைந் தழற்குறாப்ப ணிற்றவ முஞ்றியிஞ்
சீதளப் பனிக்கணஞ் செறிந்தகால மெவையினு
மோதுதெண் டிரைக்கயத்து ளேயெழாது முங்கியும்.

(௩௯)

திருந்தவைம் புலன்களு மொடுங்குறச் செலுத்திரீள்
கருந்தடங்கண் மங்கைபங்க னைக்கருத்தி லுன்னியே
வருந்தவந்த னுள்ளுங்கு வழுவிலாது செய்தன
னருந்தவங்கள் வருடமோரை யாயிரத் திரட்டியே.

(௪௦)

சொலற்கருந் தவத்தினின்று தோயிலாத கோதமன்
பெலத்தநெஞ்ச னாதல்கண்டு பிஞ்ஞகன் றிவாகரன்
வலக்கணெம் பிரான்களித்து வந்தணைந்த வந்தணன்
கலக்கமம் ககற்றியாடல் காட்டுவான் விரும்பலும்.

(௪௧)

ஞானவாவி யிற்படிந்து நவையிலாத கௌதமன்
வானளாவு பிப்பிலம் வலம்புரிந்து வந்தனன்
பானிலா மதிச்சடைத் திருச்சுழிப் பரஞ்சுடர்
தானவே திகைப்புறத்து வந்தணைந்து சுகிதியில்.

(௪௨)

பாதிவெண் பிறைக்கொழுந்து பார்தளாட வேந்துகைப்
போதிலங்கு மழுவுமானு மாடரீள் புயத்தினிற்

றுதுகொண்ட கொன்றைமாலையாடகைந்து தளர்வுறுங்
கோதமன் களிக்ககின்று குன்றவில்லி யாடினான்.

(சக)

பண்ணுளாமி மறைகளாட வுடலினிற் பகிர்த்ததோர்
பெண்ணுமாட மூனிவர்பாடி யாடமூன்று பெயருடைக்
கண்ணுமாட வடியருங் களிப்பொடாட வெண்ணிலா
விண்ணுளோரு மாடரீமி மேருவில்லி யாடினான்.

(சச)

சீதமொன்று கங்கைதங்கு செஞ்சடைப் புராதனன்
மாதமொன்று தனுவினா திரைத்தினத்தின் மருவியே
பேதமொன்றி லாதுதில்லை மன்றிலாமி பெட்பெனப்
பாதமொன்று துக்கிமின்று பரசுபாணி யாடினான்.

(சடு)

புண்டரீக வுரியுதித்த பூமிநாத னுடலைக்
கண்டபோதி லேயுளங் கசிந்துகண்கள் புனலுகக்
கொண்டவோகை யம்பெருங் கடற்குளாழ்த்து கோதமன்
மெண்டனித் திறைஞ்சிமின்று செங்கைகொட்டி யாடியே.

(சசு)

கூடலின்க ணிருவர்சேவை கொளிருத்த மாற்றல்போற்
றோடலர்ந்த கொன்றையற் தொடைப்புயங் குலுங்ககின்
ஊடல்கண் டகங்குளிர்ந்து கண்குளிர்ந்த வந்தனன்
பாடல்கொண்டு துதியுடன் பராவின்று பன்னினான்.

(சஎ)

வேறு.

பாரா ரீரா தீயா காலா படர்விண்ணு
காரா மின்னா வருமா மழையா கமழ்கொன்றைத்
தாரா தீரா வினைதீர்ப் பவனே சதகோடி
பேரா கோரா சீரா சுழியற் பெம்மானே.

(சஅ)

தளவ வரும்பா மிளகை வம்பார் தனமேய
வளவிய கொம்பா மலைமக ளின்பா வயலூரா
களப விருந்தோல் டுணையு முடம்பா கமழ்வாசத்
துளவணி யம்பா சுழியலி னம்பா தொல்லோனே.

(சக)

சிவசிவ கங்கா தரபணி யங்கா சிலைமாமா
தவளொரு பங்கா சலதி விடங்கா வழல்வீசிக்
கவினுறு வெங்கா டிணையடர் துங்கா கயிலாயா
சுவண நெடுங்கார் முகநட லங்கா துயோனே.

(இ)

அரிய பரீந்தீர் மனுமய னுந்தா மறியாத
பெரியலு மந்தா இனியணி யெந்தாய் பிழையேன்முன்
மெரிதர வந்தாய் திருவரு டந்தாய் தெளியாத
மருணை யட்டந்தாய் சுழிய லுவந்தாய் மதிஞ்சு. (௧௧)

வெண்ணகை யிமையாப் பெண்ணொரு பாகா விடையாளா
தண்ணளி யுடையா கண்ணுத லமலா தவவேதப்
புண்ணிய வுருவா விண்ணவர் புனிதா நாயேனே
னெண்ணிய வண்ண நண்ணிய சுழிய விழையோனே. (௧௨)

இறைவா வென்றே துதிபல விண்ட ரிருதோளும்
பிறைமுடி யும்பூ விதழி நறுந்தார் பெய்மாற்புந்
கறைமிட றும்பூ ணரவுமுந் னாலும் கண்முன்று
முறைமுறை கண்டா னிடரை முனிந்தான் முனிராதன். (௧௩)

தொடைகொண் டாடுஞ் சடைகொண் டானைத் துணைமாலே
புடைகொண் டானைக் குடையிற் தானைப் பொடிசெய்யுங்
கடைகொண் டாறும் கண்கொண் டானை நரைவெள்ளை
விடைகொண் டானைக் கோதம முனிவன் விடைகொண்டான். (௧௪)

வேறு.

பின்னரு மநேக கால மிறந்தபின் பெருநீர் வைப்பிற்
றுன்னிய வரக்கீர் மாள விண்ணுளோர் துன்பத் தீர
பின்னகு திகிரிச்செங்கட் கருநிற மேக வண்ணன்
முன்னிக ரிலாவ யோத்தித் தசரதன் மகவாய் வந்தான். (௧௫)

மரகத மலைபோல் வந்த விராகவன் பின்னர் வந்த
பரதன்சத் துருக்கன் மன்னோ டிலக்குவ னென்னும் பாஸர்
விரகுறு கல்வி மற்மைப் படைக்கல விஞ்சை யாய்ந்து
தரணியின் மிக்கோராகத் தசரதன் களிக்கு காளில். (௧௬)

ஆடகப் பொருப்பு வில்லா லெயிலட்டா னருளி னானே
தேடருஞ் சிறப்பின் வேள்வி நிறைவறத் தீங்கு செய்யுங்
தாடகை யென்னும் பொல்லா வரக்கிதன் சினத்தி னானே
மாடமா ரயோத்தி தன்னுட் கோசிக் முனிவன் வந்து. (௧௭)

தருமனோர் படிவ மாய தசரதன் முகத்தை நோக்கி
நிருபனே விடையூ னுற்றூர்க் குதலுவார் நீயே யின்றி
பெருவரு மில்லை வேள்வி யெமைச்செய வொட்டா வஞ்சப்
பெருவலி யரக்கி செய்யு மிடுக்கணப் பேச லாகா. (௧௮)

வன்மமா வலக்கண் செய்யுந் தாடகை பகையு மாறும்
புன்மைதீர்ந் தரிய வேள்வி யெளிதினிற் பொருந்த முற்று
நன்மைகள் பயக்கு மென்றே மறுமொழி நவிலா தென்பி
னுன்மகளி ராமன் தன்னை விடுக்கிலென் றுரைத்த லோடும். ' (௩௯)

ஒறுத்தவெவ் வுரையா லுள்ள முருகினு னுரைத்த மாற்ற
மறுத்திழில் வெகுளு மென்று மாழ்கினு னிந்த வாய்மை
நிறுத்துதல் செவ்வி தென்று நினைத்தன னிளவ லோடுங்
கறுத்தமே னியனை மன்னன் கொடுத்தன னிருடி கையில். (௪௦)

வீரரைக் கொண்டு சென்றான் முனிவரன் வேள்விப் பாங்குக்
கோரமா யரக்கி வந்தா ளிராமனோ ரம்பாற் கொன்று
ரைவே மகமு முற்றி யாயபின் னவரைக் கொண்டு
சீரமர் மிதிலை நோக்கிக் கோசிகன் செல்லுங் காலை. (௪௧)

அருங்கட நெறியி லண்ண லடித்துகள் கதுவப் பண்டே
கருங்கலாக் கிடந்தா ளாங்கோர் கன்னியா யெழுந்து வந்தாள்
வருங்குல மகளை நோக்கி யேதென மலைக்கு மன்னன்
கிருங்கலை முனிவ னந்நா ணிலையெலா மியம்பி னானே. (௪௨)

அகலிகை தன்னைக் கொண்டே முனிவனு மண்ண ருனு
மகபதிக் குடம்பெ லாங்க ணுக்கினுன் மருங்கில் வந்தாள்
தகுமன வஞ்ச மில்லாத் தையனீ கொள்க வென்றே
புகறலும் பொருந்தி யொப்புக் கொண்டன னவரும் போரூர். (௪௩)

ஆயிழை முகத்தைப் பார்த்துக் கோதம னணங்கே கல்லாப்
போயநீ முன்போன் மீண்டா யென்னிலும் புதிது காய
நீயுநா னுங்கு லாவிக் கலத்தல்வெண் ணீறு பூசு
நாயகன் வதுவைக் கோலங் கண்டபின் னென்று நல்லோன். (௪௪)

பிறிதுமொன் றிசைப்பான் மின்னே பண்டுனைப் பெருங்கல் லாகென்
றுறுதியாச் சபித்த வென்னை யொறுத்துநீ யுனது வாக்கா
லறிவிலா தவனென் றோரா துரைத்தனை யதுவே மெய்யா
மறிகட லுலகிற் பன்னு ளலைந்தனன் மயக்க மாகி. (௪௫)

இம்மயக் கெந்தை யாடல் காண்குறி லேகு மென்றே
செம்மைசேர் கனக மன்றிற் சேர்ந்தனன் நிலை வுழுங்
கொம்மைவெம் முலையாள் பங்கன் றிருச்சுழிக் கோட்டத் தெம்மை
வம்மென வாடல் காட்டி யென்பெரு மயக்கந் தீர்த்தான். (௪௬)

ஊட்டுவான் ருனு முண்பான் ருனும் ரெவ்வோ ராசை
பூட்டுவான் ருனும் பூண்பான் ருனமெம் பூமிநாதன்
கோட்டுவான் போதி நீழற் குறுகினால் வதுவைக் கோலம்
காட்டுவான் காண்பேம் பின்னர்க் கலந்திருப் போநா மென்று. (௬௭)

கற்புடை யவளோ டசன் நிருமணக் கோலம் காண்பான்
வெற்புடை யநேக நாடு பதிபல வெந்ந தாகப்
பொற்புடை மாட வீதிச் சுழியலிற் புனிதன் ருளி
லற்புடைத் தவத்த னான கோதம னனுதி னானே. (௬௮)

தேன்கண்ட மொழியுந் தானுந் திருச்சுழி கண்டு பண்டே
தான்கண்ட ஞான வாலிப் புனலிடைத் தாழ்த்து மூழ்கி
வான்கண்ட போதி கண்டு வலங்கொண்டு சூழ்த்து வெள்ளைக்
கூன்கண்ட மதிக்கோ டசன் சந்நிதி குறுகி நின்றே. (௬௯)

இந்தமா னெனது பன்னி யிவனெனும் கால மெல்லா
மந்தமில் கல்லாய்ச் சாப மொழிந்துமீண் டணுக ஹற்றாள்
செந்தழல் வண்ண னேயுன் நிருமணக் கோலம் காண
வந்தனம் வதுவைக் கோலம் காட்டுதி சுழியல் வாழ்வே. (௭௦)

வேறு.

வெவ்வி னைப்பய னுலெமை வேறுசெய்
கவ்வை லான தொழிந்திடக் காட்டுதி
நவ்வி நோக்கிக்கு மங்கல நாணணி
செவ்வி தாய் திருமணக் கோலமே. (௭௧)

கங்கை சூடுஞ் சடைக்கறைக் கண்டனே
யெங்கள் கண்ணெதி ரேபெறக் காட்டுதி
மங்கை மாணிக்க மாலை மடந்தைதன்
செங்கை பற்றுந் திருமணக் கோலமே. (௭௨)

உரிய கன்னியும் யானு முவந்திடக்
கரிய மாமிடற் ருயின்று காட்டுதி
பெரிய மென்முலைச் சிற்றிடைப் பேதைக்குத்
தெரியல் சூட்டுந் திருமணக் கோலமே. (௭௩)

ஐரய மெற்கு நடமன்று காட்டினே
யைய னேழெய் யருளுடன் காட்டுதி
வையந் தந்தவன் மன்றற் சடங்குகள்
செய்ய வாய்ந்த திருமணக் கோலமே. (௭௪)

காவ லாலின்று காண்குறக் காட்டுதி
தேவதந்தமி சின்னக் கறங்கிடத்
தாவில் சிந்தைத் தபோதனர் வாழ்த்துறத்
திவ லஞ்செய் திருமணக் கோலமே. (எஞ்)

என்னப் போற்றி யிருடியும் பன்னியு
மின்னைத் தன்னொரு பால்வைத்த வீரனே
யுன்னிச் சொன்னவை யாலுவந் தேமலர்க்
கன்னிப் புன்னே நிழற்பொலி காரணன். (எசு)

சீத ரன்முனந் தேடியுங் காணொண்ப்
பாத பங்கயங் காட்டிய பண்புபோ
னா நம்பர னும்பர்க்கு நாயகன்
கோத மன்மனக் கோட்டந் தணியவே. (எஎ)

வேறு.

சிலைநெடும்பொற் கிரியான திருச்சுழியற் பரஞ்சோதி
விலையடங்கா மணிகுயிற்றி வெயில்விரித்த மண்டபத்தே
கலைமடந்தை புணர்விரிஞ்சன் கடிமணத்தின் சடங்கியற்ற
மலைமடந்தை யுந்தானு மணக்கோலம் வாய்ந்திருந்தான். (எஅ)

ஆசைதருங் கண்ணனுக்குச் சக்கரமு மருச்சுனர்க்குப்
பாசுபத முங்கொடுத்த திருச்சுழியற் பரமேட்டி
பேசரும்பல் வியங்கறங்கப் பிறைறுதலம் பிகையுடனே
வாசமலர் மண்டபத்தின் மணக்கோலம் வாய்ந்திருந்தான். (எக)

கண்டவுடன் கௌதமனுங் கன்னியொடு வீழ்ந்திறைஞ்சி
யண்டருங்கா ணப்பெறுதற் கரிதாய மணக்கோலம்
வண்டணியுங் குழலியுடன் காட்டினையே வயலூரிற்
றொண்டர்தொழுங் கலியாண சுந்தரனே யெனப்புகழ்ந்தான். (அ0)

நறையிதழித் தொடையானே நடத்தியமால் விடையானே
மறைபரவுஞ் சங்கரனே மலைமகளோர் பங்கரனே
பிறையரவு முடித்தரனே பேரவையு ணடித்தானே
கறையணியுங் கந்தரனே கலியாண சுந்தரனே. (அக)

செங்கைமழு வழலானே திருவரசு நிழலானே
பங்கயன்றே டரியானே பன்னகப்பொற் கிரியானே
வெங்கை யிபுரியானே மிகுபாவ கரியானே
கங்கையணி யுந்தரனே கலியாண சுந்தரனே. (அஉ)

மாலினிக்கு வேதாளசங்கை தீர்ந்த சருக்கம். ௧௧

புலியாண' புரித்துநித்தப் போர்த்தவனே திருச்சுழியற்
கலியாண சுந்தரனே பெனவிறைஞ்சிக் காத்தருளென்
றொலியாழி விடமமுதா வுண்டானே விடைகொண்டே
சலியாது மகிழ்தாங்கத் தவத்தோனும் பன்னியுமாய். (அ௩)

வடகுடக்கி லுபயந்தி மத்தியிலே வந்துபெருங்
கடல்சுழித்த பெருமானைக் கலியாண சுந்தரனென்
றிடமுடைய பெயராலோர் சிவலிங்க மினியுற்றிப்
படர்சடையோ னருச்சித்தான் பலமலர்கூ விளந்துவி. (அ௪)

சின்றுகசிந், துள்ளுருகி யிரங்கிவிழி நீர்ததும்ப
வன்றும்மயக் கொழித்துநடங் காட்டியின்று மெமையாண்டாய்
கன்றிதருந் திருச்சுழிய னாயகமே யின்றேபோ
*வென்றுமெமைப் புரந்தருளென் றேகினு னிருந்தவத்தோன். (அ௫)

காலிரிரை காத்தானுங் காண்பரிய காலினர்செஞ்
சாலிவளஞ் சேர்சுழியற் றம்பரன்ற னருன்கிடைத்தே
யாலினுறை வேதாளம் பிடித்தொறுத்த வல்லலெலா
மாலினிதீர்ந் துயந்தாளென் றுரைத்தனனான் மறைச்சுதன். (அ௬)

கௌதமச் சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆட திருவிருத்தம்-௪௦௧.

மாலினிக்கு வேதாளசங்கை தீர்ந்த சருக்கம்.

ஆங்கதகேட் டகமகிழ்ந்து சவுனகனு மருந்தவத்தோய்
வாங்குசிலை றதலணங்கு மாலினியென் பவடன்னை
வீங்குதடம் புயவலியாஸ் வேதாளம் பிடித்ததவு
நீங்கியதும் புகலெனனுஞ் சூதமுனி நிகழ்த்துவான். (௧)

கந்திபலா மிகுநாடு கதலிபழுத் துருநாடு
தந்தியினம் பயினுடு தகையாத புயனுடு
முந்துறுகே ரளநாடு மொழியவரு வளநாடு
செந்திருமா னிலைநாடு சேரமான் மலைநாடு. (௨)

மலைநாட்டிற் பஸ்பதிக்கு ஊயகமாய் மனுநீதி
சிலைநாட்டித் தருமநெறி நீங்காம ணோங்குகர்

கொலைநாட்டுஞ் சுடர்வடிவாட் குலவுநெடுந் தோட்கொடியீழ்
சிலைநாட்டு மவன்புரக்குந் திருவஞ்சைக் களநகரே. (௩)

அந்நகரர் தனிபுரக்கு மவிரொளிமா மணிப்பூணை
மின்னகுவேற் படைசுமந்து வீங்குநெடுந் தடந்தோளான்
கன்னல்வரி வின்மதனுங் காமிக்கும் வணப்புடையான்
மன்னவர்மா முடியுரிஞ்சி வயங்குகளை கழற்காலான். (௪)

சொல்லேறு மியலிசையின் சுவைமாந்துஞ் சுடர்க்குழையா
னெல்லேறும் பெருவளமை வஞ்சியெனு நீணகரான்
வில்லேறும் கொடியுடையான் வெறிகமழும் பனந்தாரான்,
கொல்லேறு நிகர்வலியா னேமரத னெனுங்கோமான். (௫)

ஓமரதன் றுனெடுநா ளருமகப்பே நில்லாமற்
காமதக னனைவழிபட் டருந்தவங்கள் கசிந்தியற்றித்
தாமரைப்பூற் தவிசிருக்குந் தளிரியலே போலவொரு
மாமகளை யினிதளித்தா னவனுமா மாலினியே. (௬)

மாலுதவுங் காமனுக்கு மாலுதவு மாலினிதன்
கோலவனப் பதற்குவமை யெவராலுஞ் சொலக்கூடா
ஞாலமட மங்கையரி னாகநகர்க் கன்னியரின்
மேலுலக வரம்பையரி னிணையில்லான் மெய்ப்பாவை. (௭)

அரும்புமிதழ்க் கடுக்கைதனக் கலர்விழைத்துச் சைவலத்தைப்
பெரும்புனலி லேகிடத்தி யறலைமண லெனப்பிரித்துச்
சுரும்புபுழந் திசைமுரன்ற தொடையலணிந் திருள்செறிந்து
கரும்புயலே விண்ணேற்றி யகிற்றாமல் கமழ்குமுலாள். (௮)

கூன்பிறைபோய்த் தலைசாயக் கொடுமரமு நாண்கொள்ள
வான்புதிய நறுந்திலகம் வயங்கியவா னுதற்பேதை
மீன்பயிலும் வள்ளையென விழையுநர்நெஞ் சிருந்தாடத்
தான்பிரமா னமைத்தமணி யூசலெனத் தகுகுழையாள். (௯)

சேலைப்போன் மிளிர்ந்துதுணைச் சிறுமாணைப் போற்றுவி
வேலைப்போற் கூரியவாய் மாவடுப்போன் மிகுவனப்பாய்க்
கோலைப்போல் விசையுனவாய்க் கூற்றைப்போற் கொலைத்திறத்தாய்
மாலைப்போ தினிலலர்ந்த கழுநீர்போன் மதர்விழியாள். (௧௦)

இத்திரவில் விரண்டுளதே விணைபுகலும் புருவத்தாள்
கொந்தலர்சம் பகந்திலம்பூங்குமிழனைய நாசியினுள்

மாலினிக்கு வேதாளசங்கை தீர்ந்த சருக்கம். (௭௭)

சுந்தரஞ்சேரி வாயாம்ப றெண்டையிதழ் தாளநகை
கந்தரத்தைப் பணிலமென்றுங் கமுகென்றுஞ் சொல்லாமே. (௭௮)

அட்டமிட்டுத் தடித்திடங்கொண் டடிபார்து புடைத்துவிம்மி.
வட்டமிட்டண் ணுந்திறுகித் ததும்பிமுத்து வடம்பூண்டு
கொட்டமிட்டு வருங்காமன் குறும்படங்கச் சின்ன்துமுக
பட்டமிட்ட மதயானைத் துணைமருப்பின் பணமுலையான். (௭௯)

காம்புநிகர் பசுந்தோளுஞ் செங்காந்தட் கைமலருந்
தேம்பியசின் னூலிடையும் வடத்திலைபோற் நிருவயிறு
மாம்பன்மணிக் கைக்குறங்கு மலவன்முளர் தாளுமிதழ்ப்
பூம்பத்மச் சிற்றடியும் பெற்றவளப் பொற்பாவை. (௮௦)

இவ்வடிவு படைத்துடையா ளிலங்கிழைப்பூக் கொம்பன்னு
டெவ்வடுவேற் குடநாட னேமரதன் செல்வமன்னுண்
மெளவலம்பூக் குழல்வனிதை மாலினியன் பவளொருநாட்
கொவ்வையிதழ் மாதருடன் பூக்கொய்வான் குறிக்கின்றான். (௮௧)

பதியதனுக் கருகாகப் பாரிலிணை யிலதாக
வுதியர்விரான் படைத்துளது நெருங்கியிருள் செறிந்தோங்கிப்
புதியமுறை மடலவிழ்த்துப் பொறிச்சுரும்பர் கவிழ்த்தநறு
மதுவொழுதி நாகாத மணங்கமழு மலர்ச்சோலை. (௮௨)

பெருகொலியாக் கவிக்குலங்கள் பெயர்ந்தோடச் சரச்சரெனச்
சருகொலியுங் காற்றதனும் றழைமரக்கோ டொன்றொடொன்று
திருகொலியும் பூவைகிள்ளை மிழற்றொலியுஞ் சேர்ந்தடையும்
குருகொலியுஞ் சுரும்பொலியும் பிரியாத குளிர்சோலை. (௮௩)

தள்ளாடுங் கொடியினிடை மடமாதர் சாயலென
வுள்ளாடுங் களிப்புடனே யுலவிமயிற் குலமொதுங்கக்
கள்ளாடு மடலவிழ்த்துக் காற்றாடிக் கலந்தறுகாற்
புள்ளாடப் பார்த்துசெழும் புயலாடும் பூஞ்சோலை. (௮௪)

சண்பகம்பூம் புன்னெஞ்சா மிசைத்தளவர் தவழ்த்தேற
விண்கதுவு மிலஞ்சிகளின் மல்லிகைகண் மிகப்படரத்
தண்கலிகை மலர்பரித்துத் தடங்களிற்பூம் புனல்குடைத்து
பெண்களவ ரவர்கூடி விளையாடப் பெறுஞ்சோலை. (௮௫)

அந்தறறுஞ் சோலையிற்போய்ப் போதுகொய்யு மருத்தியினும்
கொந்தலருங் குழன்மடவா நிறுமருங்குங் குழுவியரச்

சுந்தரவின் ணரமகளிர் சூழநடு நாயகமா
வந்துலவுஞ் சசியேபோன் மாலினியென் பவன்வந்தான். (௧௧)

மண்டலத்தின் வனப்பனைத்து மோருருவாய் வாய்த்ததுவோ
கொண்டலெழு மின்னொளியோ குனிசிலவேள் செங்கோனோ
புண்டரிகத் திருமின்னோ நடந்துலவும் பொற்கொடியோ
கண்டவர்த மாருயிரோ மாலினியான் கமழ்குழலே. (௧௨)

தானுமுயிர்க் குயிரான தையலருந் தாழ்க்காது
வானறியுஞ் செழும்பூங்கா வனத்தினடு வுட்புகுந்து
பானலங்கட் சிலைப்புருவப் பவளவிதழ்ப் பசுந்தோகை
தேனெறியும் போதுகொய்து நாற்றிசையுந் திரிதருங்கால். (௧௩)

தாதாடு மலர்ச்சோலை நாப்பணிற்செந் தளிர்பரப்பி
மீதாக வுயர்ந்துவளர் செறிந்துபல விழுநூன்று
மாதாரும் வான்பழுமா மரத்தினெடு நாளாயோர்
வேதாள னிருப்பனவன் கண்டனனம் மெல்லியலை. (௧௪)

துடியிடையும் பனைமுலையுந் துவர்வாயுந் குமிழ்மூக்குங்
கடிகமழுங் கனக்குழலுங் கமலமுகத் திருவழகும்
பிடிநடையு மயிலியலும் பிணையனைய மதர்விழியும்
வடிவுமெதிர் கண்டுடனே வெளவினான் மாலினியை. (௧௫)

வடவிருக்கந் தனிலுறையும் வேதாள மாலினியாம்
விடவரவப் படரிதம்ப மெல்லியலைத் தீண்டலுமே
யுடல்பதறி யலமலர்திட் றுழும்ச்சை யால்விழுந்தான்
மடலவிழுக் குழன்மாதர் கண்டுவிரைந் தோடிவந்தார். (௧௬)

வந்தாவென் றெடுத்தினைத்து மடியீதி லேகிடத்தி
முன்றானை கொடுவீசி முகவியர்வை தனையகற்றிக்
கொந்தாரும் குழன்மயிலுக் கென்கொலோ கோளென்றே
நைந்தார்கண் மனைநாடிக் கைத்துக்கிக் கொடுநடந்தார். (௧௭)

தந்தையுந்தா யும்பற்றித் தளிரியலை மனைபுகுத்திக்
கொந்தலரும் பாயன்மிசைக் கிடத்தியுளங் குலைகுலைந்து
பைந்தொடியார் முகநோக்கிப் பாவையிட் குற்றபொல்லாங்
கெந்தவகை யென்னமற்றவ் வேந்திழையா ரெடுத்துரைப்பார். (௧௮)

மாலினியும் யாங்கனாமா மலர்கொய்வா னருத்தியினும்
சோலையிற்போ யவரவர்கள் பரந்தெடுத்தோந் தாமலவை

6. மாஸினிக்கு லேதாளசங்கை தீர்ந்த சருக்கம். (௧௭)

கீலவிறு மிடமயிலுந் தமியளா யெமைநீங்கி
யாலடியி லணுகினு னுடனெய்திற் றஞரிதென்றார். (௨௭)

சுதுசொல்லக் கேட்டவுட னிழிவிழுந்த மரம்போலப்
பூதலத்தில் வீழ்ந்தலறிப் புலம்பிவிழிப் புனல்சோர
மாதயரத் துடனழுங்கி மாஸினிக்கு வந்தவினைக்
கேதுசெய்வோ மெனத்தாழை யேமரத னேதுசெய்தான். (௨௮)

அந்நணர்க்கும் கடவுளர்க்கு மஃதியர்க்கும் பொருள்கொடுத்தான்
றந்திரத்தாற் கிரகநிலைத் தவறுக்காஞ் சாந்தியினுன்
மந்திரத்தால் வெறியாட்டால் வரைந்துகட்டத் தருமிரட்சா
பந்தனத்தாற் கோடிதிர வியமளித்தும் பயன்காணான். (௨௯)

கன்னியவ னுனெறுத்துக் கருத்தழிந்து தமீமாறி
மின்னியமெய் விளர்விளர்த்து வேற்றுருவ மதுவாகி
யின்னலுற்றுக் கண்டவரும் வெருக்கொள்ளு மியல்புதனை
மன்னவன்கண் மிளமுருகி மகடனிலு மெலிவானான். (௩௦)

வேறு.

மிடைந்தபூஞ் சோலை வைகும் வெய்யவே தாளம் வாட்டக்
குடைந்துவண் டிமிர்பூங் கோதை வாடிய கோட்டந் தன்னு
லிடைந்துள முருகி நையு மிரணியத் தேரான் றன்பா
லடைந்தனன் முதிய கேள்விக் கோபில முனிவ னுங்கே. (௩௧)

எய்திய முனிவற் கண்டு பணிந்தினி திருக்கை யீய்ந்து
நெய்திகழ் வேலான் வரடி நெஞ்சநெக் குருகி நின்றான்
பைதிர மனைத்துஞ் செங்கோ லோச்சியே பரிந்து காக்கும்
பொய்தவி ருளத்தாய் வாட்ட மென்கொலோ புகறி யென்றான். (௩௨)

வினவலும் குடநாட் டண்ணல் விளம்புவான் றவத்து ளீரென்
றனையெயன் னுயிரே போல்வான் மாஸினி யென்னுந் தையல்
புனைமலர்க் குழன்மின் னாரோ டேகினுள் போது கொய்ய
வினயமா யிருந்த தந்தத் தண்டலை தனில்வே தாளம். (௩௩)

எந்திழை யலகை யாலே யிடைந்துள முருகிச் சோர்ந்து
காந்தியு மழுங்கி மேனி கவினழிந் தருவே ருனான்
சாந்தி மந்திரங்க டன்னு லொருசற்றுந் தீர்த்த நிலை
பூத்திரு வாட்டம் பார்த்துப் பார்த்தமெய் புனர்த்தே னென்றான். (௩௪)

கூறிய துன்பங் கேட்டுக் கோபில முனிவன் கோதாற்
சீறிய வலிவே தாளந் தீண்டிய சங்கை தீர்ந்து
காறிய மலர்ப்பூங் கோதை நவையிலா துய்வா ளாகத்
தேறியுண்மை யொன்றுண் டன்னது செப்பக் கேணி (௩௫)

பஞ்சவன் புரக்குந் தெய்வப் பாண்டிமண் டலத்திற் செல்வ
மிஞ்சிய பரிதி நாட்டிற் திருச்சுழி யதனின் மேனாள்
வஞ்சிதான் மருங்கும் பொன்னம் பெருமூலை யிமய மங்கை
செஞ்சடைக் கரிய கண்ட னுடனின்பந் தினைக்கு மந்நாள். (௩௬)

மீன்பயில் கருங்கட் செவ்வா யுமைபவள் விருப்ப மூற்றே
மான்பயில் கரத்தி னானை வணங்கியொண் மழுவ லானே
கான்புனல் படியத் தெய்வப் புதியநீர் நல்கா யென்னத்
தேன்பயில் கடுக்கை யண்ண திருவுளத் தினிமை கூர்ந்து. (௩௭)

முக்கணன் றரையிற் றன்கை மூவிலை வேலா லூன்ற
வக்கணத் தெழுந்து வந்த வறலினம் காட்சி நோக்கித்
தக்கதே மலைமா னுட வெனமனை தங்கை கோத்தங்
கொக்கவே திவலை சிந்தும் பாங்கினின் றுவகை கொண்டார். (௩௮)

முன்னமே மாக நீத்தம் வேணியின் முடித்த வண்ணல்
பின்னரும் பிலத்து ளாய்நீ பெருகென வழைத்த லாலே
மின்னகு றுரைக ளென்னும் வெண்மல ரேந்தி யோதை
மன்னமெய்த் தொண்டர் போல வந்தது வதல நீத்தம். (௩௯)

சூழலமே யிடமாக் கொண்ட கொள்கையாற் கங்கை முன்னோன்
சுழலமீ துற்றாள் யாமத் தையலோ டிகலி யின்பா
ரடிமிசை யடைவோ மென்ன வன்புடன் வெகுண்டெ முந்த
படிவமே யாகுஞ் சூலம் பதித்திட வோங்கு பாணி. (௪௦)

முத்தலைக் குடுமி யாலே யகழ்தலான் முத்து வார
மொத்தது பூமின் மேனா ளுஞ்நிறிய தவத்தா னம்ப
னித்தசா ரூப முக்கண்ணிருமாண மிகத்தே பெற்ற
சித்தியை யெய்க்கு நோக்கந் தீவினை போக்கு நீரால். (௪௧)

பக்கமிக் காறு யோங்கும் பணையொலிப் புணரி நீத்த
மொக்கவே யபேத மாகு மொண்ணலத் தாலே ஞாலத்
திக்கரும் பாகும் பாஹு மிசைவதே யென்ன லாகு
மைக்களத் தவனே கண்ட வாய்மை யினின்பான் மாதோ. (௪௨)

மாலினிக்கு வேதாளசங்கை தீர்த்த சருக்கம். சூக

மெய்யழி விசைக்கா தம்பம் பெடையொடு விளங்க வர்க்கம்
கொய்யழி சிகரி போதா சாரசம் சூரண்ட மூள்ளல்
செய்யவே தியரு மற்றை மூவருஞ் செறிந்தா லொத்தம்
கய்யனா ரீனயும் காண வமர்ந்தன் விசைந்து மாதோ. (சூக)

கைவணம் காட்டிஞ் சூல தீர்த்தத்தைக் கெளரி நோக்கிச்
செவ்வணத் தண்ண றன்னைச் சிந்தையில் விழியிற் கண்டு
மெய்வணப் புனலி லாடி மீண்டிதோர் தீர்த்த மாக
மைவணக் களத்தாய் நல்கா யென்றடி வணங்கி கின்றான். (சூசு)

சூலத்தாம் கண்ட வாற்றா விதன்பெயர் சூல தீர்த்தம்
காலத்தாம் பழுவோர் தங்கன் பழவினே முழுதுங் காயு
சூலத்தார் விண்ணோ ராவர் மூழ்கிய நலத்தா லென்றே
மாலத்தா லிருண்ட கண்ட னுமைதனக் கருளி னானே. (சூரு)

அப்பெரு மடுவின் மூழ்கிச் சிவன்றிரு வடியிற் றுழந்தாம்
செப்பரும் பவங்க ளெல்லாம் பரிதிமுன் றியிர மாகு
மிப்பகைச் சங்க தோட நிமிடத்தில் விடுபட் டேசூந்
துப்பிதழ் மயிலை நீகொண் டேகுதி சுழியற் கென்றான். (சூசு)

இந்தணி சடிஸப் பெம்மா னெம்முயிர் காப்பா னெண்ணி
வந்தன னென்ன வேந்தக் கோபில ரடியை வாழ்த்திச்
சிந்தையா சூலகீக ளெல்லாந் தீர்வது திண்ண மென்றே
சுந்தர மயிலைக் கொண்டே சென்றனன் சுவணத் தேரான். (சூஎ)

சூன்றுகள் பலவுங் கண்டு நதிபல குறுகி நீங்கித்
துன்றுவெங் கானம் டோக்கிப் பதுக்கைகள் கழித்துச் சூளாம்.
கன்றிய மனத்தா னீசன் கருணைசே ருளத்த னாகிச்
சென்றனன் பரிதி நாட்டுத் திருச்சுழிப் பதியிற் சேரன். (சூஅ)

கண்ணுறக் கண்டா னேம ரதன்வள நகரும் காவும்
விண்ணுற வளர்ந்து நிற்குந் தருமதா வரத்தின் வீறும்
வண்ணவீ தீகளுஞ் சைவர் மடங்களுஞ் சிகர வாழ்ப்புந்
தண்ணுறங் கடுக்கைப் பெம்மான் கோயிலுந் தடம்பொற் றேறும். ()

கண்ணினம் குளிர்து சூல தீர்த்தத்தின் கரையி லெய்தி
முண்டகத் திருவன் னானைப் புனலிடை மூழ்கப் பண்ணி
மண்டலத் தரசன் ரூனு மூழ்கித்தன் வரத்தால் வந்த
வொண்டொடி யுந்தா னும்போ யுமாபதி யுடியிற் றுழந்தார். (ரு0)

அடிபணித் திறைஞ்சி நின்ற மாலினி யன்ன மன்ன
 னெடியபாம் பகல்வாய் விட்டு நீங்கிய மதியம் போலக்
 கொடியவே தாள சங்கக் கோளெலா மொழிந்து பண்டை
 வடிவினி விரதி வேட்கும் வன்புடைப் பெதும்பை யானான். (ருக)

தனயைதன் னலகைத் தோடந் தீர்த்தருள் சம்பு வேயென்
 வினையொழித் தவனே நீயே துணைமறு புகல்வே நில்லை
 யெனையெனக் கண்பார்த் தய்ய காப்பையென் றேத்தி மீண்டு
 கணைகழந் காலான் சென்று பதிபுகுந் தலகக் காத்தான். (ருஉ)

மாலினி தன்னைத் தொட்ட வலியவே தாளன் றெய்வச்
 சூலதீர்த் தத்திற் றானுக் கூடவே தோய்ந்த நீராம்
 சாலுமவ் வருவ நீங்கி நல்லுருத் தாங்கிக் கொண்டு
 மேலுல கதனைச் சென்றான் விண்ணவன் றானே யாகி. (ருங)

புன்னைநன் னிழலில் வாழும் புராதன பூமி நாதன்
 வெந்நிடு குடக்க தான திசையிலோர் விலக்க லுண்டா
 லநெடு வரையி னுமம் பன்னகா சலமா மென்றே
 தொன்னெறிக் கேள்வி வல்ல சூதமா முனிவன் சொன்னான். (ருச)

மாலினிக்கு வேதாளசங்கை தீர்ந்த சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆட திருவிருத்தம்-சருடு.

ப ன் ன க ஷ் ச ரு க் க ம்.

கேட்டுளங் களியா நின்ற செளனகன் மீண்டுங் கேட்பான்
 ரோட்டித ழியினுன் றெய்வச் சுழியலி னயல தாகக்
 கோட்டுவான் பனக மென்னுங் குன்றுவந் துற்ற வாறு
 காட்டமாப் புகறி யென்ன விருப்பொடு நவில்வான் சூதன். (க)

வேறு.

முனிவிர் கேண்மின்கண் முன்னொரு காலத்திற்
 கனிகள் சிந்தி மணங்கமழ் கூடலிற்
 பனிம திக்குலப் பாண்டியன் றன்வழி
 நனிசி றந்த நரபதி தத்தனே. (உ)

ஆல வாயர்க் குறுந்தொழும் பாயினு
 லுல வாயர்க் களித்த கருத்தினு

ஞல் வாயர் சரணத்தி லன்பினு
ஞல வாபரை வாழ்த்திய லாசையான்.

(௩)

தத்த மாறன் றரணி புரக்குநாட்
புத்த ரோடு சமணர் பொருந்தியே
நித்த ஞர்திரு நீற்றினை மாற்றுவான்
மெத்த மீறினர் தம்மத மேலிட்டு.

(௪)

புந்தி சற்று மிலாத புரவல
னிந்தை யாகிய சைவத்தி னின்றன
னந்த லீல்லா நமது சமயத்தைச்
சின்தை செய்தில னென்கொ லிவன்றிறம்.

(௫)

அடாது செய்வன செய்யு மவன்றனைக்
கெடாது போலக் கெடுக்குது மென்னவே
விடாது வன்மத் துடனோர் வினயமே
புடாது கோலத்தர் செய்ய வொருப்பட்டார்.

(௬)

வேறு.

சொல்லரும் பொறுமை யாலே துணிந்திது கரும மாக
வெல்லையி லமணர் கூடி யவரவ ரினிது கற்ற
வல்லப வேள்வியாற்றி மந்திர வாதந் தன்னு
லொல்லையில் வரக்கண் டார்க ளரக்கனா முரகந் தன்னை.

(௭)

பிறைபல நிரைத்து வைத்த தனையமுள் ளெயிறும் பேழ்வாய்க்
கறைதரு கவர்த்த நாவுங் கனலெழச் சூழ்செய்க்கண்ணு
நிறைபொறிப் படமும் வாய்ந்த வரியுட னெடிய பாம்பைக்
குறைவறப் பார்த்தா ரெண்ண முடிக்கலா மெனவுட் கொண்டு.

(௮)

பாந்தளே யறிவொன் றில்லாப் பஞ்சவன் கூட லுள்ள
மாந்தரா னுவரை யெல்லா மூச்சினுன் மடியப் பண்ணி
வேந்தனை யுக்கொ லென்றே யமணர்கள் விடுத்த லோடுங்
காந்திரின் றுருத்துச் செல்லக் கவுரியன் பதியை நோக்கி.

(௯)

மூச்சினுந் சிலபேர் மாண்டா ருடறனை முறுக்கி நீள்வால்
வீச்சினுந் சிலபேர் டூண்டார் வெருவியே முடிவு கால
மாச்சிதே தோவென் றோடிச் சசிகுல வரசன் முன்போய்ப்
பேச்சினுக் குளறி மன்னு வந்தது பெரியபாம்பு.

(௧௦)

நீண்டமால் வரைபோற் றேன்றி நெருப்புக விழித்துச் சீற
மாண்டவர்க் கிலக்க மில்லை நொடிக்குளே வருமிந் கேவந்
திண்டுமுன் றெலைப்ப தைய கருமமென் றிறைஞ்ச லோடு
மாண்டவன் சொக்க னுண்டென் றெழுந்தன னரசர் கோமான். (கக)

கடல்விட மமுத மாக வுண்டதுங் கடவுட் சொக்கன்
படவர வணிய தாகப் பூண்டதுஞ் சொக்கன் பாம்பை
வடவரைச் சிலைக்கு நாணு வலித்ததுஞ் சொக்கன் வந்த
விடரொழிப் ப்துவுஞ் சொக்க னென்பது துருவ மாக்கி. (கஉ)

தானவ னாகி நின்று தனுவினிற் சிறுநா ணேற்றி
மீனவன் றொடுத்து விட்ட பகழிகள் விரைவிற் பாய
மானமில் லாத பொல்லா வமணரால் விடுத்த பாந்த
ளானது சின்னஞ் சின்ன மாயுயி ரிழந்த தன்றே. (கங)

அசைவிலா நகரந் தன்னை யழிக்கவந் துற்ற பாம்பு
திசையெலா மறியத் தத்தத் தென்னவன் சரத்தி னாலே
வசையுறத் துணிக ளாக வானுதி தெறித்து மீக்கொள்
விசையினிற் பறந்து தாழ்ந்து வீழ்ந்தது பரிதி நாட்டில். (கச)

மடலவிழ் கடுக்கைப் பூமி நாயகன் கோயின் மாடே
குடதிசை யதனிற் றேன்றி விளங்குமப் பெரிய குன்றம்
விடவர வுறுப்பி லொன்று வீழ்ந்ததால் விண்ணோர் போற்றப்
படிமிசை யதற்கு நாமம் பன்னக கிரியென் பாரே. (கரு)

நண்ணிய வுரக சின்ன நரபதி புகழி யாலப்
புண்ணிய நிலத்தில் வீந்து வீழ்ந்திடும் புனிதந் தன்னுற்
கண்ணுதற் கயிலை வெற்புக் கிணையதா மென்னக் கண்டு
விண்ணுளோர் புகழ்ந்து போற்ற வுயர்ந்தது பனக வெற்பு. (கசு)

கோதமன் முதல்வ ராய முனிவரர் கூடிப் போற்ற
மாதவர் குழுமித் தத்தம் யோகத்தில் வதித்து வைக
வேதியர் முதலோர் போற்ற வலங்கொண்டு வரங்கள் வேண்ட
வோதரு கயிலை யென்ன வாய்ந்தது பனக வோக்கல். (கஏ)

வரையர மகளிர் வானத் தரம்பைய ரியக்க மாத
ருரககன் னியர்க ளெய்திச் சிலம்புகு யுச்சத் தேரி
யருவியஞ் சனைக ளாடி யவரவ ருலாவிக் காவில்
விரைமலர் கொய்ய நாளும் வாய்ந்தது பனக வெற்பு. (கஅ)

சித்திரத்துவசன் சாபத்தீர்ந்த சருக்கம். ௯௫

சிகரிலாப் பிரிதி நாட்டி னின்றிமம் பணகக் குன்றச்
சிகரத்தை மெய்ந்து ரத்தே கண்ணுறத் தெரிசித் தாலும்
புகலொணுப் பாவ மெல்லாம் புலாலருந் துவரைத் தேடிப்
பகலவன் மன்னைக் கண்ட பனியெனப் பறந்து போமால். (௧௯)

இத்திற மல்லான் முன்னு ளெந்தையார் சுழிய மன்னிற்
சித்திரத் துவச னென்னுங் கின்னரர் தலைவன் சேர்ந்து
மெய்த்தவத் தவலுல் வந்த சாபமுந் தீர்ந்து மீண்டு
சுத்தனென் றுயர்ந்தா னென்னச் சூதமா முனிவன் சொன்னான். (௨௦)

பன்னகச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆதிருவிருத்தம்-௯௭௫.

சித்திரத்துவசன் சாபத்தீர்ந்த சருக்கம்.

உரைத்தவை யனைத்துங் கேட்ட சவுனக னுவந்து மேலோய்
வரைத்தடங் குவவுத் திண்டோ ளவனுக்கு வாய்த்த சாப
நிருத்தனார் சுழிய மன்னி னீங்கிய தென்னு நீர்மை
கருத்துடன் பகர்தி யென்னப் புகலுவான் கடவுட் சூதன். (௧)

அந்தரத் தவர்பொன் னாட்டிற் பாதலத் தகில வைப்பிற்
சிந்தையா லெங்கும் போய்ச்சஞ் சரிக்குங்கக் தருவர் கோமான்
மந்தரா சலப்பொற் றோளான் சித்திர வாகு மைந்தன்
சந்தர வடிவின் மிக்கான் சித்திரத் துவச னென்பான். (௨)

தாமரை முகத்தான் பார்வைத் தாமரைக் கருணைக் கண்ணான்
றுமரைக் கையான் செய்ய தாமரை யனைய தாளான்
றுமரைப் பொகுட்டில் வைகுந் தளிரியல் பிரியாச் செல்வன்
றுமரைப் பகழி வேளும் விருப்புறும் வனப்பிற் றக்கோன். (௩)

பூவியன் மாலை மார்பன் பொருவறு வயிரப் பூணூண்
காவியங் கண்ணூர் நெஞ்சங் கவர்தரக் கனிந்த சொல்லா
னோவியர் பேதங் கண்டே யெழுதொணு வருவம் பெற்றான்
றேவர்கோன் மகிழ்ச்சி கூருஞ் சித்திரத் துவச னோர்நாள். (௪)

தன்னுயிர்த் தோழ ரோடுங் குழுமிய தானே யோடும்
பொன்னெடுங் தேரி லேறிப் பூதல வைப்பில் வந்தான்

முன்னவ ன்ணைய காட்சி முற்கல விருடி யென்பான்
மன்னியெந் நானும் வைகு மாச்சிர மத்தின் மாடு. (௫)

வின்புக வுயர்ந்த காட்சி வியப்பறு பொழில் நேகந்
தண்பல சுகந்தச் சூழல் சதம்பல வனம நேக
மொண்புது முகைப்பூங்காவி யோடையின் கிடங்க நேகம்
பண்பயில் சுரும்பு லாவு பங்கயத் தடம நேகம். (௬)

ஆங்கணுற் திருக்குங் கேள்வி முற்கல ருமைப் பேதை
வாங்குவிற் புருவ வேற்க ணுண்ணிடை மயிலின் சாயற்
கோங்கரும் பணைய கொங்கை வெண்ணகைக் குமுதச் செவ்வாய்ப்
பூங்கொடிப் பொன்னம் பாவை போலுஞ்சப் பிரபைப் பூவை. (௭)

நல்லொளி யென்னும் பெண்மைப் பெருமித நாரி யோர்நாள்
வல்லிய ருடன்போய்ப் பூங்கா வனத்திற்பந் தமனை யூசல்
சொல்லருங் கழங்கிவ் வெல்லாம் பயின்றுமெய் வியர்த்துச் சோர்வா
லொல்லையிற் சென்றா டெண்ணீ ராடுவா னோடை நோக்கி. (௮)

சென்றனள் செல்லு மின்னைச் சித்திரத் துவசன் கண்டான்
மன்றலங் குழலா டெய்வ வனப்பெலாங் குறிப்பாற் பார்த்தா
னின்றிது நமக்கு வாய்ப்பென் திரதம்விட் டிறங்கி முன்னே
நின்றனன் நிகைத்து வஞ்சி நெருப்புக விழித்து நின்றான். (௯)

இரந்துபி னின்ற காலை யிவணமக் கிணங்க மாட்டாள்
கரந்துரு வலிதிற் கொண்டு போவதே கரும மென்று
விரைந்துபூங் கூந்தல் பற்றி யீர்த்துத்தேர் மீதி லேற்ற
வரந்தையா லலறிப் பேதை கூப்பிட வகன்றா னண்ணல். (௧௦)

வஞ்சிதான் ணிடையாள் கண்ணீர் வழிந்திட நடுங்கி மாழ்கி
யஞ்சியுள் னுருகிக் கூப்பிட் டலறுதல் செவியிற் றுக்கச்
செஞ்சடை முனிவன் சிறித் தியானமந் திரத்தாற் நிண்டேர்
மிஞ்சிடா துடனே மீட்க விஞ்சையன் மீண்டான் தேர்மேல். (௧௧)

தூண்டிய கொடிஞ்சித் திண்டேர் கடுப்பினிற் திரும்பித் தொல்லை
பாண்டகை முன்னர் நிற்ப விஞ்சையர் தலைவ னஞ்சிப்
பூண்டவிப் பிழைக னைய பொறுத்தியென் னவும்பொ றுமன்
முண்டவெங் கோபங் கொண்டு முற்கல விருடி வாக்கால். (௧௨)

தேவர்கட் கிணைய னாங்கந் தருவனா கியுரீ வெய்ய
பாவவல் லாக்கர் செய்யும் புலைத்தொழில் விழைந்த பண்பான்

மேவுமீவ் வீருவ் நீங்கி யிராக்கத வேடந் தாங்கிப்
பூவுலு கனைத்துஞ் சென்றே யுழலுதி போதி யென்றான். (௧௩)

என்றுதன் மடமா னைக்கொண் டேகினான் முனிவ னில்லி
லன்றவன் மொழிந்த சாப மரைக்கணந் தாழ்த்த தில்லை
நின்றவ னுடனே கோர நசாசர வுருவம் பெற்றுச்
சென்றன னறிவு நீங்கித் திரைக்கடற் புவன மெங்கும். (௧௪)

கருமலை நடக்கை பெற்ற தோற்றத்தின் காய னாகி
யிருபிறை முகிலுட் டோன்றும் படியெனு மெயிற்ற னாகித்
திரிவுறச் சூழ்ந்நிப் பார்க்குந் தீத்தெறு கண்ண னாகி
விரிதீர நிமிர்ந்த குஞ்சி செக்கரின் மிக்கா னாகி. (௧௫)

அதட்டிவா னடவி யெங்கு நிலைப்பிலா தலைந்து தாழ்ந்த
வுதட்டினை யதுக்கி நிற்பா னோடுவா னுணவு தேடிக்
குதட்டிவான் வெறுவாய் மென்று குறுகுறு விழித்துப் பார்ப்பான்
பிதற்றியே புலம்பிக் கொண்டு திரிந்தனன் பெரும்பா ரெங்கும். (௧௬)

காடொன்றோ பதுக்கை யொன்றோ கடற்கரைக் கழிக ளொன்றோ
மேடொன்றோ பள்ள மொன்றோ வெற்பொன்றோ விடர்க ளொன்றோ
காடொன்றோ நகர மொன்றோ நவையுடன் வெகுநாட் பட்ட
பாடொன்றோ வொன்றோ தீய நசாசரன் திரிந்த பக்கம். (௧௭)

முன்னரே தவத்தின் மிக்க முற்கலர் சபித்த காலை
யன்னதம் கிறுதி வாய்மை பெற்றுய வறிந்தா னில்லை
பின்னரெத் திறத்தாற் நீரு முலகத்திற் பெரியோர் வாக்காற்
சொன்னதே பலிக்கு மல்லா லொழியுமோ சாப தோடம். (௧௮)

எலும்பின்மேற் சரும மூடி யிருக்கையு நிலைப்பு மின்றிப்
புலம்புட னரற்றிக் கொண்டே யிராப்பக றுயிலும் போக்கி
நலம்பெறு பாண்டி நாட்டு நதிவரை பலவு நீங்கித்
தலம்பல கண்டு தண்டான் பன்னக சயிலந் தன்னே. (௧௯)

ஏறினான் பனகக் குன்றி லேறுமுன் மலவி சேடப்
பேறுதா னரக்கன் பெற்ற பெற்றியா லறிவு தோன்றித்
தேறிநா னிழைத்த தீங்கான் மாதவன் சினந்து சாபங்
கூறினா னிவ்வா றானோ மென்பது கருத்துட் கொண்டி. (௨௦)

சித்தமே தெளிந்து நின்ற சித்திரத் துவச னென்பா
னித்தல மல்லா னந்தீங் ககற்றறு தலழ்வே றில்லை

பத்தியா லிங்கே நானும் பயின்றிடர் தீர்வோ மென்றே
புத்தர திசையை நோக்கிச் சென்றன னுவகை யாக. (௨௧)

தெண்டிரைக் கடனஞ் சுண்ட கண்டனே சிறுமைப் பொல்லேன்
கொண்டதோ ரரக்க வேடக் கொடுமைபென் றொழிப்பா யென்றே
விண்டவா ரமிர்தச் சொல்லி னிரக்கமாச் சொல்லும் வேளை
கண்டனன் தவத்தில் வைகுங் காலவ விருடி தன்னை. (௨௨)

காண்டலு மிவரே யெம்மைச் சபித்தமுற் கலரா மெந்தை
யாண்டகை யருளாற் றுன்ப மகலுமென் றுளத்தி னெண்ணி
கீண்டதோர் கரிய குன்ற நிலத்திடை வீழ்ந்த தென்ன
மூண்டபே ரன்பி னோடும் வீழ்ந்தனன் முனிவன் றுளில். (௨௩)

இறைஞ்சலுந் தவத்தோ னையும் மெழுகென வெழுந்தான் பின்னர்
மறஞ்செயுந் தொழிலாற் பேதை மயிர் பிடித் திழுத்த வாற்றா
லறஞ்செய்த படிவ னிவ்வா றுகெனச் சபித்தான் பண்டைத்
திறஞ்செய்வே மஞ்சல் யாமிங் குற்றவை செப்பக் கேணீ. (௨௪)

படவா வணிந்த பெம்மா னருளது கிடைக்கும் பண்பாற்
கடலிடைத் திகழும் வெற்புக் கந்தமா தனத்தின் பாங்கர்
மடலவிழ் கமலக் குட்ட மருங்கினி னெருங்கு காவி
விடமுறந் தலத்த னாகி யநேகநா ளிருக்கின் றேனை. (௨௫)

கிண்ணப்போற் சூருர வேட நிசாசர னொருவன் வந்து
பின்னிட்ட கதியிற் பற்றிக் கழுத்துறப் பிடித்து வீக்க
வுன்னிக்கோ கோவென் றஞ்சி போலமிட் டாரற்றும் வேளை
பெண்ணக்காத் தருள வாங்கே வயிரவக் கடவு ளெய்தி. (௨௬)

வெளவியே யுயிருண் ணமுன் சூலத்தை மார்பி லூன்றி
வெவ்வலி யரக்க னாவி நமனுக்கு விருந்த தாக்கி
பெளவியந் தீர்த்தான் றுத்தி யகல்பணப் பகுவாய்ப் பார்தள்
கௌவிய தேரை மீண்டா லெனவெனை மீட்டிக் காரி. (௨௭)

உயிரவ மாகா வண்ணங் கடிதுவந் துய்யக் கொண்ட
வயிரவக் கடவுள் செந்தா மரைமல ரடியில் வீழ்ந்து
பயிறருந் தவத்தி னின்றேன் பாதகன் கெடுத்தா னென்னைச்
செயிரறு முறுதி யாகக் கூறெனக் கடவு டேர்ந்து. (௨௮)

எல்லையி லரக்க ரானோ ரிவனுனை யிருக்க வொட்டார்
மல்லலம் பாண்டி நாட்டுண் முணியெனும் பரிதி நாட்டிற்

சொல்லநூஞ் சுழியல் வாழுஞ் சுடருளைப் புரக்கு மாண்டே
யொல்லையிற் செல்க வென்ன விடைகொண்டிங் குவந்து வந்தேன். ()

புன்னைநன் னிழலான் மன்னைத் தெரிசித்தேன் புன்மை தீர்த்தேன்
மின்னைநே ரிடையாள் பங்கள் விருப்புறுந் தலம தாரு
மிந்நிலந் தன்னிற் தீர்த்தஞ் சிவலிங்க மியற்றி நின்றே
னன்னிலைப் பேறு பெற்றே நவையொரீஇ யிருக்கின் றேனான். (௩௦)

வருத்தமா யுலகி னீழ வாயிர வருடத் தெல்லே
கருத்தழிந் துலைந்த தல்லாற் பயனென்றுங் கண்டா யில்லை
திருத்தமாஞ் சுழியன் மூதா ரடைந்தகந் தெளிந்து நின்றாய்
நிருத்தனா ருளாற் றன்ப நீக்குதும் வருக வென்றே. (௩௧)

கடிதினிற் கொண்டு சென்று காலவ தீர்த்தத் தெண்ணீர்
படியெனப் பணிப்ப மூழ்கி யெழுந்தனன் பாவ நீங்கிக்
கொடியவல் லரக்க வேட நீரின்மேற் குமிழி யாக
வடிவினி லுயர்ந்தான் காமன் வனப்பிற்பன் மடங்கு வாய்ப்ப. (௩௨)

தீங்கொழித் தருகில் வந்து சித்திரத் துவச னென்பான்
பூங்கழ லிமைஞ்ச லோடுங் காலவன் புகழ்ந்து வாழ்த்தி
யாங்கவன் மன்னைக் கொண்டு புரகர னடியிற் றழுவான்
றுங்கருங் களிப்பி னோடுஞ் சினகர வாயில் சார்ந்தான். (௩௩)

படப்பொறி யாவம் பூண்ட பாமனைப் பரிதி நாட்டி
னடப்பொது வனைப்பி னாக கரத்தனை நம்பன் மன்னைத்
தடப்பொழிற் சுழிய லானை யிருவருந் தகவிற் றழந்தார்
திடக்கந்த ருவன்றன் முன்னே தோன்றிற்றுக் கொடிஞ்சித் திண்டேர்.

அத்திறந் தன்னிற் கோர வரக்கவே டத்தை மாற்றி
யித்திறந் தந்தான் மன்னைப் புகழ்ந்தினி திமைஞ்சி வாழ்த்திப்
பத்தியாற் சுழிய லெந்தை பதம்பணிந் தெழுந்து தேர்மேற்
சித்திரத் துவச னேனிச் சென்றுதன் னுலகஞ் சேர்ந்தான். (௩௪)

செஞ்சடைக் கரிய கண்டன் நிருச்சுழிப் புவன னாதன்
கஞ்சன்மா லறியாச் சென்னி காலுடைக் கால காலன்
பைஞ்சிறைக் கிள்ளை யாகென் றொருமுனி பகர்ந்த சாபம்
விஞ்சையன் மனக்குத் தீர்த்தா னென்றான் பேன்மைச் சூதன். ()

சித்திரத்துவசன் சாபந்தீர்த்தச் சருக்கம் முற்றிற்று.

சித்திரரூபன் சாபந்தீர்ந்த சருக்கம்.

இருசெவி குளிர ரோமம் புளகெழ விருந்து கேட்டிப்
பெருமகிழ் தூங்க மேன்மைச் செளனகன் பெருமை யுள்ளா
யொருமுனி பகர்ந்த சாபம் விஞ்சையற் கொழிந்த காதை
கருணையிற் புகறி யென்னச் சூதன்கட் மிரைப்ப தானுன். (க)

வேறு.

தருமங்க டிரண்டொன் றெனவேயுருச் சார்ந்த மெய்யன்
கருமங்க ளறிந்துயர் கல்வியி னுன்மி ருந்தோன்
மருமந்திகழ் னூலினன் வேணியன் வல்ல வேங்கைச்
சருமம் புனையும் பரமன்சரி தத்த னுனோன். (உ)

காலம் பலகண் டறியும்பழை யோன்மெய்ஞ் ஞான
சீலம் பலதங் கியசீருடைச் செவ்வி யாளன்
மூலம் பலதின் றொழுகும்முதி யோன்வி சால
ஞாலம் புகழூர் தவநன்குடை நாத னுனோன். (ங)

கல்லால நிழற்பொலி காரணன் காட்டிங் காட்சி
யல்லாற் பிறிதொன் றுமிலென்ப தறிந்த நீரா
னெல்லா வுயிர்கட்கு மிரங்கு மிரக்க முள்ளோன்
சொல்லா ரணனும் நிகாகர னென்னுந் தூயோன். (ச)

தலையாய தவத்து நிகாகர னென்னுந் தக்கோன்
றொலையா விரதங்கள் சரித்தமெய்த் துய்மை யாள
னிலைகாய் கனிமூல மருந்தித்த னிச்சை யாலே
பலநாட் டிரிந்தா னனபாரணம் பண்ண வேண்டி. (ரு)

மற்றோர் மனைசென்று கேட்டிண்ண மனம்பொ ருந்தான்
பற்றா யழைப்பா ரவரில்லிலு முண்டி பாரா
னுற்றா ருயிர்கட் குபகார மிலாத தாக
நற்றூபத் தெண்ணினன் சிந்தையி னாடிச் சென்று. (கூ)

கதிர்கொய்தே வறிதாம் பணைப்பாரிற் கதிர்மு திரந்தே
யுதிருநெல் லெடான்பல பறவைக்கிஃ துண்டி யென்றே
யெதிருநீர் விடாத் * தோரையிற் பலனிலென் றுன்னிச்
சதிரி னோம்பேர்த் தொவ்வொரு நெல்லதாத் தாவெடுத்து. (எ)

கைநோவ முகத்தினில் வேர்வெழக் காந்தி வாடி
மெய்சோர விருந்தரி திற்கவர் வெண்ணெ லீட்டி
மொய்ணர் சடையா னமுதாக்கிய மூரல் பாகஞ்
செய்தா னதிதிக் கொருபங்கு செலுத்தி யாங்கு.

(அ)

தன்பங்கு பிரித்த புழுக்க லுண்ணச் சமைத்தே
மின்பங்குடை யெந்தையைச் சிந்தையின் மீதி ருத்தித்
துன்பம் கெடுத்தா னெனத்தாளிணை சென்னி சூடி
யின்பங்கொ டிருந்தனன் மானத பூசை யின்கண்.

(க)

அந்நேர ஹார்விஞ் சையனந்தர மார்க்க மாகத்
தன்னே ரிலாத முனிதன்னிடைச் சார்ந்து பார்த்தான்
மூன்னே யுணவு மிவன்மூடிய கண்ணு மாய
தென்னே யிதுகாண் குதுமென்றுத னெஞ்சி னெண்ணி.

(க0)

தூயர்க்கு மூன்று புவனத்தன யாவந் தோன்றம்
தியர்க்குத் தத்தம் கருமந் தெரியாமை திண்ண
மாயிற் செயலாழ் வினைச்சித்திர ரூப னுங்கோர்
மாயக் கிளியாகி நிசாகரன் மாட்ட ணைந்து.

(க1)

விசைகொண்டு பறக்கு நொடிக்குள் விரைந்து மீளுந்
திசையெங்கணுஞ் சூழு மருந்தவன் செய்கை யெண்ணு
கசையினிற் றுனறி யுஞ்சில வார்த்தை நல்கு
மிசையும் பசியாற் கவளத்தை யினிது நோக்கும்.

(க2)

மேலாயவ னுண்ண விரும்பிய போன கத்தைக்
காலாற் கிளறித் திகழ்மூக்கினுற் கட்டி ழித்து
வாலாற் சிறகாற் கொடுமணன் மண்க டீவிக்
கோலா கலஞ்செய் ததுபின்வருங் கோளெ னுது.

(க3)

காற்றான் மழையான் மழையூடு கலந்தி டிக்கு
மேற்ற லசைவெள் ளளவேனு மிலாது வெள்ளை
கீற்றான் றிருப்பூ சையிற்பற்றொடு நின்ற நெஞ்சந்
தோற்ற மதியஞ் சுகமென்செய்துஞ் சோர்வ துண்டோ.

(க4)

அரிதாழ் தியானமா வாகன மாச னம்பின்
றருபாத்திய வர்க்கிய வாசம னஞ்செய் தானம்
வருமவத்திர கந்தபுட் பந்தூபம் வாய்த்த தீபந்
தீருநெய்வே தனம்பிர தெக்கினந் தெண்ட னென்றே.

(க5)

இயலமுப சார மீரெட்டு மிணக்க நெஞ்சின்
முயலுஞ் சிவபூசை வழாது முடிந்த பின்னர்ச்
செயலுண் பதெனத் கருதித்தவச் செல்வன் பார்த்தா
னயுச்சிந்த மணுண்ட வனந்தனை யஞ்சு கத்தை. (௧௬)

ஈதேதென ஞான திருட்டியி னெண்ணிக் கண்டு
தாதேறிய கொன்றையன் செஞ்சடைத் தையல் பாக
மாதேவ பூசை முடித்தேத்திமற் றுண்ப தற்குத்
தீதே புரிந்தா யடவிஞ்சைய சித்ர ரூபா. (௧௭)

பன்னுள் வருந்திக் கொணர்ந்திட்டிய பாளி தத்தை
கன்னாவி லின்பம் பெறநானருந் தாத வண்ண
மின்னுசெய்த விஞ்சைய நீகிளியென்ன வெய்யா
கின்னுள் வரைக்குந் திரியென்ன நிகழ்த்தி னானே. (௧௮)

மூட்டப் படரும் கனலென்ன முனிந்து மேலோன்
கோட்டத் தொடுசொன் மொழியாலவண் மேன்மை குன்றிச்
சேட்டைத் தனத்தா லவமாகிய சித்ர ரூபன்
காட்டிற் கிளியாத் திரிந்தானெடுங் கால மெல்லாம். (௧௯)

மேலோர் பசித்தண் பதற்கேதம் விளைத்த பேரும்
காலாறி யானீ ருணும்போது கலைத்த பேரும்
மாலா லினங்குஞ் சமயத்திடர் வைத்த பேரும்
வேலா வலயத் துழன்றேநர கத்தில் வீழ்வார். (௨௦)

இரைதேர்வது மில்லை யிருப்பிட மென்ப தில்லை
தெரிவான் சிறைக்கிள் னைகடம்மொடுஞ் சேர்வ தில்லை
தரியா மனதாத் தனியேயெங்குஞ் சஞ்ச ரித்துத்
திரிவா னவன்றத் தையதாகிய சித்ர ரூபன். (௨௧)

வானந் தடவும் பெரும் பூதர வாய்ப்பறந்துங்
கானஞ் சிறுதா றுகள்பற்பல கண்டு கண்டுந்
தேனுந்து வாச மலர்ச்சோலைகள் சேர்ந்து சேர்ந்து
மீனின் கொடியான் நிறுநாட்டினின் மேய தன்றே. (௨௨)

டு வ று.

ஆயிர வருட மிவ்வா றலைந்தகந் தருவக் கிள்ளை
மாயிரு ஞாலத் திற்கோர் மணியெனுஞ் சுழிய றன்னின்
மீயுயர் கோயின் முன்னும் புண்ணிய விருக்கக் கோட்டிற்
ஐயினு மினியா னைப்பார்த் திருந்தது தனிமை நீங்கி. (௨௩)

முன்னாததன் பிறப்புஞ் செய்த வகந்தைபு முனிவன் மன்னான்
மன்னிய படிவங் கிள்ளை யாயதுங் கடல்கூழ் வைப்பி
விண்ணஹம் றலைந்த வாறுங் கரதலா மலக மென்னத்
தன்னகத் தறிந்து கொண்டான் மலவிசே டத்தின் பாங்கால். (௨௪)

இனிமறு புகலு மில்லை யிவிடம்விட் டேகொ னுது
பனிமதிக் கண்ணி யானே புரப்பனென் றுள்ளம் பற்றிப்
புனிதனாற் கோயி றன்னை வலங்கொளும் போது மேற்கிற்
மனிததற் கண்ண னுங்கோர் சைவவே டத்த னாகி. (௨௫)

மாவடி யதனி னின்றான் வருமொரு கிளியைக் கண்டா
னாவலீர் செங்கை காட்டி வருகவென் றழைத்த லோமிந்
தாவிலா துடனே வந்து சரணடைந் திறைஞ்ச நோக்கித்
தேவர்கோன் கருணை கூர்ந்து திருவுளத் திரக்கங் கொண்டு. (௨௬)

ஞானமா மடுவிற் றெண்ணீர் கையினி லள்ளி நாதன்
மோனமந் திரத்தைச் சொல்லி முகந்தனி லிறைத்த லோமிக்
கானவன் கிள்ளை வேடங் கரந்துகந் தருவ னாகி
வேனில்வேள் வெட்க நின்றான் மறைந்தனன் விடையின் பாகன். (௨௭)

தன்னுருக் கண்டான் காணன் மனக்குருக் காட்டி னானே
மின்னுருக் கொண்டு காட்டி மறைந்ததோ வென்ன வீரன்
பொன்னுருக் கொண்ட கோயில் வாய்தலின் புறத்துப் போந்து
மன்னுருக் கங்கொண் டேத்தி வழுத்தினான் சுழியல் வாழ்வை. (௨௮)

வேறு.

பங்கயக் கண்ணனய னறியாப் பரஞ்சுடரை
வெங்கயத்தோல் போர்த்த திருமேனி நாயகனைக்
கங்கையைச் சூழதனை யின்றுகண்டு கொண்டனனென்
றங்கை புடைத்திசையான் மகிழ்ந்தாடிப் பாடினனே. (௨௯)

எண்ணிய வெண்ணமெலா நமதெண்ணத் தின்படியே
கண்ணுமொரு கா ல நடுங்காதே நன்னெஞ்சே
விண்ணவர் விண்ணவனைத் திருமேனி நாயகனைக்
கண்ணுதல்வாழ் வைச்சுழிய மறிம்கண்டு கொண்டேனே. (௩௦)

வெய்ய பிறப்பதனான் மிகவே தடுமாறி
நைய லினித்துயரான் மனமே நடுங்காதே
மெய்யனைத் தென்சுழியற் திருமேனி நாயகனைக்
கையல ரிட்டிழைஞ்சித் தொழக்கண்டு கொண்டேனே. (௩௧)

திருத்துவா ரில்லாமற் செயலேது மில்லாமல்
வருத்தமுடன் மனித்த மனமே மயங்காதே
விரித்த சடையானைத் திருமேனி நாயகனைக்
கருத்துட் னேசுழிய மனிற்கண்டு கொண்டேனே. (௩௨)

ஏதமுடன் பலநாட் டவித்தெய்த் திடைந்தோமே
யாதர வில்லையென மனமே யழுங்காதே
வேதனை நாரணனைத் திருமேனி நாயகனைக்
காதலுடன் சுழிய மனிற்கண்டு கொண்டேனே. (௩௩)

மாநிலமும் விசும்புந் திருமாலு நான்முகனு
மேனமு மன்னமுமா யின்னு மறியார்கள்
வேனின் மதனையடுந் திருமேனி நாயகனைக்
கானந் திகழ்சுழிய மனிற்கண்டு கொண்டேனே. (௩௪)

ஆவ தறியாம லவமே கிளியாகிப்
பாவ மிழைத்தோமே மனமே பதறாதே
தேவர் பெருமானைத் திருமேனி நாயகனைக்
காவ லருஞ்சுழிய மனிற்கண்டு கொண்டேனே. (௩௫)

ஆண்டு தொழும்புகொள்வா னமதல்ல லேத்தவிர்ப்பான்
வேண்டும் வரந்தருவான் மனமே மெலியாதே
பூண்ட பணியானைத் திருமேனிப் புண்ணியனைக்
காண்டச் சடையானை யின்றுகண்டு கொண்டேனே. (௩௬)

என்று புகழ்ந்தவுட் னெழிலார் பிறைச்சடையார்
வென்றி மழுப்படையார் திருமேனி நாயகனு
ரன்றவனுக் கருள வுற்றதந்த ரத்திழிந்து
பொன்றிசூழ் கிரிபோ லொருபுட்ப கந்தானே. (௩௭)

தேறின சிந்தையினுன் திருமேனி நாயகனைக்
கூறி யடிபணிந்து விடைகொண்டு புட்பகத்தி
லேறி மகிழ்வுடனே யிமையோர்கள் கொண்டாட
வீறுள தன்பதியிற் சென்றுவீற் திருந்தானே. (௩௮)

கற்றைச் சடையானைக் கலியாண சுந்தரனை
வெற்றிப் படையானைத் திருமேனி நாயகனை
யுற்ற விடையானே யுடையானே யெட்டுலிங்கஞ்
சுற்றி யிருக்குமென்றே மறைச்சூதன் சொன்னானே. (௩௯)

சித்திரரூபன் சாபந்தீர்ந்த சருக்கம் முற்றிற்று.

அட்டலிங்கச்சருக்கம்.

செப்பச் செளனகனுந் தவத்தாய் திருச்சுழிய
லப்புக் சடையானைச் சுற்றியட்ட லிங்கமவை
மெய்ப்புற் திருப்பதெலாம் வகையா விளம்புகெனத்
தப்பற்ற கேள்வியினும் புகல்வான் தனிச்சூதன். (க)

வேறு.

அருக ரேவிய பாம்பன்று செழியன்கை யம்பின ஹயிர்மாண்டு
பெரிய மாமலை யாயபோ தன்னதின் வானுதி பெயர்ந்தோடிப்
பரிதி நாட்டினின் வீழ்த்தொரு குன்றெனத் திகழ்த்திரும் பண்பாலே
யரசர் கோமகன் காண்குறும் விருப்பினும் சுழியலி லடைந்தானே. ()

மருவு சூலதீர்த் தம்படிந் தாடிவெண் ணீறெழில் வரச்சாத்தித்
தரும தாவரம் வலங்கொளச் சூழ்த்தரன் சந்திதி தனில்வீழ்து
பரவி நாயினென் றனைப்புரந் தருளென விடைகொடு பார்வேந்தன்
கருணை யாற்சென்று பன்னகப் பொருப்பினைக் கண்ணுறக் கண்டானே.

சுற்றி யெங்கனும் பார்த்தனன் சிவனுக்குச் சுதலமித் தலமென்றே
கொற்ற வன்றிருச் சினகர மமைத்தனன் சூவட்டினை வெளியாக்குப்
பற்று டன்னொரு சிவலிங்கந் தாபித்தான் பணிந்துபூ சைகளாற்றி
யுற்ற பேர்வெள்ளி யம்பல நாதனென் றுரைத்தனன் தமிழ்மாதன். ()

காத னுர்திருச் சுழியலிற் பரமனார் நம்பனா ரந்நாளிற்
கோத மன்றனக் கிரங்கியே திருமணக் கோலங்காட் டியவாற்றாற்
பூத லத்தனொர் வியப்புற வுபயமா நதிரடு வதிற்போந்து
காத லாலொரு சிவலிங்கந் தாபித்தான் கவுண்டிய முனிதானே. (ரு)

தன்பெ ருந்துயர் தீர்தரச் சுழியலிற் தற்பரா பரமூர்த்தி
யின்ப மாகிய திருமுணக் கோலத்தைக் காட்டிய விபல்பெண்ணித்
துன்ப மேயிலாக் கோதம னருச்சனை தோத்திரம் பலசெய்தா
னன்பி னுற்கலி யாணசுந் தரனென நாமமு மமைத்தானால். (சு)

கந்த மந்தனச் சாரலி லிருந்தவக் காலவர் முன்னுளி
லெந்தை யார்திருச்சுழியலி னெல்லையின் வடதிசை தனிலெய்திச்
சிந்தை யாற்சிவ பூசனை புரியவோர் சிவலிங்கந் தாபித்துப்
புந்தி யாலருச் சனைசெய்தான் காலவ லிங்கமென் றிசைபோற்றி. (௭)

சலதி பொங்குநாட் டவித்தற மயங்கிய கௌரியன் மனக்கீர்க்க்
கலைம திச்சடை யானெய்திப் பிரம்பினும் கடல்சுழித் ததினின்ற
நிலையி லன்றொரு சிவலிங்கந் தாபித்துத் தன்பெயர் நிலைநிற்கத் [மே.
தொலைவின் மெய்ப்புகழ்ப் புரவல னருச்சித்தான் சோமசே கரனென்

ஆம தேவழி படுவது சிவனுக்கென் றறிபவ னலர்கூல்லைத்
தாம தேவனும் பிரமதே வனுமறி யாச்சுடர் தனைப்போற்றும்
வாம தேவனென் றொருதவ முனிவர னவன்பணி வழுவா தான்
மேம தேவள ரினமொழித் தண்ணளிக் கண்ணுவ னெனுஞ்சீடன். (௯)

குரவன் மாடணைத் திருசர ணிஹைஞ்சிரின் றழகன்கூ றுவகேட்டி.
விரவு மெய்த்தவம் புரிவது கருதியென் னுளத்தினில் விருப்புற்றேன்
பரம னேயெளி யனுக்குரின் கருணையாற் பணித்தருள் விடையென்னக்
கரக மாதவ னாகிய தேசிகன் கண்ணுவர் தமைநோக்கி. (௧௦)

சுமதி யாலெனை வினவினை நன்றுநன் றென்றியாஞ் சொலக்கேட்டி.
யமல னாராள் பெறத்தவ முயலுதற் கருத்தியுள் டாமாகிற்
றமர வாரிதி சூழ்பெரும் புவியினிற் றமிழ்வலஞ் செறிநாட்டிற்
கமல வாவிசூழ் திருச்சுழி யென்னுமர் கண்ணுதல் பிரியாவூர். (௧௧)

எண்ணில் காலமுங் கயிலையெம் பரமனா ரிடைவிடா துறைமூதூர்
புண்ணி யங்கடா வரவடி வாய்நின்று போற்றியே வளர்மூதூர்
நண்ணு கோதமன் முதலியோர் தவஞ்செய்து வரம்பெறு நன்மூதூ
ரண்ண லார்திருச் சுழியலங் கேகென விடையளித் தனனாசான். (௧௨)

அழகன் பங்கய வடிகளி லிஹைஞ்சிரின் றன்புடன் விடைகொண்டே
பழகொ ணுடிகள் கோடுகொள் பருப்பதம் பதிகதி பலபோக்கிப்
பொழுகொண் மேனியன் பூங்கொன்றை வேணியன் பூமிநா யகன்மே
கழுகொண் மாநகர் முத்திமா நகரத்திற் கண்ணுவன் சென்றானால். [வுங்

சென்று குலதீர்த் தப்புன லாடிமெய் திகழ்வெண் பொழிபூசி
நின்ற புண்ணிய விருக்கத்தை வலங்கொண்டு நிமலன தடிபோற்றி
யின்று நற்றவம் புரிவதற் கெவ்வன மிடமெனக் குணபாற்போ
யன்றி ருந்தனன் கண்ணுவ னிருஞரோ சத்தள வதனின்கண். (௧௩)

இருந்து தன்பெய ராலொரு சிவலிங்க மியற்றியாக் கொருதீர்த்தம்
பொருந்த நேமித்துப் பூமிநா யகனெனப் பாவித்துப் பூசித்து
வருந்தி மெய்த்தவம் புரிந்தனன் கடவுளான் டொருசத மகிழ்வாகக்
கரந்தை வேணிய னருடரக் கீதிபெற்றான் கண்ணுவ முனிதானே. ()

ஏந்து பூங்கணைக் கருப்புவிண் மதிக்குடைத் தென்றலந் தேரேறிப்
பாந்த னேந்திய பூதல மெங்கணும் பவனியி லுலாமாரன்
போந்த.என்றிறுச் சுழியலின் புறத்திலப் புரத்தினி னனிவாழு
மாந்தர் யாவரு மவன்விழிப் பார்வைக்கு வானுளோ ரெனக்கண்ணி. (1)

மன்னு மித்தல மகிமையின் விசேடமும் மாநிலத் திலையென்றே
செந்நி றச்சடை யானுறை தானத்தின் றெக்கணைக் குணக்காகக்
கன்னல் வில்லுடைக் காமனோர் சிவலிங்க மமைத்தனன் கருத்தாக
விந்நி லத்துளோர் புகழ்ந்துகா மீச்சர மெனப்பணி குவராமால். (௧௭)

ஆதி நரனொரு நிசாசர னவன்கிரு தாந்தக னெனும்பேரான்
பூத லீந்தனி லுசாவினான் றுனொரு சிவலிங்கம் புதிதாக்க
நீதி யாமிட மெவ்விட மெனச்சென்று நெடுநா னிகரில்லான்
*கோதில் கோபிதார் வனங்கண்டா னுமிஃ தாமெனக் குறித்தானால். (1)

ஈச னூர்நறும் புன்னைநன் னீழலா ரெந்தையா ரெந்நானும்
வாச மாவமர் தானத்தின் றெற்கதாங் கோபிதார் வனந்தன்னிற்
பூசை யாற்றுவா னொருசிவ லிங்கமன் றமைத்தனன் புலியுள்ளோர்
மாசி லாக்கிரு தாந்தகேச் சுரமெனப் புகழ்ந்தன ரிசைவாழ்த்தி. (௧௯)

ஞாலந் தோன்றிய நாணையி லவரவார் நாடுகள் குறிக்கின்ற
காலந் தோன்றிய கதிரவன் பரிதிநன் னுடெனு மிடங்கண்டு
பாலந் தோன்றிய விழிச்சிவ லிங்கமும் தாபித்தான் பணிந்தேத்திச்
சீலந் தோன்றிய நாமமுஞ் சாற்றினான் றினகரேச் சுரமென்றே. (௨0)

இன்ன தாகிய தாபித லிங்கமோ ரெட்டுஞ்சூழ் தரநாப்பட்
புன்னை நீழலி லிருக்கின்றான் சுழியலான் புராதனச் சுடராகிப்
பன்ன கக்கிரி யாதியாத் தெக்கிண பச்சுமத் திசைமட்டுஞ்
சொன்ன காரண விலிங்கங்க டொழுமவர் பிறவியிற் சுழலாரே. (௨௧)

வேறு.

சிவலிங்கத் தொகையோ ரெட்டுஞ் செப்பின னோரெண் டுர்த்த
நவையிலந் மகிமை சொல்வன் கேண்மின்க ளென்ன நன்மைச்
சவுனகன் முதலா ளுள்ளோர் மகிழ்ந்தருத் தவத்தின் மிக்கோ
புவகையாப் புகறி யென்னக் கூறுவா னுண்மைச் சூதன். (௨௨)

அட்டலிங்கச்சருக்கம் முற்றிற்று.

அ ட ட தீ ர் த் த ச் ச ரு க் க ம்.

இம்மீயுமால் வரையிற் றேன்றி யுலகமீ ரேழு மீன்ற
வுமையவள் விரும்ப வேண்டி யுமாபதி யளித்த தீர்த்தந்
தமதுகைச் சூலத் தாலே கண்டதாம் சாற்று நாம
மமலமாஞ் சூல தீர்த்தஞ் சிவகங்கை யென்று மாமே. (க)

சூலதீர்த் தத்திற் றெண்ணீர் படிந்துவான் றொடநின் றேங்கிச்
சாலநன் னீழ லாகூந் தருமதா வரத்தைச் சூழ்ந்து
வாலவெண் பிறைக்கோ டூர வரதனைப் பணிவா ரிந்தத்
தாலத்தின் மீண்டு வாரார் பிறப்பெனுஞ் சலமும் தீர்த்து. (உ)

ஏமநேத் திரத்தான் செங்கை திண்டவுள் ளிடைந்தித் தோடம்
போமது கருகிச் செல்வப் பெருவய லூரிற் போந்து
தாமதி யாதோர் தீர்த்தம் விதித்துத்தம் பரணை யன்று
பூயிபூ சித்தா ளந்தக் கூவமே பூமி தீர்த்தம். (ங)

புனிதமாய் விளங்குந் தெய்வப் பூமிதீர்த் தத்தி லாடிப்
பனிமதிச் சடைப்பூ மீசன் பதம்பணிந் திறைஞ்சி னோர்க
ளினியவாஞ் செல்வம் பெற்றே யிகத்தினில் வாழ்வார் பின்னுஞ்
சினமுறு கூற்றை வென்று சிவபதத் திருப்பர் தாமே. (ச)

உததிபொம் கிபகா லத்தி லுமாபதி வழிதிக் காக
முதநகர் முழுதும் பேர்த்துச் சூலத்தின் முனையி லேந்து
மதிசயம் கண்டு போற்ற வந்தன னாக்கோர் தீர்த்தஞ்
சதர்முகன் விதித்தா னந்தத் தண்மடுப் பிரம தீர்த்தம். (ரு)

பிரமதீர்த் தத்தைத் தெய்வப் பிரயாகை யாமி தென்னப்
பரமர்முன் னுரைத்த துண்டே யன்னதிற் படிவோ ரெல்லுந்
தரணியிற் செல்வந் துய்த்துச் சமன்வசத் தகப்ப டாமற்
நிரமுடன் பிரம கற்பஞ் சத்திய லோகஞ் சேர்வார். (கூ)

வீங்கொலிப் புணரி பொங்கு நாளின்மீ னவற்கா யீச
னோங்கியே பெருகு நீத்த மொழித்திடச் சுழித்து டின்ற
பூங்கழற் சுவட்டிற் றென்னன் சிவலிங்க மமைத்தான் போற்ற
வாங்கொரு தீர்த்தம் கண்டா னதுகிரி நயன தீர்த்தம். (எ)

அத்திரியன் தீர்த்தம் படிந்தகை தவன மைத்துப்
பத்திரா லிமஞ்சுஞ் சோம சந்தரம் பணிவோர் யார்க்குஞ்
சித்தத்தினினைந்த யாவு மெளிதினில் வந்து சேரும்
புத்திரர் முதல வாய செல்வமும் பொருந்து வாரே.

(௮)

தில்லையா னருளி னாலே திருநடங் காண்பா னெண்ணி
மல்லலம் பழனஞ் சூழ முத்திமா நகரில் வந்து
பல்லவச் சூதப் பாங்கர்க் கோதம முனிவன் பண்டு
கல்லதோர் தீர்த்தங் கண்டா னதன்பெயர் ஞான வாவி.

(௯)

ஞானவா வியின் மூழ்கி நா தனைப் பணிந்தோர்க் கெல்லா
மூனமாம் பிணியுந் தீரும் பழவினை யொழிந்துநீங்கு
மாநிலத் தெவர்க ளேது விரும்பினும் வந்து வாய்க்கு
மானதோர் பிடிவித் துன்ப மென்பதே யில்லை யம்மா.

(௧௦)

கருங்கட னடுவட் டோன்றுங் கந்தமா தனத்தை நீங்கி
யிருங்கலை முனிவ னான காலவன் சுழிய லெய்தி
மருங்கினுத் தரத்தோர் தீர்த்த மியற்றி மாதவங்கள் செய்தான்
கருங்கய லோடை தானே காலவ தீர்த்த மாகும்.

(௧௧)

பெருகுகா லவதீர்த் தத்திற் படிந்துபிஞ் ஞகளைப் போற்றிக்
கரைதனி லிருந்து பண்டைப் பிதிர்க்கட னாற்று வர்க்குச்
சரபுலிற் கங்கை யாற்றிற் மருபிர யாகை தன்னின்
மருவியே செய்ய வாய்க்கும் பலனெலாம் வழங்கு மென்றே.

(௧௨)

குருவரு ளதனாற் சீடக் கண்ணுவர் விடைகொண் டெய்தித்
திருவளர் சுழிய லெல்லைக் குணதிசை தன்னிற் சென்றே
யொருசில லிங்கந் தாபித் தருகொரு தீர்த்தங் கண்டார்
கருணையி னுரிய நாமங் கண்ணுவ தீர்த்த மாகும்.

(௧௩)

கண்ணுவ விருடி தொட்ட கண்ணுவ தீர்த்த மென்னும்
புண்ணிய மடுவிற் றேய்ந்து புனல்குடைந் தாடி னோர்கள்
விண்ணவ ராவ ரென்று விரைகம ழிதழித் தாமக்
கண்ணுத லுரைத்த துண்டு முனிக்கருள் செய்யுங் காலே.

(௧௪)

பாண்டவர் வனவா சத்திற் பயிலுநாட் பார்த்த னென்போ
னாண்டகை சுழியலீசன் சந்நிதிக் கருக தாகக்
காண்டபக் கோட்டி னாலே கல்லயோர் தீர்த்தங் கண்டான்
பூண்டதோர் நாமங் கோடி தீர்த்தமப் புனிதக் கூவல்.

(௧௫)

கீழிய புகழி ராமன் வினேகெட நின்று தன்விற்
கோடியாற் கீறிக் கண்டா னதுதனுக் கோடி யாகு
காடிய சுழிய றன்னி னரநரா யணன்மன் கைவிற்
கோடியாற் கீண்ட வாற்றா லதன்பெயர் கோடி தீர்த்தம். (௧௬)

உமைக்கர னளித்த சூல தீர்த்தந்தொட் பிண்மைப் பார்த்த
னமைத்தோர் கோடி தீர்த்தம் வரைக்குமே யட்ட தீர்த்தஞ்
சுமைப்பிறப் பொழிக்க வேண்டிற் றெல்லைவீ டடைய வேண்டி
விமைப்பிலா திருக்க வேண்டி லெவர்களும் பழக மாதோ. (௧௭)

பதிகளிற் சுழியன் மூனார்க் கொப்புறு பதிவே றில்லை
கதிகளிற் கடவுட் பாவ கரிக்கிணை ஞாலத் தில்லை
கதிர்மணி யிலிங்கம் பூமி யிலிங்கம்போற் கண்ட தில்லை
மதிமுகத் துணைமா லைக்கு நிகரில்லை வழுவின் மாதோ. (௧௮)

இன்னநீ ரட்ட தீர்த்த மியம்பின மிருடி காளெம்
மூன்னவன் சுந்த ரற்கெம் முதல்வன்சீர்க் காணை யாகி
மூன்னமூந் தருளிக் காட்சி கொடுத்தருண் முதன்மைக் காதை
வின்னினிச் சொல்வன் கேட்பீ ரெனச்சூத னியம்பு வானால். (௧௯)

அட்டதீர்த்தச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆட திருவிருத்தம்-௩௬௧.

காளையார் காட்சிச் சருக்கம்.

உலகெலாம் புகழ் வென்று மோங்கிய கார ணத்தாற்
சூலவிய தன்னோங் கற்பேர் னவ்வெனத் தன்பல் கூறு
மலைபின மெலாங்கொள் பாக்கு வழங்குறு வன்மைத் தெம்மான்
கலைபுக முமையு டன்வாழ் கைலைமால் வரையா மன்றே. (௧)

அத்தகு வரைப்பின் மேன்மை யார்கொலோ வளக்கற் பாலார்
சுத்தமோ டறுமா னாதி யளவைகள் சார வொண்ணுச்
சுத்தமெய்ஞ் ஞான மேனிச் சொதியை யுருவிற் கோத்து
வைத்திருந் திருகண் கூடா ஆயிர்க்கெலாம் வழங்க லாலே. (௨)

அவ்வரை நடுவட் செம்பொ னுலய முளதா லாண்டைச்
செவ்வொளிப் படலைக் கென்று மூவமையாச் செப்ப வெம்மான்
முவ்வொளிச் கண்ணு ளொன்றாய் முயங்கியாற் கிகலி யொன்றை
யிவ்வுழி யிசைத்தல் சால்போ கண்ணோட்ட மெமக்கி ருக்க. (க)

செம்பொன லயநன் ளோர்மந் திரசிக்கா தனத்தின் மீதே
யம்பொன்மா மலய மீன்ற வருண்மக ளகில மீன்ற
வம்பையோர் பாகமேவ வகிலகா ரணரா மெங்க
ணம்பன ரகிலம் போற்ற நயந்துவீற் றிருப்ப ரன்றே. (ச)

இருபுக ஞீரவர் தாமு மின்னண மமர்வார் ஞால
மருவுமன் னுயிரகட் கெல்லாம் வளர்யோக போகக் கோல
முரைதரு வேகக் கோல முசிதமாம் போதெ லாங்கொண்
டருளினால் வினையாட் டெய்தி யன்பின்வாழ் வமர்நா ளோர்நாள். (ரு)

சுத்தமெய்ஞ் ஞான மேனிச் சோதியார் தமக்குந் தொல்லை
நித்தகல் யாணி யார்க்கு நிகழ்ந்தலீ லாவி நோத
மத்தியோர் வினையாட் டாலே வளரொளி நிலைக்கண் னாழிப்
பித்திய ததிற்தன் னீழல் பெப்புற நோக்கி னாரே. (க)

வாலிய வமரர்க் கெல்லா மப்பெயர் வழக்கம் காக்குங்
காலமோ வவர்தம் மாதர் கழுத்தினிற் செம்பொற் றுலி
தூலது தவமோ தன்றெஃ றனிமையை நீக்க தூக்குஞ்
சீலமோ வாடி நீழற் செல்வனார் நோக்க மன்றே. (எ)

நோக்கிய நோக்கி னுண்மை யார்கொலோ நோக்க வல்லார்
வாக்கினால் வகுக்க வல்லார் மனத்தினு னினைக்க வல்லார்
நோக்கிய வவரே யாண்டு நுணுகித்தா மவையா வாரே
மாக்கினர் வியப்பின் மூழ்கித் தம்மையு மறந்தா ரென்றால். (அ)

வேறு.

சுட்டினர் வில்லா வகண்டமாய் நிறைவாய்ச் சோதியாய்த் துக
ளிலா முதலா, பெட்டுறு தைல மெனக்கலந் தியைந்த வெம்பிரா னிரு
ளிரி யாழிக், கட்டுறு நிழலைக் கண்ணிறை யமுதாச் கண்டனன் களிக்
கடன் மூழ்கி, மட்டுறு முக்கண் பெற்றபே மெமக்கு வாய்த்ததின்
மெனமகிழ்ந் தனனால். (க)

அம்மைகண் புதைத்த ஞான்றினி லெவ்வா றந்தகா ரம்பரந் து
லக, மும்மையு மூழிற் றங்கன மொளியின் முழுப்பட லம்பரந் துலக

மும்மையு மூடமுக்கண விமையா முழுக்கலை கொண்டுநோக் குதலு,
மெம்மையா ருயிருங் கண்டிறத் தியங்க லின்றியாக் காங்கியைத் தன
வால். (௧௦)

இருளினி னநாதி மூழ்கிமிக் குறங்கு முயிர்க்கதி பெம்பிரா னோக்
கி, யுருவுட லாதி யளித்திடச் சகலத் துற்றன ரொளிரனி காட்ட, வெ
ருவின ரதனும் சுத்தராம் பருவ மாகென நடுநிலை விட்டா, னிருளையு
மாற்ற ரொளியையு மாற்ற ரிவர்க்குமற் தென்செய்மோ விறையே.()

அமரர்க ளெல்லா மந்தஞான் நிருளி லாழ்ந்தன மின்முமற் றொ
ளியின், மமநிலைப் படலங் கண்பொறி தட்டத் தரிக்ககில் லோமிமை
யாத, கமதுபெற் றோமென் கடவமென் றுள்ளங் கலங்கினர் கண்ணு
தற் பிராணர், தமதுள மிரங்கி முழுக்கலைப் பார்வை தணந்தவர்த்
தண்ணளி புரிந்து. (௧௨)

வேறு.

இந்தரா விசைந்த வேணி பெம்பிரான் ஞான நோக்காற்
கந்தரா தலங்கட் கெல்லாம் கண்ணிழ லதனை நோக்கி
யந்தராச் சரிய நல்கு மழகதி சயத்தி னாலே
சந்தரா வென்றான் ஞானஞ் சொரிந்திடு தூய வாயால். (௧௩)

ஒருமுறை பார்த்தல் போதா துள்ளநா னுள்ள மட்டிற்
திருவுரு வழகை நோக்கச் செறிந்தபே ராசை போலும்
வருகசுந் தரவென் றெம்மான் வாய்மலர்ந் தழைத்தா னென்றால்
விரிதரு மாசை யாரை விட்டது விளம்பி லம்மா. (௧௪)

செந்தமிழ் விளங்க வந்த திருவாச கச்சொன் முக்க
ணந்தணன் றனைப்பே ராசை வாரிய னெனுமப் பேர்வி
தந்துரைத் ததுமிப் பெற்றி தகுமது பவத்தாற் போலு
மந்ததன் னாசை தற்கில் லெனிலெவ னுயிர்க்காந் தன்பால். (௧௫)

சந்தரன் வந்தான் ஞான சோபனன் வந்தா னென்று
மந்தரர் நரர்பா தாலர்க் காணிப்பொன் மகிபன் வந்தான்
இந்தையில் வினைக் டிர்க்குந் தீர்த்தன்வந் தானென் றெங்குஞ்
சந்தபல் லியங்க ளார்ப்பச் சாரதர் யாரும் போற்ற. (௧௬)

கரியதூ ணரக்கன் மோதத் தோன்றுகான் முனையு நாபிக்
குரியகான் முனையு முன்னு மும்பர்கள் வாழ்த்த ஞானத்
தூரியமா கணங்கொண் டாடச் சந்தரன் வந்தா னென்ப
விரிசடை யாளந் காடி விளங்கிழை குமர னாக. (௧௭)

ஐயநின் னீழகை யின்னே காணுமா தரவா லுள்ள
நையுமென் செய்கோ வென்று நாயகி நகைத்து வேண்டத்
தையனின் கருத்து ணர்ந்தும் பார்க்கநஞ் சாயை யென்று
துய்யர்சுந் தரவென் றோதத் தோன்றினன் றுய்ய நென்ப. (௧௮)

வணங்கின னம்மை யப்பர் மலரடி வீழ்தா னையன்
மணங்கமழ் மலர்க்கை துக்கி யெடுத்தமார் புறவ ணைத்துக்
கணங்களுக் கதிப னாகிக் கைலையிற் பிரியா தென்று
மிணங்கினந் தனிமைநீக்கி யின்புறீஇ வாழ்க வென்றான். (௧௯)

பிரமத கணங்க ளெல்லாம் பிம்பமெய்ப் பிரதி பிம்பப்
பெருயித வபேதச் சீராத் பிறையணி நிமல வாழ்வை
வரதசுந் தரனா தம்மை மயங்குந் ரைய முற்றார்
திரிபைய மொரீஇ மகிழ்தார் தெளிந்துமா தேவி தன்னால். (௨௦)

சுந்தரன் றன்னை ஞானத் தொல்பரஞ் சுடரை வேறு
தந்துணர் மார்க்க ஞானத் தையல்வாழ் பாக மென்றே
நந்தலில் கலைக ளெல்லா நாயக னுமஞ் சோம
சுந்தர னென்று சோப பதத்தினுற் சொற்ற வன்றே. (௨௧)

தனிமொழி யபிதா னஞ்சுந் தரனெனத் தாமே யுள்ளக்
கனிவினெம் பிரான ளித்த காரணங் கண்ட கண்ட
மனுமுயிர்க் கருள வேறு மாறுமா ருய கோலந்
தனையுறு மியலு மாறுந் தனக்கது தகாதென் றுங்கொல். (௨௨)

விறகுறு தலையும் யாழ்கொள் விருத்தக் கூனுடலும் வெண்பிட்
நிறைகருந் துணிமண் ணெட்ட கோலமும் பிரம்பு விற்கற்
பொறையுடற் றழும்பு மாகை புரிந்து கொஃ டமக்கே னென்றே
நிறைகொள்சுந் தரப்பே ரண்ணல் பெறநிறுத் திட்டார் நித்தர். (௨௩)

சுந்திரி மென்பு நீறுஞ் சேறுமா டரவுஞ் செற்ற
தந்திவல் லியத்தின் றோலுந் தணந்துகொஃ மரித்தோ தன்றெல்
சுந்தர ஞானுனந்த சுத்தசிற் சாயை தன்னைச்
சுந்தர புமானு நம்பர் தோற்றினார் துய்ய நோக்கால். (௨௪)

இத்திறந் தோற்று நம்பி யெம்பிராந் காளாய் நித்தஞ்
சுத்தவெண் ணீற்றுத் தட்டிந் தாமலர் மாலை யுந்தன்
கைத்தலத் தேந்திச் சாத்துங் கைங்கரி யந்த வாதாந்
சூய்த்தன ரம்மை யப்பர்க் குவப்பினு லீநா ளொழ்நாள். (௨௫)

வேறு.

உம்பர்கண்மெய்ச் சிவமொருவித் தம்வரியா லொருகா
 ஓற்றபசிக் கொடுமைபொரு ருயரமிர்தம் வேண்டிப்
 பம்பொலிப்பாற் கடல்கடைந்தார் பரணைமறப் பித்த
 பழவினையைக் கடைந்தெடுத்த படிவமழு விடந்தான்
 வம்பதவா யுதித்தெங்கு மிருள்வாரி யிறைத்து
 வான்புவியைக் கருக்கியெங்கும் வட்டமிட்டிப் பாக்கத்
 தம்பெரிய நிலைகுலைந்து தலைவிரிகோ லமதாய்த்
 தாள்பிடரை யிடறிடவோட் டந்தனர்க ளன்றே. (உசு)

புக்கிடமற் றெதுவென்று புலம்புகரோ நெர்க்குப்
 புக்கவிட மெலாம்விடமாய்ப் பொங்கிருளாய்ப் புகையாய
 கக்கொகிந் தியாகி நலிக்கவந்நள் ளிருளி
 னந்தாத வெளிவிளக்காய் ஞாலமெலாந் தாங்கி
 கக்கரிநுப் பிடமாகி வெள்ளொளிமன் கான்று
 நாயகமெய்க் கைலைமலை தாயகமாய்த் தோன்றத்
 தொக்கனர் த முளநெக்கு நெக்குருகித் தமது
 தோடநினைந் துணர்ச்சிவர வோலமிட்டா ரன்றே. (உ௯)

வானவர்க ளோலமலைத் தானமெங்கு மடைப்ப
 மன்னருமை பாகரஃ தென்னெனமா கணங்க
 ஊனர்களா யமரர்விடப் பானமதா யினரச்
 செய்தியென விரங்கியவர்க் குய்தியருள் செய்வான்
 றுனவனஞ் சுந்தரனை யானபுரி கெனப்பூ
 தரமலர்வா யிலில்வந்து கரமலரை நீட்ட
 ஞானமுனஞ் ஞானமென நடுங்கிவிட மொடுங்கி
 காவலதின் கனிபோற்கை மேவியதை யன்றே. (உ௮)

அங்கதைமெய்ச் சங்கரனார் தங்கரத்தே யளிப்ப
 வவர்மகிழ்ந்து தவமலர்ந்தாங் கண்ணன்முக நோக்கித்
 தங்கமலி யாலால சுந்தரனோ வென்று
 சொன்னுமம் வழங்கியும்பர் தன்னும விடர்தீர்த்
 தங்கனன ரமர்ந்தனரா லாகலசந் தரனா
 ரானர்க்குத் திருமாலே யமைத்துவரு பணியூர்
 திங்கண்மலி பொழிலதனிற் றங்குமலர் கொய்யச்
 சென்றனர்பொன் மந்தரவர் திருவருளி னாலே. (உ௯)

வேறு.

ஆயிடைக் கமலினி யறிந்தி தைப்பெயர்ச்
சேயிழைச் சேடியர் தினமு மண்ணேக்குத்
தாயநன் மலர்த்தொடை தொடுத்திச் சாத்தூர்
மேயின ரென்பநம் விகிர் த ராணையால்.

(௩௦)

நம்பியு மவர்தமை நயந்து நோக்கினன்
வம்பலர் குசத்தியர் தாமும் வாஞ்சையுட்
பம்பிட நோக்கினர் பாரும் வானமு
நம்பர்தம் பதமலர் நாடி நோக்கிட.

(௩௧)

நோக்கின ரவரவர் தம்மு னோக்கியே
தேக்கிய நீர்ச்சடைச் செம்மல் பாதமும்
பாக்கிய வதியுமை பதமு முன்னியே
மாக்கின ராசையை மடக்கிச் சென்றனர்.

(௩௨)

உயிர்தொறு மொளித்திடு கள்வர் தாமுயிர்
பயிர்நனி தழைத்திடும் பாக்கி யங்கொலோ
செயிர்தவிர் சுந்தரச் செம்மல் வாண்முக
மயிர்வற நோக்கியே யுருளன் மேயினார்.

(௩௩)

சுந்தர கந்தாத் தாம லர்க்குழற்
பந்துறு தனத்தியர் பாலு ளஞ்செல
வந்தனை நினக்குநா மகித லத்தினிற்
றந்தனன் தோற்றமத் தைய லார்களும்.

(௩௪)

கடலுடை வைப்பினிற் றோன்றிக் காழறக்
கடவரங் கவர்தமைக் கலந்து பின்னரி
கடமதில் வருகெனக் கவலை யுள்ளுறீஇக்
கடவரு மணியினைக் கண்பி ரிந்தென.

(௩௫)

ஐயநின் னருள்பொழி நோக்கி னாகிய
துய்யமா தவத்தினேன் றுன்பந் தோய்கிலா
மெய்யனென் றென்னையான் விதந்த பாவமோ
நொய்தினீ கைவிட தூக்கிற் நிவ்விடை.

(௩௬)

அம்மையு மப்பனு மரிய வொக்கலுஞ்
செம்மைமொள் போகமுந் திருவு நீயென
மெய்ம்மைநா னெண்ணிய விதத்தைச் சாமிநீ
யெம்மையு மறிந்ததே யென்செய் கியானென.

(௩௭)

தோன்றனீ யெமக்கொளி துறுகண் மாமணி
யேன்றன நின்வர விதற்குச் சான்றரோ
வான்றமா தவப்பல மவனி நண்ணிய
'பூன்றகம் மருளினிற் போத மாற்றினோம். (௩௮)

காமனூர் பொடிபடு கைலை வெற்பினிற்
காமமெங் னனமுறுங் கதித்த நம்மரு
ணாமரு பம்பல நயக்கு மங்கதிற்
காமமென் னாமருக் கதுவிற் றுன்னிடை. (௩௯)

அகிலமீ ததுலகந் தரனி யாகலி
னிகலிலிவ் வருள்வினை யாட்டிற் கேய்த்திடு
தகவின னீயெனச் சதர நம்மரு
டுகளினின் னுளத்திடைத் தோய்வித் தாமரோ. (௪௦)

காமனூர் சிறுவன்றன் கருட்பு வில்லினா
லேமல ருய்த்திட வெழுந்த காமச்செந்
திமதித் திடப்பெருந் தேவ ரொன்றுதந்
காமமுய்த் தவர்பலர் லலிந்து மாய்த்தனர். (௪௧)

தன்மகன் றீமைதன் பாற்ப லித்ததாற்
கன்மக னசுரன்கா தலிவி ருந்தையைப்
புன்மக தோடத்தாற் புக்கி லங்கைக்கோ
னின்மக ஷேப்பற்ற விடர்ப்பட் டானன்றே. (௪௨)

அடலவ னொடியினி லநங்க னுட்பொடி
படமுடித் ததுநந்தம் பார்வை யேயன்றோ
விடரொழி யந்தநம் மருளே யேன்றுளம்
புடைபடக் காமரு பத்திற் புக்கதேல். (௪௩)

வின்னினின் மண்ணினின் வேறு வைப்பினிற்
பண்ணவ ரிருடிகண் முனிவர் டாருளோ
ரெண்ணுறீ லெவர்கொலோ வெதிர்த்து தாக்குநர்
திண்ணமார் தீத்திர டிரணந் தாக்குமோ. (௪௪)

அரியல னயனல னமரர் கோனலன்
றுரியயோ கிகள்பிற ரல்லர் சூழ்த்திடிற்
றிரிபினம் மருட்சிருந் கார லீலையை
புரியவன் னுங்கிட வொருவ னீயன்றோ. (௪௫)

காய்த்துண் ஞானக்கட் கண்ணுற் றுண்கிலார்
மாயக்கள் ஞண்டிடு வரட்ப சுக்களா
யோய்வுற்று மரித்திடு மும்ப ரோவக
பாயத்த நம்மரு ளிலீலைப் பாத்திரர்.

(சக)

அருளுறு காமமு மருளின் காமமு
மிருவித யாயையா லேய்ந்த வேட்கையா
மருளுறு காமத்தா லுயிர்கண் மாய்ந்திடு
மருளுறு காமத்தா லகில முய்யுமால்.

(சஎ)

இவற்றினுள் வேற்றுமை பலவி யைந்திடுங்
கவற்றிய மாயைபைக் கடந்து கண்மனோ
பவற்றெற விழித்தநம் பான்மை காமமாய்த்
தவற்றொரீஇத் தராணிகிற் சார்த்த வந்ததால்.

(சஅ)

காரண மென்னென்றிற் காசி னித்தலை
யாரண மாகமம் வாழ வாண்மியிர்
சேரண விடமற்றைச் சிதடர் மார்க்கக்கண்
மாரண மெய்திட வலித்த வாய்மையே.

(சக)

கலியினி லுயிர்கண்மெய்க் கதியை மாறியே
நலியுமிவ் வர்த்தமா னத்தி னம்பிரீ
யொலியெழிற் றமிழ்நிலத் துதித்து நம்மருள்
பலிசைவ வைதிகம் பாலிப் பாயன்றே.

(ரு0)

நின்றனை யிணைபிரி யாத நேமத்தேம்
புன்றலைப் புவிநினைப் போக்கு வோமலோ
மன்றநா மேவந்துன் மனோர தங்களை
யொன்றொழி யாவகை யுறமு டித்தமால்.

(ருக)

மூர்த்தியுந் தீர்த்தமுந் தலமு முந்தியே
பூர்த்திசேர் தமிழ்நிலம் பொலியு மங்கதன்,
சீர்த்தியா ரளக்குநர் சேணு ளோர்களு
மார்த்திமுந் றிடவெனி னுண்டு நண்ணுவார்.

(ருஉ)

*சுந்தர விடங்கரீ தோற்றி யவ்விடைச்
செந்தமிழ்மூலையாஞ் சிறக்கச் சாத்துவாய்
சுந்தவெண் ணீற்றொளி தருவிப் பாய்நிலத்
தித்தமெய்த் தொண்டிரிந் தன்றென் றெண்ணலை.

(ருக)

பூமலர் மாலையோ புலர்ந்து வாடுறும்
பாமலர் மாலைவா டாத பான்மைத்தாம்
பூமலர் மாலைப்புண் ணியத்தி னாலன்றே
பாடலர் மாலைமெய்ப் பணிப வித்ததே.

(௫௪)

நம்முரு நீற்றினை நயக்க வேந்தலின்
விம்முறு முயிர்க்குறு விழும் தீர்த்திட
வம்மகீழ்ப் படாதஃ தேந்த லாமதே
மெய்ப்மைநாம் விரும்புபுண் ணியமெய் வித்தக.

(௫௫)

கலிமிகு கொடுமையா லுயிரைக் காய்வதா
லொலிதமிழ் வைப்பினி லெழுபத் தொன்றென
மலிபுகழ்த் தொண்டர்கள் வந்த வான்புகழ்
சொலியொரு தொகைநின்னும் றொகுப்ப வுன்னினும்.

(௫௬)

நின்னிடை நமக்குறு நிலைகொ ணண்பினை
மண்ணுல கறியநாம் வலிந்து நின்றனைத்
துன்னுநீ யாண்டுதோ முமையுங் கொண்டுசுற்
சின்னய லீலைகள் செயவிச் சித்தனம்.

(௫௭)

சென்றுழி யெலாநினைச் சென்று நிற்பம்பயாஞ்
சென்றுழி யெலாநிற்குச் சிறப்புண் டாகுமாற்
சென்றுழிச் சேரல னண்புஞ் சேர்தருஞ்
சென்றுழி நின்னைமா லயனுஞ் சேவிட்பர்.

(௫௮)

நின்றனான் மாநிலஞ் சிறந்து நேரிலா
மன்றலும் சவங்கொளிஇ வாழ்த்த வாழ்ந்துநங்
குன்றுயர் கைலையைக் குறுகுவா யென
வென்றனி நாயக னியம்ப வேந்தனான்.

(௫௯)

சேவடி யிறைஞ்சிவீழ்ந் திடத்தஞ் செங்கையா
லாவயி னெடுத்தமார் புறவ ணைத்தருட்
டாலில்வெண் ணீற்றினைச் சாத்தி னாரென்ப
மூவருந் தேடரு முதல்வ னானறே.

(௬௦)

உ வ று.

அன்றினுப் பிரிகன்றா கன்மிகத்தாம் குகித்தேடி யயற்க ணடிப்,
பின்றையைக் குறுகலெனும் பெற்றியருள் வினையாட்டைப் பேணி யுண்
ணல், குன்றானே யுரித்தானே மென்றும் ரசபாதக் குழைந்து சென்

னி, யொன்றாக வைத்தருளாம் பின்றது தென்றேத்தை யுளத்திற்
கொண்டார். (௬௧)

சாயையுரு வாய்ச்சுகள டிட்களமாஞ் சதாசிவமே யென்றீச் சால்
பான், மாயைகடந் தோர் துதிக்கும் வள்ளலா ரெழுந்தருள மனத்திற்
கொள்ள, லாயதெனி லவதரிக்க லாயதெனி னம்புயக்கா லருளிற்
நீண்ட, லாயதெனி லாயதிலாப் பாக்கியமென் றென்னாட்டிற் கவனி
மீதே. (௬௨)

பொன்னாட்டும் வடநாட்டும் புவிநாட்டு மாதரமாய்ப் பொலிந்து
கின்ற, கலினாட்டிங் கடனாட்டிங் காமர்மத்து நாட்டுமுயர் கைலை யென்
னப், பன்னாட்டும் பணிநாட்டும் பரவுசிவப் பணிநாட்டும் பான்மை
யாலே, தென்னாட்டு வேந்தர்வரத் தென்னாட்டின் செய்தவத்தைச்
செப்பற் பாற்றே. (௬௩)

தென்னாட்டிற் திருமுனைப்பா டிந்நாட்டிற் திருநாவ லூரிற் சேர்
வார், சின்னாட்ட மொரீஇச்சிவத்திற் சிந்நாட்டம் வைத்தசிவத் துவி
சர் சீர்சா, றென்னாட்ட மரபிலிசை ஞானியார் சடையர்தவத் தோ
ன்ற லாராய்ப், பொன்னாட்டும் மண்ணாடே புகழ்படைக்கத் தோன்றி
னார் புவன நாதர். (௬௪)

வேதவா கமம்லாழ விதிவாழ வெண்ணீறைந் தெழுத்து வெல்லச்
சாதநெறி யொடுங்கவுயர் போதநெறி தலையெடுக்கச் சமண்புத் தாதி
வாதநெறி புறங்கொடுக்க மன்னியசீர் நாவனகர் மன்னர் வந்த
காதையுல கெலாம்புகழ வருள்காட்ட வெவ்வுயிருங் களித்த வன்றே.

சுரர்நரர்வாழ்த் திடவந்த சுந்தரனார் வளர்ந்தினமைத் துணைவ ரோடு
மருவிவீ தியிற்சிறுதேர் வினையாட்டில் வந்துழியவ் வைப்பின் மன்னர்
நரசிங்க முனையரையர் கண்டுமகிழ்ந் தெடுத்திணைத்து நயந்து பெற்ற
சூரவரநு மதியாற்றம் மாண்மனையிற் கொடுபோந்துகுலாவிப்போற்ற.

வளர்ந்துவரு வார்தமக்குத் திருமணநாள் வரமரபின் வாய்த்த
கந்நி, இளர்த்துமர போர்வழுத்த நியமித்து மணப்பந்தர் கெழுமு கா
லை, யளந்தமா லும்மயனுங் காணரியா ராவணங்கொண் டடிமை பே
சித், தளர்ந்தவார்த் திகங்காட்டி வழக்குருசு பண்ணவெண்ணெய்
நல்லூர் சார்ந்து. (௬௫)

வெண்ணெய்நல்லூர்ப் பித்தர்பின்னே நம்பியொடு மணச்சபை
யோர் மேவிச் சூழ, வண்ணலா ரந்தணங்க ளவைமுன்னே வழக்கினில்
வென் றடிமை கொண்டு, நண்ணுறதும் மகங்காட்டு கென்னவிது

வென்னவருட் டுமையி னாதர், கண்ணினும் காண்பரியார் மறைத்தரு
ளத் தொடர்ந்தும்கி காணு ராகி. (௬௮)

திகைத்துநிற்பத் தேற்றுவார் தேற்றக்காற்றேற்றநர்யா ரதனும்
செவ்வே, யுகைத்தவிடை மேலுமைபா லுற்றவருட் காட்சிதந்தாக்
குண்மை தேற்றப், பகைப்புலத்தை வென்றருந் தொடர்வரியார் பழ
வுணர்வு முழுதும் பற்றித், தகைப்பில்பா மாநந்த வெள்ளத்திற் படிந்
தரனா ரருளின் சார்பால். (௬௯)

பித்தாவென் றெம்மானைப் பேசியவம் மொழிமுதலே முதலாப்
பேணிச், சித்தாந்த மறைப்பொருண்மெய்த் தமிழ்பாடிச் சிவனுறை
வைப் பெங்குஞ் சென்று, கொத்தார்நற் றெண்டர்தொழப் பாடிவரு
வாராநூர் குறுகிப் பான்மை, யொத்தாண்டே கமலினியார் பரவை
பென வற்றாரை யுவந்து கூடி. (௭௦)

அற்புதலீ லையின்மகிழ்வா ரரனருளாம் நிருத்தொண்டித் தொ
கையென் றுழந்த, சொற்பதிகம் பாடியடி யார்குலத்தைத் துலக்கி
விர்தத் தொல்லை ஞால, நற்பதத்தை யடையுமொற்றி மாநகரிற் சக்
கிலியை நம்பர் கூறுங், கற்பனையான் மணந்துசில நாளமர்ந்தா னூர்
கினைந்து கடிது மீண்டு. (௭௧)

பரவையார் பிணக்கொழிப்பான் றுதுவேண் டிடவாநூர்ப் பா
மர் பாதி, யிரவிலிரு நடைபரவை வாசனடந் தியைவிக்க வெம்பி தே
றிக், கரையிலரு ளானந்தக் கடல்படிந்தாக் கருட்கரைக்கோர் காட்
டாய்க் கண்ணாய், விரவுவார் சேரலனார் நண்பருளம் பலக்கூத்தர்
மேவு விக்க. (௭௨)

மலைநாட்டு வேந்தர்வரக் கலைநாட்டு வேந்தரெதிர் வந்தார் வாழ்
வு, சிலைநாட்டு வில்லார்த மருணுட்டிற் றென்றாசர் செம்மார் துன்
னந், தலைநாட்டு மன்பதனும் றலைநாட்டி நம்பிபதந் தாழ் நம்பி
கலைநாட்டு விற்கொடியார்க் கருணுட்டத் தொடுவணங்கிக் கரத்தாம்
றுக்கி. (௭௩)

ஓருயிருக் கீருடலென் றுயர்புலவர் நண்புரிமைக் குறுதி சொற்
று, ரோருயிருக் கோருடலே யெனநம்பி யுதியர்பிரான் றனையு்வந்தே,
மார்பிறுகத் தழுவிவன்பு பாராட்ட விருவர்சந்தி மீகோற்ச வத்தைப்,
பார்மட்டோ சுரர்மகிழ்ந்து பார்த்துமலர் மழையான்மண் போர்த்தித்
டரே. (௭௪)

ஆரூர் புரவலராப் புரவலரா ஞரரென வபேதச் செல்வச்
சீனூர்மேய்ப் பெருவாழ்விற் சேரமான் றேழர்கொடைச் சேர ரோடு
பாநூர்புந் துறைமணியை வீதிவிடக் கக்கோவைப் பரிந்து கண்கள்
வாநூரக் கும்பிட்டுப் பதிகமா லைகள்சாத்தி மகிழ்வித் தாரால்: (௭௫)

யோகமட வார்பரவை மாளிகையி லரசுரிமைக் குகந்த ராச
போகவிரூந் தமைத்தமகிழ் விக்கநாள் சிலவுறைந்தாம் குலக முய்ய
மாகநதி யார்திருப்புத் தூர்வணங்கி மதுரைநகர் வருவார் மாற
னோகைமொழி உதகேட்டு நகரலங்கா ரஞ்செய்வித் துவகை யுற்றான்.

தன்மகனைத் திருவேட்ட செழியர்பிரா னும்வேப்பந் தாரோன்
றாறு, முன்மனங்கொண் மணிவிளக்கா நாவலூர்ப் பெருந்தகையை
யுதிய ரோடு, மன்மகிமை பெறவெதிர்கொண் டெழுவிக்க வாநூர்
மகிழ்ந்து வாழ்ந்தாம், குன்மனைக்க ணத்திவைப்பார் துவாதசார் தப்
பதியை யுவந்தும் றாரால். (௭௭)

கோயிலினுள் ளெழுந்தருளி யங்கயற்கண் வல்லிபடர் குலப்பொற்
குன்றை, மீயுயர்தென் னாட்டரசை மெய்த்தமிழ்ச்சங் கக்கோடை
விழைந்து போற்றிப், பாயசுவைத் தமிழ்பாடிச் செழியர்சே ரலர்
பாண்டி மன்ன ரென்றாக், காயமும்மை முடிவேந்தர் சேவிப்ப விரூந்
துகொண்டக் கமரு நாளில். (௭௮)

வேறு.

பாண்டிநாட் டிடைப்பரமர் பதிபலவுஞ் சென்றிறைஞ்சி
வேண்டியமா மன்மருக னிருவருக்கும் விடைகொடுத்தத்
தூண்டிபுகழ்க் குற்றலஞ் சென்றுதுதித் துத்தொல்சீ
ரீண்டுதிரு நெல்வேலிக் கெழுந்தருளி யின்புறுவார். (௭௯)

அந்தணர்க ளடியார்க ளாண்டுநக ரலங்கரித்துச்
சுந்தரனார் சேரர்குலத் தூண்டிசுடர் விளக்கனையார்
வந்தணர்நம் வாழ்விதவென் றெதிர்கொண்டு மலரடிக்கீ
முயந்தனநா மென்வீழ்ந்து பணிந்தனர்மெய் யுவகையராய். (௮௦)

எம்பிரான் றாறுமெதிர் பணிந்திறைமைச் சேரரோடு
கம்புமெனக் கன்னையாய் நயந்தெடுத்து வளர்த்தவரு
ளம்பைதிருக் காந்திமதிக் கழகியநா யகர்பாதச்
செம்ப்தும மலர்ப்புணிந்து திருந்துதமிழிசைபாடி. (௮௧)

பொருகைநதிப் பெருக்கழகாற் பொருவில்செல்வச் செருக்கெழிவாற்
றிரும்விநெல் வேலியெனுஞ் சிவராச தர்னியிடை

யருளநவ ரததான நாதர சவைக்களமார்

திருவருளோ லக்ஷ்மணி சேவித்துச் சிறப்புறுவார்.

(அஉ)

சேர்பிரான் றனக்குமந்தச் சிறப்புவிளம் கக்காட்டி

யார்வமுறு துலாமாசத் தம்மைநெல்லைக் கம்பையினிற்

சாரரிய தவயிருப்பச் சாலிவா டசர்தகு

போர்விடைமேற் காட்சிதரும் பொற்பவனி சேவித்து.

(அங)

எங்குமிலாச் சிறப்பிதவென் றிமையவரு மெடுத்தேத்தப்

பொங்கெழிற்ஊர் காவடர்ந்த புகழ்வசந்த மண்டபத்தே

தின்கண்மலி சித்திரையிற் சேர்வசந்தோற் சவப்பவனி

யங்கணுறச் சேவித்தார் சேரரொடு மாறார்.

(அச)

சேவித்தங் கருள்பெற்றுத் திருவிரா மேச்சுரத்தின்

மேவித்தன் பழிதீர்க்க வேண்டிரகு நாதனுக்குக்

காவித்தண் கருவிழியாள் சாநகிக்குக் கருணைநனி

பாவித்த பர்வதவர்த் தனிகாதர் பதம்பணிந்தார்.

(அரு)

இன்னிசைவண் டமிழ்பாடி யெழில்கொள்சிவ ஸூரியெனப்

பன்னபுகழ்த் திருமூலர் பரவீழ மண்டலத்தின்

றுன்னியசீர் மாதோட்டத் திருக்கேதீச் சரந்துதித்தாங்

குன்னியங்க ணமர்ந்தபடி பாடியுவந் துறையுநாள்.

(அசு)

வேறு.

உற்றதொரு வைபவமீண் டிரைத்துய்வே னுமைபாக ருவந்து

மன்னும், பற்றுளது தேவர்முனி வோர்பழிச்சும் பாண்மையது பழு

தின் றுண்மை, கற்றவர்க்குக் கனிபழுத்த கற்பகமா வதுமாயைக்

கடலு ளாழ்ந்த, சிற்றயிரைக் கரைசேர்க்குந் திருச்சுழியன் மாநக

ரைச் சிந்தை செய்தார்.

(அஎ)

சிந்தைசெய்வார்க் கெண்ணியவெண் ணியவாங்கே யெய்துவிக்க

ஞ் தெய்வத் தான, மெந்தையார் திருச்சுழியன் மாநகரென் மெடுத்தே

தெத்து மியனா லென்னிற், சுந்தரவென் மெந்தையார் தோற்றுபிரான்

றனைத்ததிக்கச் சூழக் காண, வந்தியா நிற்கவிச்சித் தவரென்றிறுன்

றனையவர்க்கு வழங்கா தாமோ.

(அஅ)

நாவலூர் மன்னரவர் மலைநாட்டு மன்னர்க்கு நம்ப னுர்தம்

மாவலூர் திருச்சுழியல் சென்றுவணங் குதுவென்றும் களவி றுனை

பாவலூர் பயணமுறப் புறம்போந்து சிவாலயங்கள் பலவும் போற்றி

யேவலூர் மலைவில்லார் திருச்சுழியற் கணித்தாக வெய்தி னாரே.

(அக)

அண்ணலார் நிருவோரு மெழுந்தருளு மவ்வார்த்தை யளவில் செல்வ, நண்ணலார் திருச்சுழியல் வாணர்கள்கேட் டென்னைகொலோ, காழுன்னுளிற், பண்ணலார் தவமென்றே பாராட்டி யுவகையுறீஇப் பாரும் வானுங், கண்ணலார் தரக்கரை யலங்கரிப்பித் தெதிர்ஒகீண் டார்களிப்பி லாழ்ந்தே. (க௦)

வீதியெலா மலகிடுவார் புண்ணியநீர் தெளிப்பிப்பார் விளங்கு தீபங், கோதின்மண நறுந்துப மிடுவார்பூ கதங்கதலி குழைக்க ரும்பு, மேதகவி னிரைத்திடுவார் ஸ்ரணகும் பம்வரிப்பார் விரைப்பூஞ் சம்மை, யாதகுநெற் பொரிசொன்னப் பொடியிறைப்பார் பல்லியங்க ளாற்பு வேங்கும். (க௧)

அந்தணர்க டருப்பையா சிலைதோய்நீர்க் கரகங்க ளங்கை யெந்திச் சந்தமறை பெடுத்தோதிச் சாருவார் சிவனடியார் சார்சா ராக வந்துகளிப் பிறற்றம்மை மறந்தாடிப் பாடியெங்கும் வட்ட மிட்டுச் சுந்தரசுந் தரவேன்பா ரரகரவேன் பார்கடலின் சம்மை மான. (க௨)

ஏந்தியுயார் மங்கலங்க ளெடுத்தேந்தி யாலத்தி யெடுப்ப வெங் கும், பூந்துகிற்பொற் பாவாடை விரித்துவரு மார்க்கமெலாம் பொலி வித் தார்கள், சாந்தணிதார் மாற்பரெங்க ளாருரார் சேரலர்கோன் றரணி மீதே, போந்துவரு ஞானபா நுவும்யோக மதியுமெனப் பொலிந் தா ரன்றே. (க௩)

ஞானதீ பம்யோக தீபமென விருவர்பெரு மக்க ணண்ணு, மா னமகோற் சவம்வீதி வாழ்புருடர் மகளிரெல்லாம் வயங்கக் கண்டே, மானவராய்ப் பிறந்தபயன் பெற்றோங்கண் ணிரண்டுபெற்ற மகிமை பெற்றோம், போனபிறப் பும்பெற்றோம் பெறாப்பேறிங் கென்னகொ லோ புகலி னென்றார். (க௪)

கடுநாடிக் கைப்பிடித்த பெருமாளாஞ் சுந்தரராய்க் கரைநா மேற விடுநாடிக் கெலாழ்புகழ் நாவலா ருளுளுவின் மேவிற் மென்பார் கடுநாடி நூச்சிலம்பி னொலிநாடி நடராசர் நயந்து கேட்பித் திடுநாடி நூலுணர்முத் தமிழ்வேந்தர் சேரலனு ரிவர்தா மென்பார்.

மணக்காலேக் காவணத்தி னுவணத்தா லெம்பெருமான் வயோதி கத்தாநீ, பணக்கான்மெய் பிணக்குரையால் வழக்காண்ட வன்றெண் டர் பேணுமென்றார், பணக்கார ரெணக்காரர் திருமுகப்பா சுரங் தொணர்ந்த பாண னுரைப், பணக்கார ராக்கிவிட்ட குணக்காரர் சே ரலனார் பாரீ ரென்பார். (க௫)

புகலூரில் செங்கல்பொன்னுப் புரிவித்த சித்தசிகா மணியார்
'பூவி, லகலூர்கண் முழுதுமுய்ய வாண்டகுரு நாதரம்ம வணைந்தா
ரென்பார், தகலூர்ப்பொற் சிலம்பொலியோர் பகற்சிறிது தாழ்த்தே
துத் தணீந்து சொற்று, மிகலூர்ப்பொன் னம்பலத்தா ரிசைத்துவா
விதியடைத்தார் வேந்த ரென்பார். (௯௭)

மன்வண்ண மணவண்ணத் தன்வண்ண மெனக்கொண்டு மண்
ணோர் விண்ணோர், சின்வண்ண முறவளித்த ஞானசிகா மணியாரூர்ச்
செல்வ ரென்பா, ரென்வண்ண மெவ்வண்ண மவ்வண்ண மாகியவீ
சனுக்கே யென்று, பொன்வண்ணத் தமிழ்த்தொடைபொற் சபை
யரங்கேற் றியபுலவர் பொறைய ரென்பார். (௯௮)

குருகாபூ ரதிற்றண்ணீர்ப் பந்தர்வைத்துங் கச்சூரில் பிச்சை
கொண்டு, மருகாலூர் பசிக்கரனு ரளித்தசெல்வப் பிள்ளையெங்க னைய
ரென்பார், மருகாலூர் வெறுத்திந்த மண்காலூர் கொள்கமலை வாணர்க்
கேய்ந்த, திருகாலூர் மும்மணிக்கோ வைப்பரிசி லளித்தவரிச் சேர
ரென்பார். (௯௯)

வேறு.

பண்மயத்த மொழிப்பரவை சங்கிலிக்கு மெனக்கும்
பற்றாய பெருமானென் றுற்றதிருப் பதிகத்
தெண்மயத்த வுலகறியச் சிவசகச விநோத
மெடுத்தியம்பு ராசதுரை யெங்குரை யென்பார்
விண்மயத்த நடருறவுங் கூடலர்தங் கூட்டும்
விழைந்துபெற்றுஞ் சேரலராய் மேவியரு ணம்பித்
கண்மயத்த சேரமான் ரோழரெனு மகிமை
யளித்தகொடைச் சேரதுரை யடுத்ததுரை யென்பார். (௧௦௦)

வேறு.

துதுமுதற் பணிபுரியுந் தோழந்தியா கேசரெனுஞ் சுலபத் தோழ
நாதர்தமிழ் நாதர்குரு நாதர்புகழ் வரம்புரைக்க நாமா ரென்பார்
வாதையுயிர்க் கொழித்தகழ றிற்றறிவா ரெனுமகிமை மகுட ராமழ்
போதபரி பூரணர்பாற் பெற்றவர்தீர் நாம்புகலப் போமோ வென்பார்.

என்றுதிருச் சுழியனகர் வீதியுள்ளார் சார்சாரா வெடுத்தி யம்பித்,
துன்றுமொலி மறைபொலிபல் லாண்டினொலி மங்கலத்தொல் 'லியங்
கொ ணோதை, மன்றசில நாமவொலி யிருவர்துரை மக்கன்பெயர்
வாழ்த்து மோதை, சென்றுதிக்கு முழுதுமண்டப் பித்திகடந் தப்பு
றத்துஞ் சென்ற தன்றே. (௧௦௧)

பன்முகமாய் வருமோசை யொருமுகமாய்த் திரண்டவொலிப்
பண்ணை நோக்கிப், பொன்முகநாட்டுறுமமரர் பிரளயமோ வென்று
புறம் போந்து நோக்கிச், சின்முகநா யகரிருவர் நடுவனுறந் திருக்கூட்
டந் தெரிசித் தார்ந்து, நன்முகமா யொருங்குமலர் மழைபொழிந்தார்
நரரார்ப்பி னயந்தார்த் தாரால். (௧௦௩)

இத்திறத்துப் பெருஞ்சிறப்பெங் கெங்குநிகழ் தரமமையோ
ரடியா ரெல்லாந், சுத்தபரி பூரணசுந் தார்பாதஞ் சென்னியுறத் தாழ்
ந்து தாய், தத்துவமெய்ப் பொருளுணர்த்துந் தாரகபா ரகஞான
தயார சைக, சித்ததது மான்றமிழ்க்கு வேந்தர்நீர் வரத்தவமென்
செய்தோர் மென்றார். (௧௦௪)

என்றவருக் கெதிர்வணங்கி யெடுத்தினிய பலகூறி யருளி யெம்
மான், மன்றிருமா நகர்ச்சுழிய லெல்லை நனி வணங்கியுள்ளே சார்ந்து
வீதி, யொன்றொழியா வகைசிறப்பித் துள்ளவெலாந் கண்டுமகிழ்ந்
துண்மை யாளர்க், கென்றுமினி யார்கோயிற் கோபுரத்தை யிறைஞ்
சியுள்ளா லேகி னாரால். (௧௦௫)

மாளிகையை வலங்கொண்டு சந்நிதிவந் தெட்டுறுப்பு மண்மேற்
றேய, வாளுடையார் திருச்சுழிய லாளுடையா ரெம்மையுமா னுடை
யார் தம்மைக், கோளுடையார் வினையொழிக்குங் கோளுடையார்
தாடலைமேற் கொண்டுட் சென்று, நீளிடையார் கன்றாவை யணைந்த
தெனப் பரிந்தனுகி நெடிது நின்றே. (௧௦௬)

ஆனந்த பரவசரா யருட்சோதி நிறைவிலடர்ந் தடங்கி ஞான
வானந்த முறநின்று கண்ணீர்கம் பிலைகொள்ள மலர்ந்தா ராது
ஞானந்த முருவாவா ரருணினைந்து நெக்குநெக்கு ணயந்து ஞாலத்
தானந்த மொழித்தருள ஆனாயென் றிசைப்பதிக முரைத்தா ரன்றே.

திருச்சுழியல் தேவாரம்.

பண் - நீட்டராகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஊனாபியிர் புகலாயக லிடமாய்முகில் பொழியும்
வானுய்வரு மதினாய்விதி வருவானிடம் பொழிலின்
தேனாதரித் திசைவண்டின பிழற்றந்திருச் சுழிய
னாவித் தினைவார்தமை நலியார்மன்மரமே.

கீருர்தரு நிமலன்றிரு மனையார்க்கய ஸருகே
தேருர்தரு மரக்கன்சிர நெரித்தான்றிருச் சுழியல்
பேருரென ஷுறையானடி பெயர்நாவலர் கோமா
னாருரன் தமிழ்மலைபத் தறிவார்துய ரிலரே. (௧0)
திருச்சிற்றம்பலம்.

செந்தமிழ்ப்பாற் கடலுதித்த திருப்பதிசத் தெள்ளமுதஞ் சீற்ற நஞ்சு
மூந்தைநாட் கரம்பிடித்துக் கொடுத்தகுறை யம்மையுள முழுது நீங்க
வெந்தையார் திருச்சுழிய னாதரஃ துண்டகடுப் பிரிந்துள் ளாலா
நந்தமுறச் செவிப்புக்கட்டி யின்பகர ரானாரா ருர ரன்மே. (௧0அ)

ஊனாயென் றெடுத்தமுதன் மந்திரந்தா னகந்நாய்மை யுயர்ந்த
சேவை, தானாகச் சுழியன்னே வார்மிருத்தஞ் சயராகுந் தகவாந் தண்
டேர்த், தேனூர்பின் மந்திரந்தா னதன்வழியென் னென்பார்க்குச்
செப்புப் போலு, மானாமைத் தொண்டெய்ய வல்லார்நல் லார்துய
ரின்மமையு மாமே. (௧0க)

இறுதியது மகத்ததுமாய் பயனமைக கண்கூடா வின்னே சாரு,
முறுதியதென் னென்பார்க்குத் திவ்வியதீர்த் தங்கெளவ்வைக் கட
லென் றேதி, யெறியுமது கரைமுத்தந் துவர்வாயார் குடைவரென
விறைச்சி செய்தஃ, தறியவவ்வத் திசைக்கரசா குவரலாள் பிரியா
ளென் றருளிற் றுங்கொல். (௧௧0)

செவ்வத்தாற் கேவலமென் பயன்பழுதி னீங்கியுள்ளஞ் சிறப்பி
னன்றே, வொல்வதென்பார்க் குரைபோலுஞ் சுழியலா னடிதொழு
வா ருள்ளிற் சூற்றஞ், சொல்வவவை நிலையார்மெய்ப் புகழால்வா னுறு
சுருதி தொழுவார்க் கூறு, பல்வகைய வுறல்காண்டு மென்பார்க்குப்
போலுமுயர் பண்பி னாலே. (௧௧௧)

எம்பெருமான் சுழியல்பெற்ற னினிதறையத் திறம்பாமை யிவ
ன்சீர் நாமந், தம்பரலாக் கற்றார்க் ளெவ்வுழியு மெத்திறத்தகங்ுகதி
யுட்சார்வ, ரிம்பரவன் றனையேத்தல் கடன்பயனை யெதிர்நோக்க
லிறைஞ்ச வோர்க், டம்பரமன் றவன்பரமே யென்றைந்தா மந்திரஞ்
சாற் நிற்றுப் போலும். (௧௧௨)

பயனோக்கா ரெவரேத்தும் பண்பெவனென் பார்க்கருளப் பாசத்
தாலாந், துயர்கொள்பிறப் பறுப்பவரே யவர்மலராற் கொழும்புகை
வாற் றுய சோதி, பயினைவா லவன்புகழைப் பரிந்துகேட் சூம்

பண்பாற் பற்றற் றாட்சொ, ஹயர்தவமாஞ் சதுராமென் றுறுமாறாஞ்
சுழியன்மறு வுணர்த்திற் றன்றே. (௧௧௩)

அற்றேலக் கவனுருவென் குணக்குறியென் பயனென்கொ ளீஃ
தான். றந்நாட், சுற்றுவினை யவந்தீரி னன்றோவவ் வாமென்னிற் சுழிய
லெந்தை, சொற்றவவ னுருச்சைவ நீறுகுறி யேறேறு சோமூன் றெ
ய்த, ஹற்றபய னடிநினைவே வினைத்தீர்வின் சாதனமென் றுரைத்த
தாமே. (௧௧௪)

எத்தனையா யினுமுழிவ் சுழியலிறை குருவாய்வந் தேன்ற லன்
றிச், சித்தமுழி வெங்குனமா மென்பார்க்குச் சித்தாந்தத் தேசி வன்
றன், பத்திகண்டு குருவடிவி னெமசிரத்தான் றன்னடியாம் பண்பு
தந்த, வைத்தபிறப் பறுத்தின்ப மருள்வனென்றெட் டாஞ்சுருதி
வகுத்த தன்றே. (௧௧௫)

இந்நெறியின் வாராதோர் வைதிகத்து மவைதிகத்து மிசைந்தார்
பல்லோ, ரந்நெறியோ ரும்வாழ்ந ரவர்க்கெனெனப் பூர்வபக்க மறை
கு வார்க்குச், சின்னெறித்தக் கன்மகஞ்சாக் கியர்சமணர் நெறியுறு
திண் டாட்டந் தேற்றி, யெந்நெறிச்சீர் வெதிரேகத் தொன்பதாஞ்
சுருதியெடுத்தேத்திற் றன்றே. (௧௧௬)

எத்தனைதுட் டர்களாயு மருட்குலிலக் கெனினதனுக் கிழுக்கா
மென்பார்க், சித்தனையும் பின்றேறிச் சரணடையி னுருள்புரிதற் கில
ங்கைக் கோனை, வைத்துணர்த்தித் திருச்சுழியன் மகிழ்திருமே னிக்
கோவை வள்ளல் சாற்றுஞ், சத்தபலந் துயரின்மை திருக்கடைக்காப்
புச்சுருதி சாற்றிற் றென்ப. (௧௧௭)

தேனைப்பா லைக்கரும்பைச் சர்க்கரையைத் தெள்ளமுதைத் திர
ட்டிச் சேர்த்த, ஞானப்பா டன்மறையைப் பொருள்வரம்பு செய்தெ
ளியே னவின்றே னல்லேன், வானப்பா லரும்வல்லார் மற்றென்கொ
றிருச்சுழியல் வாணர்க் கன்ப, ரானப்பே ராணைவழி யாசையன்பா
லொருபுடையஞ் சீலித்த தாமே. (௧௧௮)

தித்திப்பாந் தமிழ்மாலே மறைபாடி யாறூர் சேர ரோடு
துத்திப்பாம் பணிந்தபிரான் றுணைமாலே கேள்வர்திருச் சுழிய னாதர்
பத்திப்பாந் கண்ணருவி பொழியவழி பட்டருள்கை பற்றி யாண்டு
மெத்திக்கா ளரும்புகழ வெளிவந்தா ரடியர்கண் மெங்கு மார்ப்ப. ()

• ஆக்கொருசார் குண்டாற்றி னருகுதிரு மடக்காட்டி யையர் வே
ண்டும், பாங்குதிரு விருந்தளித்துத் திருச்சுழியன் மாநகரார் பணிந்

து போற்றத், தாக்கரிய மகிழ்ச்சியினும் சிலநாளும் கமர்வாரித் தகவி
னோர்நா, னோங்குடிக முற்புதத்தை யுரைக்கவென்று லுரைப்பாற்றோ
வுணர்வின் பாற்றோ. (கஉ௦)

அரியாலு மயனாலு மறையாலு மளப்பரியா ரளவை யாலுந் . [ரப்
தெரியாதா ருண்டிலையோ வென்பார்க்கக் கதுவதுவாய்த் தேரத் தே
பரியாரா யனுவாடிப் பரமவனு வாயொன்றும் பரமர் தாமே
துரியாரெம் பெருமக்க டிருமடத்தி லோரிரவிற் றுயிலும் வேலை. ()

கூனையா வானையா வென்றுமுனி வோர்தவத்த ரமர ரெல்லாந்
கேனையோ தித்துதிப்பக் கேளாதா ரெவ்வுழியுந் கிட்டார் தாமே
கானையா கட்டுமென்று நாட்கழிப்பார் தாமாநூர் நம்பி யார்க்குக்
கானையா ரெனுமுருவிந் கனவிலெழும் தருளினார் கண்ணிற் காண. (),

கண்டொன்று மொழியாது தனைமறந்தா னந்தவெள்ளக் கடலு
ளாய, கண்டொன்று செந்நாச்சொற் பெருந்தகைக்குப் பொற்செ
ண்டி கையிலேந்திக், கண்டொன்று மூன்றாநூர் கருதாதார் கருத்தொ
ழித்துக் கருது முள்ளக், கண்டொன்று தொட்டுறைவார் திருமுக
மண் டலக்காட்சி கசிவா னல்கி. (கஉ௩)

கானப்பேர் நாமிருப்ப தெனுமொர்மொழி யமிர்துசெவிக் கட்டி
கட்டி, வானப்பேர் கனவினிலுமடிச்சுவடுந் காட்டாத வள்ள லார்
மற், றானப்பேர் புகாததிருச் சுழியலார் மாமூலத் துறவுந் காட்டி,
னானப்பேர் தமைவசிக்கும் பவளவாய்க் குறுஞ்சிரிப்பு நல்கி னாரே. ()

நல்கியவர் மறைந்தருள நம்பிலிழித் துணர்ந்துநட ராச ராசர்
பல்குரு ணைப்பெருக்கின் பரமநா டகச்சிறப்பாம் பண்பு தேறி [க்கட்
மல்குவிழி பொழிமழையும் மயிர்ப்புளகாந் கழுஞ்செங்கை மலர்த லை
புல்குதிரு வஞ்சலியு மாயினு ருண்ணிகழ்வைப் புகலப் போமோ. ()

எங்கேநா னிருக்குமிடந் தேடியெழும் திருவெழுச்சி யெங்கே நா
யேன், பங்கேரு கப்பதந்தன் னிலைமுடிமேற் நீண்டவென்னு பாக்கி யந்
தா, னின்கேர்கொண் மண்மகள்செய் தாள்கொல்லோ வெழிற் பொற்
செண் டேந்து கையுந், கொங்கேர்நற் சுழியமுடிக் கோலமுமின் னுந்
காணக் கூடுந் கொல்லோ. (கஉ௬)

நின்மநிலை யதுவியக்கோ நடத்தகுறு நடைவியக்கோ நித்த சுத்
தப், பொன்றிருமே னிப்பெருமான் கைச்செண்டின் புக்லியக்கோ
புரிந்த ஞான, வென்மெனலர் மொழிவியக்கோ குறுஞ்சிரிப்பி னியந்

வியக்கோ விதைஞ்சு வோர்தர், துன்றிடர்தீர்த் தாள்கடைக்கட் டொழில் லியக்கோ வெதை யெதைநான் வியந்து சொல்கோ. (௧௨௭)

எந்தலூர் யார்நீரென் றியக்கவுருக் கொண்டதன்னை யிழைந்து வேண்டி, வந்து வந்து கேட்கப்பா வகன்கேட்க வமரர்குழாம் மயக்கி லாமு, வந்தலூர் பேர்வினவ நீர்யார்தும் வலியறிதித் துரும்ப சைக் கென், நித்தவாய் மலரோநா மிருப்பதுகா னப்பேரென் றிசைத்த தம்மா. (௧௨௮)

வலியவந்து வினுவியும்வ வாணோர்க்கு விடையிறுக்கா வண்ண மென்னோ, வலியவந்து தாமோநா யேன்வினா வாதுமவிடை வழங்கிற் றென்னோ, வலியவவர்த் திரற்கரித்து மோகலிருட் படுத்திமறைந் தருளிற் றென்னோ, வலியமந்த நகைகாட்டி வாவென்று வசித்துமறைந் தருளிற் றென்னோ. (௧௨௯)

மாலாககன றடிச்சுவடு காட்டாத மாநிதியோ மறைநான் கென்ற, தூலார்க்கு முடிமுடிவு தோற்றாத துண்ணொளியோ நோன்ற ஞானந், தோலார்க்குந் துலங்காத துவெளியோ காளையுருத் தோற்றி யென்னன், பாலார்ப்புண் டடிமுடியுங் காட்டியரு ணகைகாட்டிப் பாலித் தன்றே. (௧௩௦)

எத்தனைநீர் ளெத்தனைபே ரெத்தனைநான் பாற்றிடினு மென்னு மென்னு, மத்தனவர் திறநோக்கிச் சித்தமிரங் காலிடினில் வவனி யீதித், தத்துவத்தை யுணரர்க ளகம்பிரமா திகுள்பேசித் தலைவர்ப் பேணு, தெய்த்தனர்கள் னியர்காமக் கலன்புனைந்தாங் கேகாந்த மியை க்த தேபோல். (௧௩௧)

என்றுபல நினைந்துதிரு வாக்கினு லெடுத்தேத்தி யெம்மான் றன்பா, லொன்றியசே ரலனார்க்கிவ் வுண்மையெலா முணர்த்திவிடிக் குற்ற காலைத், துன்றுகௌவ்வைக் கடல்பாவ கரிதீர்த்தம் படிந்து துணை மாலை தோய்ந்த, குன்றுயர்தோட் டிருச்சுழியற் கோமானைச் சந்நிதியிற் குறுகி னூரால். (௧௩௨)

விண்ணோர்க்குந் தெரிவருநின் மேன்மையென்கே யானென்கே விமல னாயேற், கண்ணுவென் னாமுதே யளியனமர் தருமிடத்தி லரை யி ராவி, லெண்ணாக் கனவினில்வந் தருட்காளைத் திருக்கோல மெளி மைத் தாக்கிக், கண்ணாக் காட்டியது மென்றாமோ வெனக்குறுகண் களையுந் தேவே. (௧௩௩)

என்னவிலை பலகூறிச் சேரர்குலப் பெருமானொ டெழில்கொ
ணுவன், மன்னர்தமிழ் மன்னர்கண்ணீர் மழைவார வெட்டுறப்பு மண்
மேற் றோயத், தன்னிலிழந் தெழுந்ததமிழ் மாலைபுனைத் தடிபரவத்
துணைமர் லைக்குத், தன்னமர்பா கம்மளித்த தென்னவர்கோ மாணரு
ளித் ததுவில் வாக்கால். (௬௩௪)

ஐயவிர்த்தத் திருச்சுழிய னகர்ப்பெருமை யளக்கொணு தகில
மீன்ற, தையறுணை மாலையொடு சோதிலிங்க மாய்ஞானத் தான மாய,
தாய்தல மிதிவிறைவோ மேகாந்த சோதிவன மென்று தோலா, மெ
ய்யரிதன் பேருரைப்ப ரிதனுண்மை யெல்லார்க்கும் விளங்க வேண்டி.

நள்ளிருளி னொள்ளொளியார் காணையுருப் போற்செண்டு நயந்து
தாங்கிக், கொள்ளலினின் றிருமடந்தான் காணையார் கோயிலெனக்
குலவ வீணிக், கள்ளவுணர் வதூர்க்கித் தொழுவார்க்குக் காட்சிதந்து
கருணை செய்வோம், கொள்ளவ ரவர்வேண்டும் வரங்கொடுப்போ
மெவ்விதத்துங் குறைவை யாதே. (௬௩௫)

வேறு.

அண்டர் பிரானிவண மருடரு முறதிமொழி
யாருர் நாவலர்கோ னற்புத முறவேற்றுத்
தொண்ட ரடித்தொழுவஞ் சோதி யிளம்பிறையுஞ்
சோபந வடையாளத் தொன்மைகள் பலவோதிக்
கண்டு தொழப்பெறுவ தென்றுகொலோ வடியேன்
கார்வயல் சூழ்கானப் பேருறை காணையென்
மெண்டரு பதிகமறை கண்டென வோதியரு
ளினைவளர் கானப்பேர் றினைவொ டெழுந்தனரே. (௬௩௬)

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் - பண் புறநீர்மை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தொண்ட ரடித்தொழுவஞ் சோதி யிளம்பிறையுஞ்
சூதனமென் முலையாள் பாகமு மாகிவரும்
புண்டரி கப்பரிசா மேனியும் வானவர்கள்
பூசலி டக்கடனஞ் சண்ட கருத்தமருங்
கொண்ட லெனத்திகழுங் கண்டமு மெண்டோளும்
கோல நறுஞ்சடைமேல் வண்ணமும் கண்குளிரக்
கண்டு தொழப்பெறுவ தென்றுகொ லோவடியேன்
கார்வயல் சூழ்கானப் பேருறை காணையே. (௬)

கன்னலை யின்னமுதைக் கார்வயல் சூழ்கானப்

பேருறை காளையையொண் சீருறை தண்டமிழா

வன்னி முனத்தயரா வுள்ளுரு கிப்பரவு

மொண்பொழி னுவலர்கோ னுகிய வாருரன்

பன்னு மிசைக்கிளவி பத்திவை பாடவல்லார்

பத்தர் குணத்தினரா யெத்திசை யும்புகழ்

மன்னி யிருப்பவர்கள் வானினி ழிந்திடினு

மண்டல நாயகராய் வாழ்வது நிச்சயமே.

(௧௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேறு.

காளையா ரறிவார்நம் முடைநாளோ நமனாலோ நமன்வாராமுன்,
பாளையார் கமுகடவி யுடுத்திருக் கானப்பேர் பற்றி நாயேன், காளை
யார் தனியாய்ந்து காண்பதெனச் சிவசோதி கதறிற் றென்ற, னீளை
யார் தருமில்வாழ் வெனநினைக்குஞ் சோம்பர்க்கென் னிகழ்த்து
வோமே.

(௧௩௮)

உண்டார்க்கே யின்புறுத்து முயரமிர்த முதுவன்றி யுவந்து தன்
னைக், கண்டார்க்கே யின்புறுத்துங் காளையா ரமிர்தமென்னுங் கருத்துக்
கொல்லோ, வண்டார்க்கேய் பொழிநுவன் மன்னவரை காண்பதற்
காம் வாஞ்சை காட்டிப், பண்டார்க்கேய் பதிகமொழி பரவினா ரரவி
னார் பணியார்ப் போற்றி.

(௧௩௯)

தமக்குமாத் திரங்காட்டித் தொழர்தமை மறைத்தவஞ்சந் தனை
யுட் கொண்டோ, விமைப்பின்வந்து மொழிந்துமறைந் ததற்கேதுத்
தனிவரவென் றெண்ணிக் கொல்லோ, நமைப்புரக்கு நாவலரைத் தொ
ண்டரடித் தொழலைமுத னயந்து நாட்டிக், கமைப்பதிகம் கட்டுரைத்
தார் காளையார் களவுவெளி காட்டு வாராய்.

(௧௪௦)

கண்டமட்டி லின்புறுத்து மெனிலியக்க வருவமரர் கண்டா ரன்
றே, யுண்டரவ ரின்புறலின் றவ்வியாத் திக்குற்றமுனுகிற் றென்பார்க்,
கெண்டருமங் கதுவிலக்கற் கன்றேகா ணப்பெறுவ தென்னு தென்க,
டொண்டர்நா யகங்கண்டு தொழப்பெறுவ தெனச்சூழ்ந்து சொற்ற
தன்றே.

(௧௪௧)

பூதமொடு பொறிபுலன்கள் குணங்கரண மான்மாயை புகன்ற
மேலா, நாதநா தாந்தயிவை கடந்தபொரு ணுனெனதென் றற்றகண்
ட, போதபூ ரணர்தமையும் விழுங்குபொருள் கண்டிதொழப் புகும

தோமுன், மாதவத்தா லருள்பெற்று லன்றியெனப் பேறுசொனம்பி
வழங்கிற் றன்றே. (கசஉ)

மாதவத்தா லருட்பேறுங் கண்டுதொழு பேறுமிகை வாய்ப்ப
தற்கு, மாதவனுக் கிடைசிறுத்து முலைபருத்து மணப்பருவம் வாய்ப்ப
தேபோ, லோதவத்தை பலவழுந்தி யிருவினையு துகர்ந்தவற்றி னொப்பு
வாய்க்கும், போதுபரு வம்பார்த்தே யிறையுமருள் புரியுமெனல் புக
ன்ற தென்றே. (கசங)

பருவம்பார்த் திறையருளு மெனிலிறையென் பருவநாம் பார்க்க
வென்னிற், பருவந்த னெறிபலநின் றுஞ்முபல புண்ணியத்தின் பான்
மை தன்னும், குருவெவன்யான் டையன்கண்டார் யாரெனத்தீ யெரி
சிகையன் குருட னீரைத், தருவலெனு மருட்டேட்டஞ் சோம்பலெ
ன்று கொலோநம்பி சொல்லிற் றுமால். (கசச)

இத்திறத்து மருளாள ரினும்பொருள்கொ ளெத்திறத்தி யையந்
தஞான, வத்துவுணர் பதிகமறைத் திருக்கடைக்காப் பிற்பலந்தான்
வான்சீ ரெய்திப், பத்தர்குணர் மண்டலநா யகராஜி வாழ்வதரிச் சய
மாப் பாடி, யத்தர்பதி கந்துணையாக் கானப்பேர் வழிக்கொண்டங்
கடைந்தா ரன்றே. (கசரு)

மோனமுனி வீர்முத்தி மாநகரார் திருச்சுழியன் முற்றி யன்றே,
மானகௌ ணியமுனிவன் றவஞ்செய்து பேறுபெற்றான் வாழ்வா மெ
ங்கண், ஞானமுனி சம்பந்தன் சீகாழித் துரைவள்ள னயந்து தன்சீ,
ரானகுலத் தவதரிக்கத் தன்பேரைத் தவதரிக்க வருள்பெற்றானல். (1)

சோதிவனங் காலையா கோயிலெனுந் தொன்மமச் சுழியற் றெ
ய்வ, வாநிக ரந்தத்தும் பிரளயசித் தெனத்தோணி யப்பர் வாழ்க்கை,
மாதொடமர் சீகாழி மாநகர்போன் றருட்காழி வள்ளல் வந்த, சாதி
முதல் கவுணியற்குச் சார்பருளி யதினுமுன்மை சார்ந்த தன்றே. (2)

ஆதலினும் திருச்சுழியன் மாநகரின் பெருமையெஞ்சொ ளை
விற்கோவெந், நாதர்துணை மாலையிழ் நாதர்திரு மேனியெழி னாதர்
செம்பொற், பாதமலர் வழிபட்டுப் பயன்வேண்டிற் றெலம்பெறுக
பண்பாவென்று, மாதவத்துச் சூதனுரைத் திடமுனிவர் கேட்டுநனி
மகிழ்ந்தா ரன்றே. (கசஅ)

நைமிசத்தின் முனிவராவான் வழிக்கொண்டு திருச்சுழிய னகரி
னண்ணிப், பையிசைப்பாப் பணிபார்மெய்த் துணைமலை பாகர்தளி

பணிந்துப் புக்கு, மெய்மிசைத்த பத்தியினுற் பூசைமுற்றித் துதித்த
ருளினீ வினைந்த விற்பங், கைமிசைத்தாங் கதுபெற்றுத் தவவனமீண்
மும்புக்கார் களிப்பி லுலே. (௧௪௯)

வேறு.

சொற்ற மிழ்த்தென் சுழியற் புராணத்திற்
பற்று னோரும் படிக்கப் பெருவிருப்
புற்றபேரும் புராணத் தொருகவி
கற்ற பேருங் கடவுள ராவரே. (௧௫௦)

மாதா கற்பு மனுநெறி வாய்மையு
நீதி மன்னர்செங் கோலு நிலைக்குக
சோதி யெந்தை சுழியற் புராணமிப்
பூத லத்திற் பொலிந்தினி தோங்கவே. (௧௫௧)

வேறு.

திருச்சுழிய னகர்வாழி துணைமாலே வாழிதிரு மேனிச் செல்வ
மருச்சுழிய விதழிமுடி யார்வாழி மறைகளா கமங்கள் வாழி
கருச்சுழியின் வீழாதே காக்குமைந்தக் கரநீற்றுக் கணங்கள் வாழி
பருச்சுழிய ஞாலமெலாம் வைதிகசை வம்புரக்கும் பணியோர் வாழி.

நால்வர்தமிழ் வாழியெங்க னுலொன்பா னிரட்டியன்பர் நயந்து
வாழி, பால்வருமத் தொண்டர்சீர் பரவுவார் வாழிதிருச் சுழியற்
பற்றி, மால்வருகண் டத்தார்க்குப் பணிபுரிந்த சேதுபதி மரபுவாழி,
சால்வருமப் பணியேன்றன் பாற்செயன்ப ரிட்டசித்தி சார்ந்து வாழி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

காளையார் காட்சிச் சருக்கம் முற்றிற்று.

மெய்கண்டதேவன் மெல்லடிவாழ்க.

சேக்கிழார்பெருமான் சேவடிவாழ்க.

ஆ திருவிருத்தம்-எசச.

திருச்சுழியற் புராணம் முற்றுப்பெற்றது.

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
ரு	உஅ	வேதிகையும்	வேதிகையுங்
உகூ	கூ	வும்மு	வும்முர
உஎ	ந	பயிற்வத்தோய்	பயிற்வத்தோய்
„	கக	தனைய	தனையக்
நந	ககூ	விலவாய்	விலனாய்
சக	நஉ	வரைக்குந்	வரையுந்
சரு	கஅ	வடினின்	வடிவினின்
சஅ	ககூ	வரணு	வரணு
சக	கஉ	யச்சுவத்தினீழ்	யச்சுவத்தநீழ்
„	உஉ	மொடுக்குற	மொருக்குற
ருக	நஉ	யின்றி	யன்றி
ருஅ	கந	வளர்	வளரார்
எகூ	ந	இறஞ்சு	இறைஞ்சு
அஉ	எ	வரைக்குமே	வரையுமே
„	கரு	காணையாகி	காணையாராய்
அந	கஉ	வராத	வராதர்
„	உந	மண்ணெட்ட	மண்ணெட்டக்
அச	ந	தம்வரியா	தம்வலியா
„	கூ	படிவமழு	படிவினெழு
அரு	நந	மெய்மை	மெய்மை
அகூ	கஉ	தரனி	தரனீ
அஅ	கஎ	சின்னய	சின்னய
அகூ	உகூ	காணரியா	காண்பரியா
கஉ	கஅ	கேதீச்சுர	கேதீச்சுர
	நஉ	குதுவென்று	குதுமென்று
கந	அ	பூகதம்	பூகம்
„	நஉ	வயோதிக	வயோதிக்க
கூச	கூ	விதியடைத்தார்	விதிபடைத்தார்
கூகூ	உகூ	கௌவ்வை	கௌவை
கஉ	கக	பேரற்செண்டி	பொற்செண்டி
„	உஎ	தொழுதுஞ்	தொழுதுஞ்
கஉ	கஉ	பருவந்தனெறி	பருவந்தானெறி
„	உக	தண்சீர்	தண்சீர்
„	உஎ	சொள்ளு	சொள்ளு

